

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 20 ДИНАРА

БЕОГРАД, ФЕБРУАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1602

THE USES OF TERROR

Last week authorities wouldn't say whether the blast was the work of terrorists. But the United States has many enemies practiced in the art of murder writ large. Among them:

AFP

Muammar Kaddafi

Libya's Loony Leader

An old sponsor of terrorism, he still harbors the chief suspects in the Lockerbie disaster.

AFP

Lamem Khalifa Fhimah

Cozy with Kaddafi

One of two Libyan intelligence agents charged in bombing of Pan Am 103.

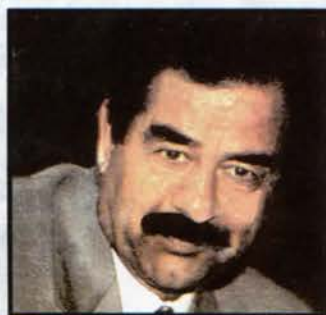

PETER STONE—BLACK STAR

Vojislav Seselj

Belgrade's Bully

Leader of the extremist Serb Radical Party, Seselj has threatened to retaliate against U.S. aid in Bosnia.

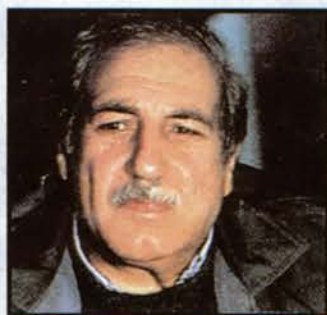

VIENNAREPORT—PICTURE GROUP

Saddam Hussein

Still Public Enemy No. 1

The CIA reined in his terrorists during the gulf war; Saddam would love to pay back the United States.

ATTAR—SYGMA

Ahmed Jabril

Gun for Hire

His Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command is a ruthless Syrian client.

SIPA

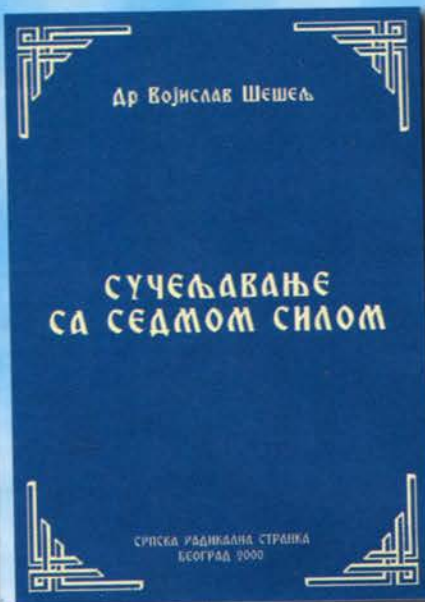
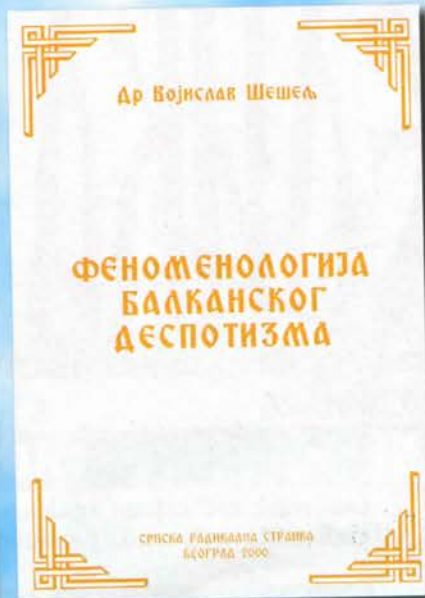
Abu Nidal

No Tyro at Terror

Author of massacres at airports in Rome, Vienna and Karachi, he has a support cell in New York.

Амерички маџазин „Њусвик“, 8. марта 1993. године, сврстао је др Војислава Шешеља међу шест најопаснијих непријатеља Сједињених Америчких држава, заједно са Моамером Гадафијем, Садамом Хусеином, Абу Нидалом ишд.

ШЕСТ НАЈВЕЋИХ НЕПРИЈАТЕЉА АМЕРИКЕ

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗЛАТОТИСАК

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА

Све информације на телефон: 011/316-46-21

Оспивач и издавач
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Душан Весић

Помоћник главног
и одговорног уредника
Јасна Олујић Радовановић

Редакција

Жана Живаљевић,
Огњен Михајловић, Весна Арсић,
Дејан Анђус, Ивана Томић,
Јадранка Шешељ,
Драгана Глушац, Наташа Жикић,
Весна Зобеница, Добрица Гајић,
Весна Марић, Момир Марковић,
Дејан Лукић, Злата Радовановић

Техничко уређење,
компјутерски прелом
Северин Поповић

Фоторепортери
Крсто Голубовић
и Марко Поплашен

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Љиљана Михајловић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Наловеза

Издавачки савет

др Војислав Шешељ,

Томислав Николић,

др Никола Поплашен,

Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазивић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Штампа

"Етикета", 20. октобра 2,
11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу

"Велика Србија",

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

ВЛАДА ЈЕ РОЂЕНА

Иако је ДОС још 5. октобра узурпирао сву власт, његов политички комесар и стратег, Зоран Ђинђић, тек је 25. јануара (6. октобра по сопственом календару), месец дана после оспорених парламентарних избора, формирао Републичку владу. Потпредседничке функције (7) и министарски ресори (17) подељени су по кључу. Добили су их новокомпоноване демократе, отпадници од претходне власти и анонимни "експерти", афирмисани само у сопственим странчицама. Извесно је да ће та црвено-жута булумента из петних жила запети да Србији обезбеди потпуну зависност од ММФ-а и Светске банке, колонијални статус и слободан увоз нуклеарног отпада, дроге и лудих крава.

Презентујући свој програм (предизборни програм ДОС-а), мандатар Ђинђић је, у оквиру списка лепих жеља, обећао да Влада неће лагати ни красти и да ће се обрачунати са криминалом и корупцијом. За реализацију тих шупљих фраза биће мобилисани сви председничкови људи. Чуди нас да ударна песница ДОС-а, Велимир Илић, звани Веља лампек (казан за печење ракије), није у првој "постави". На клупу за резерве гурнули су га седам "секретара СКОЈ-а" (потпредседници) који, по процени мандатара, имају више искуства у наведеним радњама, иако и Веља има плодан "минули рад".

За Небојшом Човићем вуку се репови неких бајатих криминалних афера из његовог "београдског периода". Аутономаш са севера Бачке, Јожеф Каса, који у "Сабатки" крчми општинске плацеве и паре, доказао се у сфери непотизма.

У шпицу напада на лоповлуке биће и незаобилазни Душан Михајловић, актуелни министар унутрашњих послова (кобајаги на одређено време). Тај бивши удбаш ушао је у Гинисову књигу као светски рекордер по броју учешћа у разним политичким (и финансијским) коалицијама. У друштву са СПС-ом и ЈУЛ-ом сладио се колачем претходне власти, којој данас прети хапшењима. Акцијом ће командовати бивши начелник генералштаба, Момчило Перишић, коме саветујемо да не путује у земље Европске уније, јер му се може десити да доживи судбину генерала Момира Талића, из Републике Српске, који је омркао у Бечу а освануо у Хагу.

Од "експерата" на "првој линији" биће и реинкарнација Стипе Шувара, Гашо Кнежевић, комесар просвете, који жари и пали по факултетима и школама Србије. Подразумевају се асистенције и осталих министара, па и самог премијера Ђинђића, који има нека младачка искуства са виндјакнама и књигама.

Дакле, Влада је угледала светло дана. Сакупљени рогови стрпани су у исту врећу. Надобудни лидери и лидерчићи ДОС-а нису способни да врше власт. Велика је разлика између разбијања, паљења, дреке по улицама и управљања државом. Багерима неће моћи да јуришају на економске и социјалне муке и невоље. Народ им већ спрема "отпусну листу".

Синиша Аксентијевић

ОВЕРЕНА ПОЛИТИЧКА ТИРАНИЈА ДОС-а

Епилог незаконито проведених децембарских избора, конституисање новог сазива републичког парламента, догодио се у понедељак, 22. јануара 2001. године. Том приликом суспендована је уобичајена пракса конституисања Скупштине и свих њених органа, по принципу пропорционалности

На првом кораку, нова републичка власт је показала да јој је до договора и сарадње са странкама ван ДОС-а стало као до лањског снега

Успостављена је тиранија већине, што се и очекивало од новопечених демократа

Од ДОС-а нисмо ништа тражили:
др Војислав Шешељ

Даље од ватромета СПС-а и ДОС-а

Др Војислав Шешељ: Даме и господо народни посланици, овде је веома лепо присуствовати ватромету захваљивања између СПС-а и ДОС-а. Ми волимо са стране да посматрамо тај ватромет, али у њему нећемо учествовати, јер ће Српска радикална странка у овом сазиву парламента деловати као опозициона политичка партија, а задатак је опозиције да гласа против власти. То, да ли смо ми сагорели или не, то ће се видети у коначном исходу, а ви сте сувише млади, па не знате да нема коначног исхода, већ првог дана.

Мало треба времена, треба сачекати да то прође. Даме и господо, што се тиче овог скупштинског сазива, он има пред собом две опције. Прва је опција да се Скупштина и сви њени органи и тела

конституишу по принципу пропорционалности. То налаже парламентарна пракса цивилизованог света и то налаже парламентарна традиција. Наравно, скупштинска већина може ту традицију да промени и да изгласа другачије. Не би то био први историјски случај тираније већине. Ми ћемо се прилагодити и једној и другој опцији, јер нас у принципу много не тангира.

Али, досадашњи покушаји договора да се по пропорционалном принципу конституише Републичка скупштина, да се конституишу њени радни органи, нису били успешни. То морам овде да вам саопштим јер су представници Српске радикалне странке учествовали у два наврата у покушају договора. Пошто ти договори нису били успешни, пошто скупштинска већина није била спремна да поштује принцип пропорционалности, Српска радикална странка ће гласати против кандидата ДОС-а за председника Народне скупштине.

Уклонити комунистичке симболе

Председавајући: Да ли још неко жели реч? Др Војислав Шешељ, поново, други пут.

Др Војислав Шешељ: Даме и господо народни посланици, протеклих 10 година у овој Скупштини никада није било могуће постићи скупштинску већину ради измене државних симбола. Ево, Српска радикална странка је спремна да гласа одмах за предлог да се уклоне стари комунистички симболи, јер ово, по Уставу Србије, није грб Србије. Устав Србије није прописао грб, ми смо покушавали да 1991. године усвојимо грб Србије, није успело, био је референдум 1992. године, није прошао јер није било политичке воље. Ако ова Скупштина жели данас да направи један симболички гест раскида са комунистичком прошлешћу, ово ћемо топло подржати и у овоме учествовати.

Спремни за измену Пословника

Чedomир Јовановић: Господине председниче, радно председништво, даме и господо народни посланици, за Демократску опозицију Србије обавезујућа је изборна воља грађана исказана на изборима одржаним 23. децембра. У мери у којој рачунамо на право проистекло из изборног резултата наше изборне листе, поштоваћемо права свих других учесника тог изборног процеса и свих других парламентарних снага. Покушали смо да постигнемо договор са представницима Српске радикалне странке, Социјалистичке партије Србије и Странке српског јединства, како бисмо, у мери у којој је то могуће, испоштовали принцип дефинисан радом овог парламента током последњих 10 година.

Нажалост, сви договори су оспорени током данашњег састанка са представницима тих странака, тако да смо ми у нужди принуђени да испоштујемо онај део договора пред којим су дефинисани и права и обавезе дела посланика овог парламента, који поштују наше принципе.

У складу са тим, ми предлажемо три потпредседника Републичког парламента и подржавамо кандидатуру представника Социјалистичке партије Србије за ту функцију. Та подршка није после-

Наслеђе прошлости:
актуелни грб Србије

лица нашег слагања са програмским начелима Социјалистичке партије Србије, већ поштовање изборне воље грађана који су указали подршку тој изборној листи.

Спремни смо да изменимо Пословник о раду Републичког парламента и да тако отворимо могућност за избор и петог потпредседника. Наша намера је да, уколико се постигне договор са Српском радикалном странком, она делегира свог представника на ту функцију. У супротном, ми ћемо то место оставити упражњено и на такав начин демонстрирати своју спремност на поштовање демократских принципа, али, истовремено, и намеру да уз права инсистирамо и на обавезама које произлазе из односа који су дефинисани кроз наше међусобне контакте.

Дакле, ми нећемо, како је то било током данашње седнице, инсистирати на поштовању принципа цивилизованог друштва, на начин који друге не обавезује на нешто тако. Сви који су данас добили подршку ДОС-а, спремни су и на поштовање права и обавеза који из те подршке произлазе. Стога, очекујемо да ће Републички парламент подржати одлуку ДОС-а и предлог за потпредседнике, који се налази пред вама. Истовремено, у име ДОС-а исказујем спремност да подржимо предлог Социјалистичке партије Србије и да, уколико се постигне договор са Српском радикалном странком, кроз измену Пословника, током сутрашњег дана, подржимо њиховог кандидата за потпредседника Републичког парламента.

Др Војислав Шешељ: Даме и господа народни посланици, мене мало изненађује иступање господина Јовановића, председника посланичког клуба ДОС-а.

Тиранија већине: нови сазив Републичког парламента

Радикали нису тражили ништа и радикали нису ништа захтевали. Српски радикали су били спремни на договор о пропорционалној расподели места у свим скупштинским радним телима и функција Скупштине и скупштинских органа.

Пошто тај договор није постигнут, ми једноставно не учествујемо ни у предлагању, нити ћемо гласати за она тела која су већ предложена, или за оне функције за које су кандидати већ истакнути. Ништа друго. За српске радикале не треба измишљати нове функције, нити ми то тражимо, нити смо спремни да прихватимо да сада неко уводи петог потпредседничко место, да би био српски радикал на том месту. То је за нас понижавајуће и не пада нам на крај памети. Једноставно, немојте више онда у том смис-

лу рачунати на наше предлоге, нити на неко наше инсистирање.

Било је и раније проблема, у ових 10 година обновљеног српског парламентаризма, али у прошлом мандату таквих проблема није било, јер су првог дана све посланичке групе склопиле споразум, и владајуће и опозиционе партије, и истог дана је извршен избор свих радних тела и свих скупштинских функционера. Ово на парче, прво није на принципјелним основама, није озбиљно и за нас није достојанствено, бар што се тиче Посланичке групе Српске радикалне странке. Ако сте одлучили тако, имате довољну већину да изгласате, изгласајте, али немојте више у том смислу на нас рачунати.

Припремио:
Синиша Аксентијевић

"СВЕЦИ" ЗАШТИТНИЦИ ДОС-а

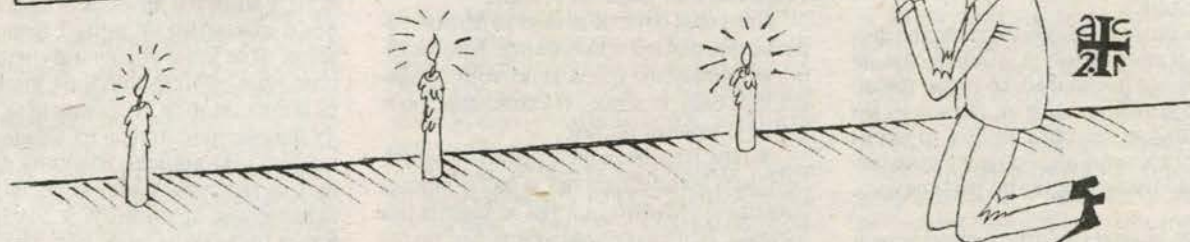
МАКИЈАВЕЛИ

ЛЕЊИН

ТИТО

ЗАКОН У ТОПУЗУ

Својим законским пројектима нова власт је у Републичком парламенту демонстрирала неспособност, незнање и реваншизам. Њени "експерти" из области законодавства саплели су се на првом кораку. Предлогом закона о изменама и допунама Закона о министарствима повукли су велики број ирационалних и штетних потеза. Нека министарства су разбили а њихове остатке спојили са "сличним" институцијама или службама а неке су једноставно прецртали

Наглашени реваншизам испољили су у случају министарства за информисање. Еуфорично, без размишљања, окомили су се и на Закон о информисању. У штампане и електронске медије Републике Србије, на велика врата, вратиће се лажни, клевете, сатанизовање и дискредитовање политичких противника. На мети ће бити искључиво странке и личности патриотских и националних опредељења

Вољом (тиранијом) већине промењен је и Пословник о раду Народне скупштине. Омогућен је избор петог потпредседника, који би био из редова Српске радикалне странке (уз извесне обавезе) али су српски радикали то енергично одбили

Предлог закона о изменама и допунама Закона о министарствима

Није министрово да брине

Др Војислав Шешељ: Даме и господо народни посланици, основ за смањивање броја министарстава је рационалан. Република Србија је имала већи број министарстава која нису могла да нађу утемељење у самом појму државне управе и управљања. Добро је што се пред скупштину изашло са иницијативом да се смањује број министарстава. Али, сам предлог није нарочито рационалан, јер се није држао доследно принципа да је свако министарство највиши орган државне управе у одређеној области и да подразумева вршење државне управе.

Задржана су нека министарства која неће вршити никакву државну управу. Раније је било више министарстава која никакву државну управу нису вршила. Која су можда бринула, што би рекао господин Ивковић, али није министрово да брине. Министар одговара за одређену област у оквиру својих надлежности и врши државну управу. Можемо да бринемо сви ми и најлакше бринемо када нисмо у државном органу, онда се најлакше брине.

Која су то предложена министарства ван тог логичког концепта који би био прихватљив?

Прво, стоји овде, Министарство финансија и економије. А, убеђен сам, да онај ко је ово предлагао, ко је ово писао и онај ко је овде предлагао, да сада не би био у стању да нам објасни шта то значи – Министарство финансија и економије. Можда Министарство политичке економије.

Шта то значи? Поготову када је предложено Министарство за привреду и

Укидање министарства информација без рационалног објашњења:
др Војислав Шешељ

приватизацију. А, сваки други сектор, јавни сектор у економији, има посебно министарство попут енергетике и рударства, или саобраћаја и телекомуникација итд. Све оно што мора да остане јавни сектор мора да има и своје министарство по природи ствари.

Нека нам објасне шта је то Министарство финансија и економије. Министарство финансија треба да постоји, наравно, али овај додаток – и економије, потпуно је ирационалан.

Затим, намеће се овде питање – зашто се одваја Министарство за рад и запошљавање од Министарства за социјална питања. И, шта обухвата онда, сам по себи, овај сектор за рад и запошљавање. Ко-

ја је то државна управа која ће се бавити тим пословима?

Ако је ту пензијско осигурање, знамо тачно шта државна управа ради у сектору пензијског осигурања. Обезбеђује наплату пензија, јер сам пензијски фонд не би могао да натера предузећа да уплате паре. Постоји државни орган који их на то тера. Али, како ће држава обављати посао запошљавања? Да ли то значи да ћемо опет имати административни систем запошљавања?

Како ће држава да ради нешто што сама себи прописује? И на који начин? Која је то државна управа?

То није јасно предлагачима овог законског пројекта.

Друго, овде је очигледно да се укида Министарство информисања. Али, нема рационално објашњења зашто се укида. Рационално објашњење би било усмерено у правцу излагања ко ће после укидања Министарства информисања, макар формално, да управља државним медијима. Хоће ли то бити Скупштина?

Најлогичније би било да буде Скупштина. Српска радикална странка се 10 година, нажалост, неуспешно за то залаже, или неко други. Државним медијима мора неко управљати. Не може онај ко са улице шчепа медије и каже – е, сад смо ми независни. Мора држава. Мора неки државни орган.

Природно је да се управљањем баве органи извршне власти – Влада. Али, у многим државама света, када је реч о државним медијима, прави се изузетак па се једна управна функција поверава Народној скупштини, управо да би се обезбедило да ти државни медији буду непристрасни и да их Влада не злоупотребљава вршећи извршну власт, пошто се извршна власт конституише на већинском принципу, а законодавна власт би морала да се конституише на пропорционалном принципу.

Затим, поставља се питање код Министарства вера. Ми смо до сада имали једно Министарство вера, које није имало шта да ради, јер није било сагласности у Влади Србије да се донесе Закон о верским заједницама, иако је пројекат тог Закона досадашњи министар вера, Милован Радовановић, на време направио. Није било добре воље и није било сагласности.

Који може бити смисао Министарства вера?

Оно неће управљати црквама, је ли тако? Нити неко нормалан помисли да би држава могла сада да управља црквама. Али, мора нешто постојати што ће то Министарство да ради кроз државну управу. То може бити само сузбијање асоцијалних верских секти. У том смислу то министарство има оправдање. Или, ако ће то министарство да се издвоји, ако

зацију Србије. Свака општина ће бити један мали феуд у коме ће се правити врхунска моћи и утицаја коју чине председник општине, председник општинске владе, шеф општинске полиције итд.

Тај облик власти може бити погубан за нашу земљу и због тога ће Српска радикална странка гласати против овог законског пројекта.

Тамни облаци над Србијом

Томислав Николић: Даме и господа народни посланици, чланом 3. Предлога закона о министарствима извршена је измена досадашњег члана 11. Закона о министарствима, и ту се намеће размисање о једној одредници која се уводи у овај закон и каже се да ће Министарство правде и локалне самоуправе обављати послове изградње система локал-

издржавати, које треба постићи, развијати, којима треба помоћи? Хоћемо ли да кидамо везе и унутар Србије? Хоће ли онај из Врњачке Бање рећи – шта ме брига за Гадин Хан. Да ли је то интенција нове власти, новог Закона о локалној самоуправи?

Ја очекујем да ћете имати времена да спроводите законе које ова Скупштина буде доносила. Желео бих да вас упозорим на то да у неком заносу не превилите догађаје који могу грдно да вас изненаде. Ви сте једна група од 18 потпуно различитих политичких субјеката. Међу вама су тренутно ситна комешања, не дају вам, и нормално је да вам не дају, да се свађате. Али, када кренете да делите, да харачите, да зулумћарите, када крене Бања да буде Монако, шта ће бити онда од Србије? Још увек се понашате као да сте освојили власт у неким општинама, па сте у неком сукобу са централном влашћу. Нисте, централна власт је ваша. Недајте уставне надлежности централне власти појединцима које уопште не познајте, јер су пре 15 дана ушли у ваше политичке странке, ево их и овде седе, већина из ЈУЛ-а, али има и из СПО. Ко год није могао да има мандат...

Председавајући: Господине Николићу, молим вас да се држите теме.

Томислав Николић: Ја се апсолутно држим, а ви слушајте мало пажљивије.

Председавајући: Хвала вам на сугестији.

Томислав Николић: Упозоравам на последнице закона, господине председниче.

Још један велики проблем, који се намеће овим законом, навео ме је да изађем за говорницу. Укида се Министарство информисања. Рационални разлози не постоје, изузев ако Влада Србије више не жели да брине о информисању грађана Србије. Ако то жели и формално да препусти страним агенцијама, страним обавештајним службама и разним организацијама, које се из иностранства финансирају да би овде на свој начин обавештавале грађане Србије. Зашто Влада Републике Србије испушта информисање, када би требало по Уставу Републике Србије, по члану 46. став 7, средства информисања, која се финансирају из буџета, да благовремено и непристрасно обавештавају јавност. А ко ће о томе водити бригу? Ко ће се грађанин, чија су права повређена неблаговременим и непристрасним ратом средстава јавног информисања, које финансира буџет, коме ће се жалити и ко ће то решавати?

Даље, ко ће предлагати, ако већ нећете да Скупштина предлаже и директора и управни одбор РТС? Ко ће то чинити, ко ће Влади да предложи директора РТС? Ко ће те послове да обавља? Прочитао сам пажљиво ваш Предлог закона, нигде нема информисања. Има само преузимања радника из Министарства информисања у Министарство правде и локалне самоуправе. Али, информисања нема. И нема га заиста. Синоћ сам гледао државни дневник. Ваш представ-

ДОС-ов концепт децентрализације опасан: тандем Ђинђић–Каса

се увеле веронаука, па издвоји из Министарства просвете, па се посвети само том питању, али би онда оно требало да обавља послове организовања и државног надзора над извођењем наставе из тог предмета.

Да ли је то рационално издвајати из Министарства просвете или не, то је сада посебно питање.

И, оно што је посебно опасно – концепт децентрализације за који се залаже ДОС. Слажем се да је локалној самоуправи пре више година, не 1998, него много раније, јер се надлежности од 1998. никако нису мењале, одузето неоправдано доста надлежности. Али, бојим се да залагање ДОС-ована иде сада сувише екстремно у супротном правцу. Да се сада клатно помера до екстрема у супротном смеру, па да то може да растури државу.

Ту треба опрезно, умерено приступати, поготову када имамо у виду разне тенденције да свака општина има своју полицију, да општине приграбе одређене надлежности које су по природи ствари државне, и ми ћемо онда имати, ако се прихвати такав концепт, рефеудали-

не самоуправе и територијалне економије, до сада се говорило о територијалној организацији, и да ће подстицати и усклађивати територијалну економију и самоуправу.

Члан 6. Устава Републике Србије дефинисао је две аутономне покрајине у Републици Србији, а члан 108. до 112. Устава Републике Србије одредио је уставне надлежности и обавезе аутономних покрајина. Ако се на овај текст дода и то што је провејавало у јавности да ће локална самоуправа имати много више ингеренција, али не у областима које су заиста битне за локалну самоуправу, него у неким државним областима, онда је разумљиво што сам чуо од двојице председника општине, обојица су из ДОС-а, обојица су председници општина, како изјављују да ће за њих најосетљивији статус њихових општина бити нешто као Монако.

Ако нас то заиста чека, онда се тамни облаци надвијају над Србијом. Хоћемо ли ми сада да сви они, који су иоле развијени, који иоле имају привредних ресурса, да се одвоје од оних које треба

ник у овој Скупштини давао је изјаву о јучерашњем раду Скупштине и рекао је да јуче није било ванредног заседања зато што се српски радикали служе преварама и лажима. Тобож, све је било спремно да јуче овај закон усвојимо, само су радикали преварили остале партнере у Скупштини, послужили се лажима и одложили заседање за данас. Е, па није тачно, господине Јовановићу. Врло добро знате, у 12,50 сте ви предали овај предлог закона...

Председавајући: Господине Николићу, молим вас, по други пут, да се држите теме, ово је реплика на јучерашње заседање.

Томислав Николић: Није уопште реплика, слушајте мало. Лоше се информисе јавност у Србији, нема Министарства информисања. Ви сте јуче у 12,50 предали овај предлог закона у Скупштину Србије. Како је то могло јуче да буде на дневном реду? Скупштина има два ре-

Не опструирамо рад Скупштине:
Томислав Николић

довна заседања, прво почиње тек 1. марта. Сада се Скупштина налази у ванредном заседању, које неко мора да закаже – Влада Србије, трећина народних посланика или да уведете ванредно стање на делу територије Републике Србије. Ванредног стања нема. Јуче није било посланика све до верификације мандата, који би могли да овај закон предложе Скупштини.

Зашто онда лажете да радикали опструирају рад Скупштине? Зашто то преноси државна телевизија? Где је тај новинар који није дозволио да иједан радикал каже шта се то јуче дешавало? Хоће ли извештавање бити монолози ДОС-а на државној телевизији? Па, ми смо то навикли са социјалистима. Да, да, потпуно сте били исти. Ваљда се разликујете. Неће ваљда свака власт да шиба радикале. Прошли пут ЈУЛ, а ви сте ту палицу усмеравали, а сада ДОС и пред-

ставник ДОС-а у овој Скупштини. Е, па то не може тако да се ради. Ево вам прилике, господине Јовановићу.

Јуче сам чуо господина председника, који каже да ћете се залагати за правну државу. Није правна држава само она у којој се власт и грађани понашају у складу са законом, него је то и она држава у којој се закони доносе у складу са Уставом и законом. Е, јуче није могла, у складу са Уставом и законом, ова тачка да буде на дневном реду. Не због хира радикала, него зато што вас тој науци уче они који преписују покојнике, па из тога пишу уџбенике.

Колизација политичке воље и правног поретка

Др Војислав Шешељ: Господине председниче, мислим да нимало нисте били мало пре у праву, када сте групу посланика упозорили због смеха који се чуо. Нисмо се ми смејали зато што нам је било забавно, наш смех је био смех неверице да је заиста дошло до тако флагрантног кршења Пословника о раду Народне скупштине.

Према члану 142. став 2. поднете амандмане председник Народне скупштине упућује предлагачу закона, народним посланицима, надлежним одборима и Влади. Ми немамо ниједан доказ да су Влади упућени поднети амандмани. (Смех у сали) Можете да се смејете до миле воље, знате, али између права и раније већине постоји огромна разлика.

Члан 143. каже: "Предлагач закона, надлежни одбори и Влада дужни су да пре седнице Народне скупштине размотре амандмане, који су поднети на предлог закона и да Народну скупштину обавесте за које амандмане предлажу да их Народна скупштина прихвати, а за које да их одбије".

Без тога није било могуће приступити расправи о амандманима.

Ми инсистирамо, прво, да се утврди да ли су уопште амандмани достављени Влади. Ако нису, да јој се доставе. Пошто је Скупштина у ванредном заседању, да јој се да веома кратак рок, не већи од 24 сата. Ако су јој достављени амандмани, онда да се Влада изјасни зашто није до сада послала писани текст свог изјашњења. Али, да нам дате прво званичну информацију, па да видимо како да даље поступамо.

Председавајући: У члану 159 – када надлежни одбори размотре предлог закона, чије се разматрање предлаже по хитном поступку, Народна скупштина може да одлучи да претрес предлога закона отпочне одмах и без подељених извештаја, тако што ће их известиоци усмено изложити на седници.

Ако Влада у утврђеном року не да мишљење о предлогу закона, предлог закона ће се разматрати и без мишљења Владе.

Ви сте рекли да је Пословник прекршен. Констатовали смо да Пословник није прекршен, дао сам вам тумачење, али ви сте ишли даље од тога. Ви сте предложили истражне радње. То је већ

нешто друго. Дакле, рекламирали сте кршење Пословника. Утврдили смо да Пословник није прекршен.

Др Војислав Шешељ: Господине председниче, ја као еминентни правник (смех) и професор Правног факултета (смех), смејте се ви до миле воље, и као што рекох редовни професор Правног факултета, нисам овде предлагао никакве истражне радње, јер врло добро знам шта је то, шта су истражне радње. Само тражим да се овде утврди да ли су Влади достављени амандмани. Члан 159. и тај став који сте ви цитирали, говоре о Предлогу закона. Ја се не бавим Предлогом закона, него се бавим искључиво питањем амандмана. И члан 143. говори о законима и Влади, као и члан 144. и тако даље.

Међутим, члан 151. је овде врло крут, чврсто постављен и код њега није могуће натегнутим правничким тумачењем избегавати суштину. Амандмани су морали да буду достављени Влади и Влада је морала да се изјасни о њима. Наравно, може се десити да Влада једноставно каже – нећемо да се изјаснимо, нећемо писмено да пошаљемо мишљење. Али, онда то надлежни скупштински орган мора писано да констатује и да овде ту констатацију у писаној форми достави народним посланицима. Дакле, да нам се овде достави: Влада није хтела да се изјасни. То би већ био разлог у редовним приликама за обарање Владе, за изгласавање неповерена. Пошто ова Влада одлази свакако, нема потребе да изгласавамо неповерење, али нама је овде важна правна форма. Ми инсистирамо да се поштује правна форма, јер тамо где се не поштује правна форма, нема правног поретка.

Председавајући: Пре изјашњавања народних посланика сачекаћемо ово што сте тражили.

Томислав Николић: (Са места) Имамо овде представника Владе.

Председавајући: Не може да се изјасни председник Владе, господин Шешељ је захтевао писани доказ. Добиће га, то ће стићи врло брзо. А после ове тачке дневног реда направимо паузу.

Др Војислав Шешељ: Даме и господи народни посланици, овде је дошло до колизације ваше политичке воље и правног прописа, који је до краја јасан. Друго, господин председник Народне скупштине рекао је мало пре, да Влада није у заседању. Влада је увек у заседању док се не изабере нова Влада, постоји стара Влада и нема у Влади јесење и пролећне заседање, Влада непрекидно заседа и дању и ноћу, сваког тренутка постоји Влада и она је увек у заседању. Да ли има конкретне седнице или не, то је друго питање. Дакле, тај аргумент не важи. Друго, Влади је достављен напред закона, али нису амандмани, а Пословник каже морали су амандмани да буду достављени.

Председавајући: Господине Шешељ, ви настављате дискусију.

Др Војислав Шешељ: Ви сте ставили на гласање заправо моју примедбу. Ја нешто тражим и уопште не тражим да се изјашњава Скупштина да ли је прекр-

Редовани професор Правног факултета: др Војислав Шешел

шен Пословник или не, а ви стављате на гласање. Ја само тражим да бих могао да гласам о амандманима, да ми се да мишљење Владе или да ми се написмено да став надлежних служби, односно обавештење да Влада није хтела да се изјасни, да би могао да гласам о амандманима, а не да вас хватам у кршењу Пословника и да ви прегласавањем констатујете да бело није бело, него црно, и да црно није црно, него је бело. Ви можете већином гласова овде да изгласате да је сада лето, да је напољу температура 30 степени, ви то све можете да изгласате и нема потребе да вас спречавам да то изгласавате.

Предлог одлуке о изменама Пословника Народне скупштине Републике Србије

Чедомир Јовановић: Даме и господа народни посланици, предложеним изменама Пословника о раду Републичког парламента испуњава се део договора који је постигнут у консултацијама обављеним са представницима преосталих парламентарних странака. Тај договор обавезује Посланичку групу ДОС-а. Приликом јучерашњег заседања Српска радикална странка се одрекла договора и права која из њега произлазе, уз констатацију да ми та права не би подржали, с обзиром да по нашем мишљењу право прате и извесне обавезе, где радикали нису били спремни да се придржавају. У случају Странке српског јединства, принципијелан је став, где не може да се подржи њихова кандидатура за потпредседника, иако се већ јасним дистанцирањем радикала од права, где се могло рачунати на пето потпредседничко место, то потпредседничко место оставља отвореним.

Наиме, упркос ставу Српске радикалне странке да не искористи право са којим смо ми изашли пред њих на основу одржаних консултација, ми ћемо гласати за измену Пословника, којим ће се уважити наше сугестије и проширити број потпредседника са четири на пет.

Тиме мислимо да би у потпуности и апсолутно реално, у складу са демократским принципима, била испоштована воља грађана исказана на изборима 23. децембра. Наиме, не треба да вас подсећам на пропорционални однос снага у овом Парламенту, али истовремено желим да вас подсетим на једно правило које је било један мали, али ипак незаменљив део демократског поступка у раду наших претходника у овој кући. Наиме, одувек је опозиција имала потпредседничка места. Ми данас бранимо тај принцип, јер мислимо да тиме исказујемо поштовање воље грађана, који су подржали посланичке листе данас опозиционих странака. И посланичку листу СПС, чијег смо потпредседника јуче изабрали и посланичку листу Српске радикалне странке, којој ћемо данас својим гласовима отворити могућност да истакне кандидатуру за потпредседника.

Уколико ни тако нешто не учине, мислим да нисмо ми дужни да о томе водимо рачуна, они су дужни да грађанима, од којих су тражили подршку, положе рачун за такву врсту политике. У сваком случају, од свих оних који учес-

твују у раду Парламента ми очекујемо да активно допринесу доношењу што бољих одлука, које ће бити у складу са интересима државе и друштва у коме живимо. Због тога ћемо, упркос парадоксу који прати овакву врсту гласања, оставити могућност Српској радикалној странци да у тренутку, када процени, она истакне кандидатуру за свог потпредседника.

Против новог потпредседничког места

Др Војислав Шешел: Даме и господа народни посланици, прво, нисам мислио уопште да се јављам за реч, али сам принуђен сада због ових неистина које је изрекао Чедомир Јовановић. Прво, никакав договор није постигнут. Да је неки договор постигнут, већ би се знало за тај договор. Где је тај договор? Договор се у парламенту постиже целовито за сва радна тела и све парламентарне функције. Тог договора нема, јер је ДОС инсистирао да се прво конституишу три одбора, а онда остали одбори за одређено време, ко зна када.

Друго, српским радикалима није било потребно да се уводи ново потпредседничко место, да би и они могли да партиципирају на основу своје снаге. Када се догуњају основне скупштинске функције, видећете врло лако да то није било неопходно, осим ако је ДОС имао жељу за три потпредседничка места, а не за два или једно. Питање је да ли би му и једно припало, пошто функција председника Скупштине много више тежи и много више има реалне политичке тежине него 10 потпредседничких места. Господин Маршићанин је рекао – више него 18 и мислим да је он у праву по том питању. Али, не видим зашто даље морате да мршварите Скупштину по том основу. Ако смо једном рекли – немогућ је договор, око тога нећемо више да се договарамо, зашто сада мршварите целу Народну скупштину по том питању. То нам никако није јасно.

Припремио:
Синиша Аксентијевић

Одбили место потпредседника: српски радикали у Скупштини Србије

ШУПАЉ ПРОГРАМ НОВЕ ВЛАДЕ

Месец дана после републичких парламентарних избора, са којих нису обрисане мрље нерегуларности, у Народној скупштини изгласана нова Влада Србије. Том чину претходило презентовање њеног програма, које је обавио мандатар Зоран Ђинђић, за ту функцију одређен много пре избора. Од 25. јануара ДОС преузео комплетну одговорност за вршење власти и коначно изгубио могућност за извлачење на рачун "опструкција" претходног режима

Расправа о Ђинђићевом експозеу и његовим изабраницима трајала пуних једанаест сати. Посланицима Српске радикалне странке није било ни на крај памети да гласају за ДОС-ов шупаљ, ирационалан програм и за гротескне кандидате за састав "прве демократске владе Србије после 60 година", која по многим прогнозама неће бити дугог века

Експозе мандатара Ђинђића

Зоран Ђинђић: Даме и господа народни посланици, у демократским земљама је уобичајено да програм Владе следи из изборног програма оне политичке групације, која је добила поверење грађана. Ми желимо да у Србији успоставимо демократске односе и утолико сматрамо да је природно да онај програм, са којим је Демократска опозиција Србије добила двотрећинску већину на претходним изборима, из које већине проистиче и ова Скупштина, да тај програм заправо представља и програм ове Владе.

Ми ћемо га у паузи заједно са овим експозеом поделити народним посланицима и све оно што пише у том изборном програму јесте наша обавеза за мандат, за који смо добили поверење.

Наравно, у складу са обичајним прописима, ја ћу изложити један резиме тог програма као кратак експозе данас овде о намерама наше Владе у наредном периоду. Све оно што будем данас рекао такође представља обавезу наше будуће демократске владе.

Пре тога, желим да вам честитам на избору за народне посланике. Делим ваше узбуђење и узбуђење јавности, које је с правом везано за овај састав Парламента и ову данашњу седницу, јер је то први пут после 60 година да је Србија добила истински демократски парламент и добиће истински демократску владу.

У томе је, наравно, наше велико задовољство, велика част, али у томе је и наша велика обавеза. Јер, стање које затичемо, стање које треба реформама да поправимо, драматично је лоше. По свим меродавним показатељима ми смо данас

Стратегија за пропаст:
Програм владе

на последњем месту у Европи. По животном стандарду и куповној моћи нашег становништва, по степену запослености наших грађана, по стању и старости наше технологије и саобраћајне инфраструктуре, по задужености наших предузећа према иностранству, међусобно према банкама, по степену задужености наше земље у целини, по степену безбедности наших домова, наших кућа, наших граница, ми смо данас далеко од онога што желимо и што замишљамо под појмом једне модерне и ефикасне српске државе. Чак и више од тога, то није чак ни она Србија у којој смо ми одрастали, Србија наших родитеља, у којој је било и сигурних радних места, у којој се купо-

вало, у којој се ишло на летовање и на зимовање, у којој су била безбедна и школска дворишта, и улице и границе.

Задатак, који ми данас преузимамо као наслеђе ових последњих десет година, веома је тежак, изазови су веома велики, али и шанса да се упишемо у историју као генерација која је једну земљу поново вратила на њен прави пут. Та шанса такође је веома велика. Зато нам је потребна сарадња целог парламента, целе наше земље.

Наравно, неизоставно се поставља питање шта се у међувремену десило и како смо од једне средње развијене европске земље дошли на последње место на европској лествици. Прави одговор и потпуни одговор на то питање може да да само историја. Ово није место на коме треба да вршимо анализе и да расправљамо о историјским и политичким одговорностима.

Оно што могу да кажем, сигурно делети и ваше уверење, јесте да одговорност за то што нам се десило не сноси грађани, одговорност сноси власт. Јер, грађани су били спремни и данас су спремни да ову земљу учине успешном, богатом и срећном. Оно што је недостајало свих ових година била је јасна политичка воља да се то учини и јасна стратегија и план пута како да се то учини.

Србија је ових 10 година била препуштена на милост и немилост бруталним интересним групама у самој земљи и међународним интересима изван наше земље. То време је завршено и данас можемо да кажемо да је оно завршено. После 5. октобра Србија је узела своју судбину у своје руке. Ово што ми данас радимо, конституисање демократске Владе, можемо у симболичном смислу да сматрамо 6. октобром. Ова Влада да-

нас добија мандат који нам је дао народ на улицама Србије, мандат за промене. Онога дана када заборавимо тај мандат и када помислимо да смо добили мандат да владамо, тога дана смо изгубили. Тај губитак би био много већи него само губитак власти. То би био губитак части, то би био губитак историје.

Због тога, сваки дан ове Владе ми ћемо запамтити. Изабрани смо да спроведемо реформе, те реформе подразумевају неколико битних приоритета, неколико битних услова које треба да испуњимо да бисмо земљи вратили кредибилитет, достојанство, снагу и да би се нашој земљи могао да врати изгубљени мир, задовољство и срећа. Нажалост, неколико тих приоритета не зависе само од нас. Ми смо их затекли и треба да их решавамо.

Први се односи на општу политичку стабилност региона и ту је неколико елемената. Демократски начин решавања односа Србије и Црне Горе, решавање кризе са тероризмом на југу Србије,

Излажем ове услове који изгледају врло тешки са пуном свешћу о њиховој тежини, али са пуним уверењем да у овом мандату од четири године ови услови могу и хоће бити испуњени. Треба да будемо Влада која ће по завршетку свога мандата наредној Влади оставити једну земљу у напредовању, у изградњи, у просперитету.

Желим само неколико кратких напомена о свакој од ових наведених тачака. На крају, циљеви Демократске опозиције Србије, која даје мандат овој Влади и задатке, јасни су по свим тим питањима. Ми нашим колегама у Црној Гори кажемо, дајте да се договоримо да изаберемо решење које у себи носи најмање ризика. Дајте да се посветимо приоритетним питањима обнове, економије и враћања наше земље у изгубљене европске интеграције. Немојмо да се бавимо сами собом, бавимо се будућношћу.

Због тога предлажемо, дајте реформом већ постојеће југословенске државе

људске интересе ви данас можете да остварите само у сарадњи са Србијом и само преко Србије. Јер, ми смо постали мотор развоја. Србија поново постаје локомотива Балкана. А, пре до неколико месеци било је могуће сваку политику издејствовати против Србије. Данас је могуће на Балкану сваку политику издејствовати само у сарадњи са Србијом.

Ми смо спремни за такву сарадњу, са умереним људима, са људима који су се одрекли екстремизма и са људима који су спремни да разговарају. Који су спремни да људске и породичне интересе ставе изнад надуваних националних интереса и националних митологија.

Наша решена за југ Србије су позната. Ми желимо да умереним Албанцима понудимо интеграцију у социјални и политички систем Србије, а да се са тероризмом и екстремизмом одлучно боримо, као што то чини свака демократска држава. Са терористима нема компромиса. Зато са свима онима који желе да живе у нашој земљи има компромиса и ми пружамо руку и очекујемо позитиван одговор. Наравно, потпуно смо свесни тога да безбедност и стабилност региона зависи, у највећој мери, од односа у самој Србији. И наша преговарачка позиција по свим овим тачкама, наша политичка позиција биће много јача ако институције Србије, ако држава Србија, ако деловање органа Србије буде такво да импонују, да буде част поново сарађивати са нама, да буде ризичко сукобити се са нама. То изискује читав низ реформи наше државе, нашег друштва и наше економије. Пред нама су два велика проблема.

Један је у потпуном сиромашењу нашег грађанства и расулу наше економије. Други проблем је у томе што је наше друштво поларизовано у једну велику сиромашну мањину и једну малу пребогату већину. Та поларизација подрива стабилност наше нације и наше државе. Институцијама се не верује, јер оне су у протеклом периоду служиле, као инструменти, у рукама привилегованих и богатих. Не треба да се заваравамо. Људи данас сумњају у политику и политичаре као такве. Људи данас не верују институцијама као таквим, не само претходној власти, не само одређеној групи људи.

Наша велика обавеза је да повратимо кредибилитет институција, да власт поново постане позитивна реч у српском језику и да политичари постану поново омиљена професија у Србији. То неће бити лако, али то најпре подразумева раширивање прошлости, свођење рачуна са оним што је претходна власт урадила, чиме је дискредитовала све институције у овој држави, и Парламент, и судство, и Владу, и државне медије, и све оно што јој је стајало на располагању.

Због тога је један од првих приоритета наше Владе и Парламента у целини свођење рачуна са прошлосту која се односи најпре на она најтежа кривична дела: убијање људи из политичких разлога. Преузели смо обавезу и иза те обавезе чврсто стојимо да у најскоријем

Једном погледом у историји бешчашћа: Зоран Ђинђић

проналажене модалитета сарадње у региону, пре свега са суседима из бивше Југославије.

Други услов су стабилне демократске институције у Србији. Ми морамо да поставимо независно судство, модерну државну управу, ефикасан систем јавних служби и сервиса, да би наши грађани могли да остварују своје интересе и да би они који желе да улажу у нашу земљу били сигурни да су те инвестиције безбедне.

Трећи услов је добро законодавство, пре свега у области пословања.

Четврти услов је квалитетна саобраћајна инфраструктура, да би у нашој земљи могло брзо и безбедно да се путује, да би роба могла брзо да се превози.

Конечно, пети услов за напредовање ове земље је квалификована радна снага и квалитетан менаџмент у нашим предузећима и нашој привреди.

да решимо све отворене проблеме на релацији између Србије и Црне Горе. То је наша фер понуда. Ја се надам да ће они прихватити. Мислим да је већа част ући у историју као генерација која је Балкан довела у епоху просперитета и мира, која је за нашу земљу трајно решила питање њеног европског припадништва, него ући у историју као политичари који су прибавили суверенитет, или међународно признање за своју државу. Има времена и за ту сујету. Сада је време да се реше велики историјски проблеми региона као таквог. Можемо то заједно да урадимо.

Ми смо спремни са нашим колегама у Црној Гори и са свим другим људима у балканским државама, који то желе, да направимо једну заједничку концепцију будућности, мирне, просперитетне будућности.

Албанцима са Косова кажемо промениле су се околности. Све економске и

могућем времену, а када кажем најскоријем, ту мислим на дане и седмице, не на месеце, расветлимо убиство Славка Ђурувије, убиство на Ибарској магистралу, отмицу Ивана Стамболића, и друга убиства у нашој земљи, иза којих очигледно стоје политички мотиви.

Налогодавици и извршиоци тих убишта морају се наћи пред лицем правде. Оформићемо, на следећем заседању, једну парламентарну комисију која ће се забавити евентуалним, нажалост, вероватним учешћем неких државних органа у тешким кривичним делима. Овај Парламент ће одлучивати о томе и како реформисати те органе, пре свега Службу државне безбедности и јавну безбедност, да се ствари више у будућности не понове.

Такође, пред лицем правде, наше правде, домаће правде, морају се наћи и они који су вршењем тешких кривичних дела над хуманошћу, над цивилима, убијањем деце и жена покушавали да изживе неки свој лажни патриотизам. Они су окаљали име српског народа. Ми не желимо да носимо колективну одговорност због тога. Ако постоје докази о индивидуалној личној одговорности, сви ти случајеви наћи ће се пред нашим судом и биће санкционисани.

Међутим, у протеклих 10 године деценије се, извршен је, један економски злочин. Одузете су и отете паре милионима људи. Неко ће да каже да је реч злочин претешка у овом контексту. Ја мислим да није. Ко зна колико је хроничних болесника умрло зато што нису могли да купе лекове, а њихов тешко зарађен новац био је замрзнут у такозваној старој девизној штедњи. Колико је бракова пропало, или није основано због бедности и сиромаштва, колико је породица разорено, колико је деце било несрећно због тешких услова живота због којих грађани нису били кризи, који су били изазвани једном криминалном економском политиком, која је прављена тако да мањина има све, да већина нема ништа.

Морамо да се суочимо са том чињеницом. Када говоримо о свођењу рачуна са прошлешћу, да будемо спремни да се сукобимо и са тим моћним финансијским интересним групама које данас брзо мењају страну, који нису били високи партијски функционери, али су зато били иза њихових леђа и спремни су данас да стану иза леђа свакога од нас. Ми то не смејемо да дозволимо. Наша обавеза пред опљачканим народом је да кажемо истину о томе ко је имао користи у ових 10 година санкција, блокаде и економског пропадања.

Парламенту ћемо предложити, тема је осетљива и креће се на ивици познатог правног система и постоје примери из прошлости да је то рађено, ми ћемо врло детаљно простудирати искуства других земаља и видећемо како је могуће, крећући се у оквирима законодавства и правног система, ипак учинити неке ствари да се санкционишу финансијске и друге афере из прошлости. Ми ћемо Парламенту предложити неко-

ДОС дрвљем и камењем на претходну власт: Влада народног јединства

лико таквих мера и закона који треба да санкционишу финансијске и друге злоупотребе, али и случајеве коришћења санкција и блокаде за неумерено богаћење.

Размишљамо о једнократном порезу на екстра профит остварен у условима санкција и блокаде. Ти услови су, на пример, добијање кредита из примарне емисије током хиперинфлације, откуп девиза од Народне банке по курсу који је био знатно нижи од реалног, коришћење монополског положаја, ослобађање од плаћања пореза и царине. Такође, разматрамо могућност опорезивања функционерских станова и вила, који су добијени на коришћење, а онда, после два или три месеца, откупљени од стране људи који су једва годину дана радили на функцији министра, а онда су се одједном нашли у поседу некретности вредне 100, 200 или 300.000 марака. Мислим да је логично и праведно да највећи део тог износа буде враћен народу.

Као доказ да мислимо озбиљно, ми ћемо укинути могућност откупа функционерских станова. Надам се да ће ова Скупштина једногласно изгласати одлуку да никада више у Србији неко ко је годину, две или три или четири на функцији, не може да добије стан у власништво, јер га не могу добити ни људи који по 30, 40 година вредно раде, као лекари, као инжењери, као земљорадници, као занатлије. Ова Скупштина и ова Влада мора да дели судбину свога народа, пре свега у оном финансијском делу. Ми нећемо организовати лов на вештице, али нећемо дозволити да финансијски клан старог режима трајно задржи новац опљачкан од народа.

Наравно, паралелно са тим повећемо одлучну борбу против организованог криминала који делује у нашем друштву, пре свега у домену отмица људи, наплаћивања рекета, трговине наркотицима, шверца нафтом и цигаретама, крађом аутомобила. Наравно, наше свођење рачуна са криминалом из прошлости биће уверљиво и добиће општу подршку само ако покажемо одлучност да институционалним механизмима уведемо такву контролу наше Владе, такву контролу која ће онемогућити да се ствари понављају у будућности.

Заиста смо одлучни о томе да баш овај мандат ове Скупштине уђе у историју српског народа по читавом пакету закона који ће уградити у институције нашег друштва механизме контроле – механизме контроле Владе, механизме контроле државне администрације, механизме контроле финансијског пословања свих државних агенција, јавних предузећа, у свим доменама где се нешто купује и где се нешто продаје. Парламент ће бити преко својих комисија укључен у то и независне кредибилне институције и институти ће бити укључени у то.

Узећемо искуства свих земаља које су пролазиле кроз транзицију, искуства свих земаља које су познате у свету по борби против корупције и злоупотреба у државној администрацији и сва та искуства ћемо имплементирати у наше институције.

Ми желимо да поведемо једну истинску кампању за чисте руке и да за две или три године Србија постане земља са најнижом стопом корупције у овом делу Европе. Сада смо међу најкорумпира-

нијим земљама на свету. То је један велики задатак, једна велика обавеза и изискује велику одлучност, изискује вашу подршку. Контрола почиње јавном забраном привилегија функционера, а то значи министара. Рекао сам, нема откупа функционерских станова, нема обављања приватних послова док сте у Влади, нема чланства у добро плаћеним управним одборима за чланове Владе, нема примања скупих поклона.

Такође, нема интервенције у судовима, на телевизији, полицији, финансијској полицији, предузећима, царини. Онај министар који назове и интервенише – син ми је ухапшен или приведен, јер је возио у пијаном стању, молим те, ја сам министар или рођак ми је итд., тај министар лети из Владе.

Ја вам гарантујем, онај министар који назове у РТС и каже – пусти овај прилог или скини овај прилог, њему није место у Влади. Ја се сада обраћам јавности наше земље. Сваки судија који добије такав позив, сваки директор који добије такав позив, нека се јави у Владу Србије, наћи ће се на дневном реду то питање. Ако утврдимо да је истина, мењамо тог министра.

Већ на следећој седници предложимо Парламенту промену Закона о привилегијама функционера. Ви знате да је тај закон донет пре две године и он је требао да функционере Републике Србије обезбеди до краја живота. Нико не може да буде обезбеђен до краја живота као функционер, политички функционер ове земље. У члану постојећег закона министру полиције је стављено у надлежност да он утврди колико возача, собарика, куварица, чланова обезбеђена треба бивши председник Републике Србије да има. Не може министар за полицију да има овлашћење да додељује привилегије. Те привилегије ће бити законом јасно одређене и оне ће бити као у свакој демократској држави. Пензионисани председник државе је пензионер. Он не може до краја живота да ужива привилегије председника.

Даме и господо, предстоји нам један процес приватизације наше привреде. Због тога је неопходно успоставити читав низ независних контролних механизма, од парламентарних одбора, који ће контролисати велике случајеве приватизације, тендере, конкурсе, до експертских тимова који ће надгледати финансијске операције и сведочити о њиховој коректности. Наш циљ је транспарентна власт, провидна власт, стаклена власт.

Наш циљ је да се у овој земљи, за сваки динар који је узет од народа, зна шта се са њим дешава, од оног тренутка кад уђе у буџет, па до оног тренутка када дође до свог крајњег корисника. Финансије су оно поље где је контрола најтежа, али и где је контрола најважнија. Ми имамо намеру да читаво наше друштво и све његове институције укључимо у контролу финансијских трансакција, које ће се обављати током приватизације.

Парламенту ћемо предложити и једну нову институцију, познату из скан-

динавских земаља. То је институција народног адвоката, такозваног омбудсмана. То ће бити једна јака институција, са кредибилитетом и угледом, где ће грађани моћи да дају приговоре на деловање јавног сервиса, значи Владе, њених служби, њених чиновника. Ако изгласате ту институцију, омбудсман ће, вероватно једном месечно, имати право да Парламенту подноси извештај о стању у државној администрацији и о свим приговорима које су грађани поднели.

Имаће право да покрене иницијативе код редовних и посебних судова. Он ће бити оно место где се грађани могу обратити да се заштите од самовоље државе, јер и демократска држава у овој прелазној фази можда може, преко неких својих чиновника, да прекорачи своја овлашћења. Грађани имају право на заштиту и ми ћемо их охрабрити да ту заштиту траже.

Што је најважније, успоставићемо независно судство, уз независне медије које већ сада у нашој земљи имамо, независно судство ће бити други снажан стуб за контролу власти. Свођење рачуна са злоупотребама старог режима, успостављање механизма за контролу ове власти, представљају један оквир у коме можемо да кренемо са економским реформама. Говорим о процесима који ће се одвијати истовремено, јер економске реформе не могу да чекају. Ми морамо да кренемо са њима одмах. Имамо за њих одређене идеје и планове и у припреми програма за изборну кампању изнели смо идеје како треба реформисати нашу привреду. Уосталом, углавном на основу тих идеја добили смо велико поверење грађана.

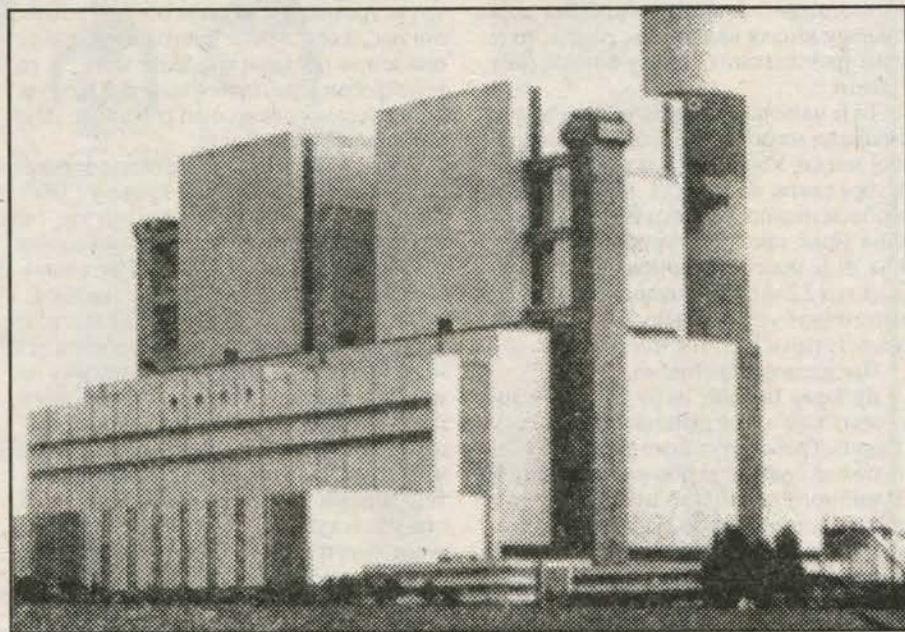
Наравно, у економији се суочавамо са највећим дефицитима и ту је најтеже покренути ствари са мртве тачке. Ту не зависи све од воље и одлучности. Ту постоји питање технологије материјала, ту постоји питање финансијских дугова, ту постоји питање тешког наслеђа прошлости. Међутим, желим да упозо-

рим на једну ствар, а то је да се, бавећи се дневним ургентним проблемима, да не изгубимо визију, да не заборавимо на економски план развоја нашег друштва.

Какву Србију ми заправо желимо? То није Србија преживљавања, то није Србија решавања дневних проблема, где има довољно хране, струје, лекова. То је земља која треба да почива на једној јакој идеји, на једној концепцији. За нас је то концепција Србије као земље јаке, средње, грађанске класе, стабилних финансијских, независних породица, доброг образовања, добрих заната, добрих струка, стабилног пензионог осигурања, доброг школства, бесплатног основног и средњег школства, тако квалитетног да људи који то, наша деца која похађају те школе, знају исто онолико колико и њихови вршњаци у Европи или Америци. Коначно, земља сигурних, безбедних улица, да можете своје дете да пошаљете у дискотеку, а да му неко не понуди дрогу на улазу у дискотеку. Земља некорумпираних полиције, земља брзог судства. Ако желите да издејствуете своје право судским путем, да не чекате 10 година, него да постоји један врло ограничен и јасан рок у коме суд мора да реши ваш проблем.

То је Србија коју ми желимо, до те Србије морамо да дођемо паралелно упорним, дневним радом на решавању проблема, али и упорним слеђењем те визије и прављењем основних претпоставки те визије. Доћи ће инвестиције у нашу земљу, у то нема сумње. Побољшаће се финансијска ситуација нашег становништва, у то нема сумње.

Међутим, ми треба да поставимо питање зашто долазе инвестиције, који је мотив људи који ће да уложе новац у нашу земљу. Људи улажу новац или тамо где је радна снага веома јефтина, или тамо где је радна снага веома квалитетна. Људи улажу новац или тамо где су ризици високи и зарада висока, или тамо где су услови веома стабилни, где за-

Шарена лажа: наредне године неће бити рестрикције струје

рада није висока, али на дужи временски рок је веома знатна.

Питање је да ли ми желимо да будемо земља јефтине радне снаге, нека врста радничког предраћа Европе са могућностима брзе зараде и високих ризика, или желимо да будемо земља висококвалификоване, квалитетне радне снаге, земља у којој радна снага није мало плаћена. Наравно, ниже него у средњој и западној Европи, али много више него у другим источноевропским земљама, али земља која привлачи инвестиције својом стабилношћу, својим добрим законима и својим институцијама. Наше опредељење је ово друго. Већ данас када правимо план економског развоја наше земље, ми кажемо, ми хоћемо да будемо земља висококвалификоване радне снаге, земља доброг менаџмента у предузећима, земља поузданих уговора, земља доброг судства и добрих закона.

То је пакет реформи које ми предлажемо као Влада у овом делу који се односи на економску политику. Наравно, на путу ка том стратешком циљу ми морамо да решавамо и неке тешке текуће проблеме, а један од најтежих је незапосленост и низак животни стандард нашег становништва. По званичним резултатима у Србији, данас је запослено око 2,2 милиона грађана, око 820.000 који се званично воде као незапослени, што је отприлике 27% незапослености. Највиша стопа у Европи. Међутим, уз то и структура запослених није сјајна, јер око 500.000 људи који се званично воде као запослени, ради у предузећима која су трајно неликвидна. Која би, по нашим важећим прописима морала да иду у стечај.

Што значи, 500.000 људи можемо сматрати као условно запослених. То је додатних 15%, и тиме имамо преко 40% незапослених, али од укупног броја запослених који примају плату, 400.000 примају плату из буџета. Значи, практично они људи који у производним организацијама, у организацијама које стварају вишак вредности, раде, а то је једна трећина оних који су запослени у Србији.

То је највећи проблем ове Владе и то је највећи изазов сваке владе у једној таквој земљи. Успех ове Владе ће се мерити, пре свега, по томе да ли ће решити проблем незапослености и то на два начина. Прво, реструктурирањем предузећа, да се реструктурира и радна снага, да тих 2,2 милиона запослених људи постепено буду претворени у људе са квалитетним радним местима.

Председавајући: Време.

Др Зоран Ђинђић: Да буду пребачени из оних која су фиктивна у она која су стварна. Треба да решимо питање буџета, тако да он може редовно да исплаћује 1,3 милиона пензија колико има, колика је обавеза ове Владе. Наравно, није довољно реструктурирати запосленост, потребно је отворити нова радна места. За то је потребна обнова технологије и потребна је нова квалификациона структура радне снаге у нашој земљи. За то су

потребна велика улагања, али и то су најоправданија улагања, то су улагања у људе, то су улагања у људски капитал, то је шанса за младе људе у земљи који имају амбицију, али то је шанса и за све оне који имају енергију да ураде нешто у свом животу.

Такође, наша највећа брига и друга главна проба јесте животни стандард и куповна моћ нашег становништва. Према званичним подацима, за претходних неколико година, од просечне породичне зараде данас једна четворочлана породица може да плати једва 70% потрошачке корпе. Наше обећање и наш циљ је да ће на крају 2001. године од просечне плате једна просечна четворочлана породица моћи да купи најмање једну целу потрошачку корпу.

Оно што очекујемо су велике спољне инвестиције и то у пољопривреду, саобраћајну инфраструктуру и енергетику. Мислим да ћемо на крају следеће године бити поново један од извозника хране, а не увозника као до сада, и мислим да можемо да обећамо да наредне године неће бити рестрикција електричне енергије, јер ћемо током ове године извршити генерални ремонт наше електропривреде, први пут у протеклих 10 година.

Обезбедићемо значајне кредите за мала и средња предузећа, а већ смо у разговору са Европском банком за развој, са Европском заједницом и билатералним разговорима са неколико европских земаља, које су спремне да понуде знатна средства за кредитирање приватне привреде, значи малих и средњих предузећа.

Наша економска стратегија јесте и мора да буде у привлачењу великих инвестиција. После 10 година пропадања, Србији није довољан постепени развој. Србији је потребан необичан развој. Развој који ће да надмаши неку самозадовољну пројекцију нормалног раста. Нама је потребан new deal, нама су потребне велике инвестиције у основе инфраструктуре ове земље, да се обнови технологија, да се покрене производња и да се ова земља постави на здраве ноге. За то је потребан један пакет закона, а ја ћу их навести само у неколико реченица, то је пакет акција ове Владе.

Прво, утврдићемо јасно стање финансија, имовине, обавеза и права у Србији. Да се види ко коме шта дугује, по којој основи шта дугује и на који начин се та дуговања могу решити. Предложимо закон о враћању одузете имовине, чиме ћемо бар делимично обештетити људе чија је имовина одузимана из идеолошких разлога. Ми ту имовину не можемо вратити, али им можемо дати неку накнаду за то, путем учешћа, деоничарског учешћа у предузећима која су можда настала од њихових фирми, путем давања неке адекватне замене за станове и куће које су им одузете или на неки други начин. То је наша обавеза.

Ми не можемо ново право да градимо на старој неправди. Од Савезне владе очекујемо да донесе одговарајуће прописе и да поништи одговарајуће пропи-

се из 1945. године. Такође, очекујемо од Савезне владе да породици Карађорђевић свечано врати држављанство које је одузето 1945. године. Сасвим отворено речено, очекујемо да се та најславнија српска породица врати својој кући у Бели двор.

Друго, извршићемо финансијску деблокаду привреде, тиме што ћемо међусобна дуговања претворити у сувласништво, репрограмираћемо их или ћемо их међусобно компензовати. Треће, успоставићемо јасну власничку структуру, спровођењем Закона о приватизацији и корекцијом постојећих Закона о приватизацији. Тиме ће се променити управљачка структура у нашим предузећима. Данашњи директори, рекох диктатори, људи који немају никакве обавезе, а сва права упропаштавају нашу привреду, они могу да улажу туђи новац, а ако изгубе тај новац није њихов.

Власници ће одговарати за своју својину и за своје погрешне инвестиционе одлуке ће одговарати својим парама, а не парама народа.

Четврто, комплетираћемо законодавство које омогућава неометано пословање по стандардима Европске заједнице. Ми желимо да се прилагодимо Европској заједници и њеном законодавству да бисмо за 10 година, најкасније, постали члан Европске заједнице.

Пето, успоставићемо нову пореску политику. Већ у овом наредном буџету смањићемо приходе који долазе од пореза и доприноса на лична примања. Појединоставићемо порески систем, а онај новац који недостаје надокнадићемо строгом контролом трговине и промета нафтним дериватима, цигаретама, алкохолу, и другом акцизном робом.

У свему, драге колеге, ово је Влада великих намера и великих реформи. Она је састављена из два дела. Један део чини неку врсту тима за стратегију и приоритете, тима који ће да надгледа реформе, да их конципира, да комуницира о томе са јавношћу, и то су председници странака Демократске опозиције Србије у Влади Србије, углавном на местима потпредседника.

Други део Владе чине експерти, људи који су своје знање стекли пре свега у свету праксе, а само делимично у свету теорије. Неколицина њих имају и успешну каријеру у највећим светским компанијама. Они су дошли да би помогли својој земљи, али и да би се уписали у листу утемељивача демократске Србије.

Пре него што наведем њихова имена, желим да дам кратак коментар о структури министарства. Нека министарства су, као што сте прејуче видели, спојена, а нека су прекомпонована, нека друга су трансформисана у секретаријате и агенције.

Као непотребно укинуто је Министарство за информисање, јер у демократској Србији нема цензуре. Пријава лисова може се обавити у Министарству за правду. Онај ко испуњава законске услове за то добиће пријаву. Није потре-

бан министар да арбитражира о томе шта треба медији у Србији да раде.

Министарство за бригу о породици на логичан начин је придодато Министарству за социјалну политику, јер српска држава треба да се меша само у оне породице које имају проблеме, пре свега социјалне проблеме. Држава не треба да се меша у породице које могу да своје проблеме решавају и без државе. Ми смо либерална и демократска држава.

За нашу дијаспору имамо неколико владиних институција. Није неопходно министарство. Посебне реакције је изазвала будућност екологије и спорта у овој Влади. Намера наше Владе је да у наредних шест месеци оснује Министарство за управљање природним ресурсима и за заштиту животне средине. То је озбиљно министарство које неће само мерити загађеност ваздуха и последице еколошких катастрофа, него ће планирати природне ресурсе ове земље, као што су вода, као што су еко системи, као што су шуме.

Нажалост, и такво је стање, један део надлежности тог министарства је данас уткано у надлежност Министарства за пољопривреду, за здравство, за урбанизам. Да би се дефинисала права надлежност тог новог министарства потребно је извесно време. Ми планирамо да у наредних шест месеци предложимо скупштини формирање тог министарства.

Што се тиче Министарства за спорт, за врхунски и аматерски спорт, имамо Савезно министарство. Део који се односи на физичку културу је у надлежности Министарства просвете, док је комерцијални спорт у надлежности својих клубова и својих навијача.

Не видим разлог да постоји републичко министарство за спорт. Доста су политичари седели у управним одборима и на свечаним трибинама. Мислим да је то време прошло. Они који за тим жале нека купе улазнице и нека гледају утакмице са другим навијачима.

Доста је било приговора на ову структуру министарстава. Мислим да и овако редукована Влада има превише министарстава. Мислим да тенденција треба да буде да смањимо број министарстава у будућности и да покушамо да Владу растеретимо оног дела посла који могу да обављају друге организације у нашем друштву, као што је то случај у другим модерним земљама.

Они који жале за министарствима некакажу ко треба да плаћа та министарства и одакле тај новац, и ако треба да смањимо број министарстава, којих је било 24, која треба да укинемо. Ми смо покушали да овим реструктурирањем министарстава назначимо права реформи и државне управе. Наш циљ је да се убудуће, за две или три године, реформише државна управа у Србији, да Влада има још мање министарстава, да се у међувремену постави систем агенција које ће онда обављати одређене послове, које ће делимично бити независне по узору на неке скандинавске земље које имају добра искуства у тој области.

То је, драге колеге посланици, даме и господо, програм наше Владе и то су људи који треба да га спроведу у дело. Најмање што можемо да обећамо у овој тешкој ситуацији јесте да ће то бити Влада брзине, ефикасности и демократске транспарентности.

На сваки проблем ћемо реаговати одмах, рећи ћемо истину и предложити

решење, и што је најважније, нећемо лагати и нећемо красти. Ми се овде пред вама обавезујемо.

Додуше, ми немамо чаробни штапић. Оно што имамо, то смо ми, наше знање и наша енергија, то је народ у Србији и његова енергија. Уз подршку овог парламента, уз подршку грађана Србије, ја сам сигуран да ћемо остварити све оно што смо наумили и што сам изнео у овом програму.

Програм без реалне основе

Александар Вучић: Дама и господо народни посланици, слушаваши експозе мандатара за састав Владе, у једном тренутку смо сви, чини ми се, помислили као и Давид Штрбац шта нам се све од милине може збити, између осталог и да не можемо да дишемо, такав списак лепих жеља без стварног и реалног програма, без решења, без начина на који ће се земља извући из кризе, без конкретних питања, која морају да се реше, осим хапшења, овде нисмо ни чули. Нисмо чули ни чињеницу да у Србији мали број фабрика, од 5. октобра још много мањи број фабрика, ради, функционише. Мислим да је 25 фабрика које су престале са производњом од 5. октобра. На који начин ће оне покренути производњу, на који начин ће грађани Србије моћи да преживе, на који начин ће моћи да живе боље, како је мандатар обећао?

У свом експозеу мандатар је помешао ингеренције савезне и републичке власти, као да није читао наше уставе као највиша правна акта наше земље.

Као једна од првих тема, о којој је говорио, била је однос између Републике Србије и Републике Црне Горе и шта

ДОС се доказује претњима и хапшењима: Александар Вучић

немо ми то нудити Црној Гори, какав је то наш предлог за опстанак заједничке државе и на који начин ми то желимо да решимо. Плашим се да је тиме мандатар Ђинђић указао на чињеницу да ће се ићи ка стварању савеза држава или ка потпуном отцепљењу Црне Горе од СР Југославије. Та тема нема апсолутно никакве везе са Републичким парламентом и са Републичком владом. Можда ће имати неке везе, тренутно нема. Али, ако ће имати, онда можемо одмах да распустимо и Савезну владу и савезног председника, да отпустимо и све савезне државне органе и савезне државне службе.

Даље, господин Ђинђић каже да је изборни програм ДОС основ политичког, економског и социјалног програма нове Владе Републике Србије. Поставља ми се питање чији је то програм, који је то програм ДОС-а. Да ли онај који су објавили у предизборној кампањи, у коме се осим начелних решења не говори ништа конкретно, па опет нисте сигурни шта је програм ДОС-а, јер када будемо говорили о појединим представницима предложене Владе Републике Србије, уверићете се да су њихова програмска одређења потпуно различита или супротна.

Господин Ђинђић каже да он жели да се створи сарадња између Србије и Косова. Па ваљда у програму ДОС-а и у свему ономе што су говорили пред ове изборе било је речи о томе да је Косово саставни део Србије, а не да Косово сарађује са Србијом. То је нешто што нас је прилично изненадило, готово да не можемо да разумемо такав политички став. ДОС је то обећао, као и све друге политичке организације. Не мислите ваљда да су грађани Србије тако брзо заборавили која су им обећања била.

Говорећи о проблемима на југу Србије, речено је само о наслеђеним проблемима, о свему што је било лоше раније. Питам се да ли господин Ђинђић у тих десет година рачуна и Владу демократско-социјалистичку, када је његова странка била на власти 1992. године или рачуна, има негде око 40 година власти укупно његових чланова Владе, који су били на власти, пре свега са Социјалистичком партијом Србије, али и у Савезу комуниста Југославије и тако даље.

Ваљда и њих рачуна, када говори о онима због којих су наследили овако лоше и овако тешко стање. Али, не само да од њих нису наследили, већ ни од кога није наследио тешко стање на југу Србије. За то је одговорна ДОС-ова власт, јер је та територија окупирана у новембру прошле године. ДОС је обећао да ће одмах после избора, чак неки из Групе 17 да ће то бити 25. децембра, да ће се решити питање суверенитета Србије на том делу наше територије и да неће бити никаквих проблема, да ће то демократска Србија да реши у договору са такозваном међународном заједницом, да ће све ићи у срском интересу, а на уштрб оних који се супротстављају новој демократској Србији. Као што видимо, од тога ништа.

Демократска Србија се доказује и показује претњама, хапшењима. Нова демократска Србија се доказује машинкама, које је јуче уперила у неке људе, мислим из Социјалистичке партије Србије, то сам видео на државној телевизији. Раније су, када неко извуче пендрек, све новине то објављивале, а не видимо да су се претргли да објасне које су то јединице упериле пушке.

Нису то аутоматске пушке, ја нисам никада видео оне пушке, које су они јуче уперили на народ. Одмах су то урадили, али су зато брже-боље предали још неки пункт Албанцима на југу Србије. То је нешто што је недозвољиво и то је нешто за шта не може да буде одговоран било ко други осим ДОС-а, који је то спрвено, односно дозволио и са тим се помирио. И сада нам још Карл Билт прети мировном конференцијом, неким новим Дејтоном, као да ће то отприлике бити српска будућност или је то решење наших националних проблема.

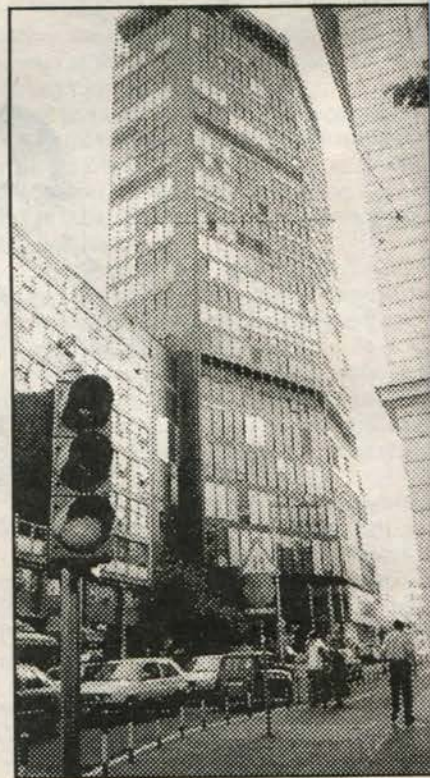
Има нешто због чега сам прилично сигуран да се то неће остварити. То је садашња пракса после 5. октобра показала. Ми смо у Србији имали најнедемократскије изборе од 1990. године па нао вамо (смех у сали), имали смо најпрљавију кампању. Овим невазпитаним посланицима из ДОС-а који се смеју, а који ништа не знају, то могу да потврдим, зато што сам учествовао готово у свим кампањама и много чешће као опозициони посланик, само једанпут као неко ко је припадао власти. Много чешће сам био и на Милошевићевим судовима, да не знам због чега, него што су они и сањали да могу да кажу и изговоре реченица против њега (аплауз). Тек толико да би се, господине председниче, призвали пристojности, ничему другом.

Што се тиче овога о чему сам почео да говорим, тиче се демократије о којој се стално говори. Та демократија нам је донела најпрљавију кампању против политичких противника на изборима у децембру месецу. Никада тако подла, прљави и перфидна кампања против политичких противника у Србији није вођена. И никада је нико тако није вођио. Можда социјалисти 1993. године, али пошто је то било релативно давно, чини ми се да ју је ова ваша у децембру надмашила (поједини посланици додају са места).

Молио бих, господине председниче, да упутите опомену непристојним посланицима који додају. Што се тиче нас, и када губимо одмах признамо да губимо. И када побеђујемо, одмах кажемо да побеђујемо. Али и када побеђујемо, не узимамо ни пушке, ни багере и никога не рушимо и ништа не спаљујемо, него изађемо на конференцију за новинаре и саопштимемо резултате. (Аплауз) То је разлика између вас и нас.

Плашим се овог сталног помињања демократије. Сва демократија претворила нам се: овај ће бити ухапшен данас, овај прекосутра, овај за четири дана, овај за десет дана, овај за 50 дана.

Нека буду сви похапшени, можете да похапсите све у парламенту, шта ће вам опозиција. Тако су владали Тито и Ким Ил Сунг. Они су, отприлике, све медије држали под својом контролом и комплетну јавност држали под својом контролом, као што то ви данас чините. И није никакав проблем. Ми смо то преживљавали. Бар нас, радикале, немојте тиме да плашите. Можете, можда, овде социјалисте. Ми смо скоро сви били у затвору. Ја нисам био у затвору, али знате, некако се тужно осећам – сви моји били, а

"Демократија ДОС-а" пацке "Студију Б"

ја никако, и не би било лоше да то про-
бам.

Што се тиче ваше демократије, чини ми се да то постаје већ прилично смешно свима. Раније смо ми говорили, а ја ћу то сада да поновим. Знате, то је као мало дете када напрта слона или коња, па да би рекло својим родитељима, да је то слон или коњ, он мора да напише да је то слон или коњ. Тако и ви стално говорите о демократији, о демократској транспарентности.

Сада ћу вам рећи како изгледа та демократија и како изгледа чињеница да нико не позива медије. Зато ми је била потребна ова фасцикла да је донесем, где каже овако: "Ово се није догодило још од 1980. године". Можда од 1979. године, јер Тито је био много болестан па није могао директно да управља из болнице. Прочитаћу вам саопштење ДОС-а, Тан-југ је ово проследио (13. јануар - Београд), то је после 5. октобра, то је недавно било, чини ми се. Каже: "ДОС је данас оштро протествовао..."

Председавајући: Пазите на време.

Александар Вучић: Рекли сте да не ограничавате време.

Председавајући: Идем по Пословнику, да сада не објашњавам.

Александар Вучић: Речено је да је ДОС оштро протествовао због начина организовања и критеријума у избору гостију у јучерашњој емисији "Компромис" - Телевизије Студио Б, напомињући да је гост емисије говорио искључиво лажи и тако на најгрубљи начин повредио принцип отворености медија.

Да не бих даље губио време, тај човек је суспендован и више не ради. То је ваша демократија.

Што се тиче позива и непозива, ми смо пред изборну тишину добили писмо од директора Радио-телевизије Србије, у коме нам је понудио да учествујемо у подели термина и да саопштимо политичке ставове радикала, као и све остале политичке странке, али је требало да платимо одређени новчани износ. Онолико странака колико би уплатило, делило би тај термин од два сата.

Испоставило се да је само Српска радикална странка уплатила. Међутим, Српска радикална странка није могла да добије тај термин, јер је ДОС интервенисао. Одузет је термин, иако плаћен, дат је Небојши Човићу, само да би благио Српску радикалну странку и никога другог. То је ваша демократија, то је ваша демократска транспарентност.

Што се тиче министара, морам само да неколико ствари кажем. (У сали гра-ја)

Што сте толико нервозни, шта вас то толико плаши, што се толико секирате због неколико реченица које ћу да изговорим.

Председавајући: Молим народног посланика да приведе крају дискусију.

"Експерти" нове Владе

Александар Вучић: Што се тиче ових експерата, нећу коментарисати потпредседника Владе. То су људи који су учес-

твовали на изборима и они су представници својих странака и они су заузели своје место, као што су и очекивали.

Што се тиче експерата, плашим се да многи од њих нису експерти. За шта је то експерт, господине Ђинђићу, Гашо Кнежевић? За избацавање људи са факултета? Ја сам студирао Правни факултет у Београду и Гашо Кнежевић је био познат као један од најистурченијих ванредних професора. Прочитаћу вам реченицу шта су о њему рекли његове колеге, редовни професори Правног факултета у Београду.

Они су рекли следећу ствар о господину Гаши Кнежевићу: "Из свега што је изложено произлази да је др Гашо Кнежевић, никаквим наставничким радом у звању доцента и у звању ванредног професора, доказао низ недостатака које би требали имати у виду приликом избора и реизбора у звање редовног професора". То су рекли професор др Милан Пак, професор др Предраг Шулејић и проф. др Божидар Павићевић. Је ли то експерт? Толико само о експертској Влади.

Дали у овој Влади има супруга појединих телохранитеља? Чиме је ова Влада заслужила да се појави Бранислав Лечић? Својим знањем, тиме што назива примитивним људима и незналицама људе који мисле другачије од њега?

Председавајући: Господине Вучићу, прекорачили сте 10 минута.

Александар Вучић: Ево, господине председниче, завршавам.

Желео бих само мандатару Ђинђићу да укажем на једну чињеницу, где је данас говорио поново, као у своје време добрих односа Демократске странке и социјалистичке партије из 1994. године, када је донет Закон о ревалоризацији. Подсетићу на то. То је био један противустанован закон. То поново говори о неколико закона са ретроактивним дејством. Подсетићу га да је то елементарно кршење начела правне сигурности, принципа правне сигурности и чини ми се Устава, осим у појединим случајевима када то налаже јавни интерес. Али, то се мора веома, веома уско тумачити.

Још бих рекао, ако ми дозволите... (у сали жагор).

Ја рачунам, када више не будете могли да нас трпите, доведићете багере и доћи са пушкама да нас побијте све и решите све проблеме. То вам ваша демократска транспарентност, чини ми се, у сваком случају, налаже.

Председавајући: Ја морам други пут да вас опоменем. Прошло је четири минута и водите рачуна о томе.

Александар Вучић: Дакле, рекао бих још једну реченицу која се тиче поштења. Колико смо се тога наслушали у последње време. Па, код вас има толико богатих људи, да цела ова страна може да сања да скупи толико колико један или двојица од вас имају. И, то стално понављање, знате већ ону народну "ко о чему..." оно о поштењу. Ја вас молим да прво поведете рачуна о својим стварима, о ономе шта сте чинили, и како сте

чинили, па да онда другима делите лековију.

Било би добро да се понашате много одговорније, да размишљате како ће држава функционисати у наредном периоду, како ће фабрике моћи да раде, шта ће моћи да раде, а не новинаре да претворите у судије, министре у јавне тужиоце, све остало у истражне органе и то је цела држава и то је цела државна политика.

Српска радикална странка неће пружити подршку овој Влади. Понашаћемо се као опозициона политичка странка и уверени смо да ће се грађани Србије врло брзо уверити у истинитост тврђњи српских радикала.

ДОС пружа руку Хашком суду

Петар Јојић: Даме и госполо народни посланици, ја ћу се укратко осврнути на угроженост уставног и правног поретка у нашој држави и сарадњу ДОС-ове власти са Хашким трибуналом.

Наша земља нема никакве обавезе да сарађује са Хашким трибуналом. ДОС-ова власт и њени лидери из политичких странака у последње време надмећу се

СР Југославија нема обавезу да сарађује са Хашким судом: Петар Јојић

ко ће пре дати какву изјаву и прихвати-ти сарадњу са Хашким трибуналом. Наиме, Устав СР Југославије, у члану 66. забрањује изручење држављана Југославије страни држави, или страни организацији.

Неки политичари и врсни правници, чак и професори факултета, кажу - могуће је изручити, јер се не ради о страни држави. Ради се о страни држави, и то свакој држави која је потписала и гласала у Савету безбедности за доношење Резолуције и одлуке о оснивању Хашког трибунала.

Свака држава која је потписала и гласала за тај документ је управо држава ко-

Вршљала би по Србији:
Карла дел Понте

ја је са једне стране потписала такав уговор. Међутим, СР Југославија и Србија немају ама баш никакве обавезе. Ако има каквих обавеза, ја бих молио мандатара и политичаре који то тврде, нека покажу основ из Устава и нека покажу "Службени лист" и одлуку да је то ратификовала СР Југославија. Није, дакле, молим вас имате Устав Србије, имате Устав Југославије. Ако желите да га кршите, то можете да учините, али ви ћете у том случају прекршити и Устав Србије и Устав СР Југославије, а уједно и Закон о кривичном поступку.

Скоро сви кандидати и будући чланови Владе Републике Србије давали су бројне изјаве о тим околностима и сложили су се да треба сарађивати. Једни кажу – треба сарађивати, а други кажу – не треба сарађивати. Али, у последње време нису могли да усагласе ставове и сада се очекује лов на српске главе.

Апсолутно је то забрањено и Уставом и Законом о кривичном поступку.

Шта нас чека ако актуелна ДОС-овска власт буде прихватила сарадњу са Хашким трибуналом. Ево шта они траже од Савезне Републике Југославије: неограничену слободу улазака и изласка, без задржавања или ометања њиховог особља, имовине, робе, опреме и транспортних средстава. Друго, неограничену слободу кретања по целој земљи особља, имовине, опреме и транспортних средстава.

Приступ целокупном документационом материјалу од значаја за ефикасан рад Бироа за рад и за везу. Право директног контакта са централним и локалним властима, владиним агенцијама, укључујући оружане снаге, међувладине и невладине организације, приватне институције и појединце. Право да се испитују жртве и сведоци, сакупљају докази и све корисне информације, те да се врше истраге на лицу места. Право приступа свим затворима, центрима за притвор и истражним местима у координацији са Министарством правде СР Југославије.

Право прављена аранжмана сопственим средствима за превоз сакупљених

података и свих информација. Изузетно од сваког директног опорезивања и увозно-извозних дажбина, рационалних такси и наплата. Право истицања заставе у свим градовима и на возилима у СР Југославији.

Још су ту бројни захтеви, које управо Хашки трибунал тражи, да би могао да вршља по СР Југославији.

Пошто је ту кандидат за будућег министра правде, требало би да постави Карли дел Понте, која је дошла у посету, следећа питања:

– Да ли би госпођа Карла дел Понте као Швајцаркиња судила њеним држављанима по оним истим правилима поступка, по којима Хашки трибунал суди Србима?

– Да ли Швајцарски суд сам себи прописује правила поступка и да ли их мења кад год му се то ћефне? Од 1994. године до сада донели су око 12 измена и допуна поступка и то сами себи прописују. Који то суд у свету данас прописује сам себи како треба да суди?

– Даље, да ли је у Швајцарској саставни и интегрални део суда тужилац? Да ли швајцарски тужилац подиже тајне оптужнице?

– Да ли је у Швајцарској дозвољено тајно сведочење против некога и да ли оптужени у Швајцарској има право да види тог сведока, који га терети за најтеже злочине.

– Да ли полиција у Швајцарској може да опколи нечију кућу, као што је то био случај са Симом Дрљачом и да га убије?

Неки наши политичари и професори Правног факултета тумаче право наопако, супротно одредбама Устава и Закона о кривичном поступку. Ја скрећем пажњу онима који мисле да је то могуће, да ће се суочити озбиљно са кршењем одредаба и норми, које су још увек на снази у нашој држави.

Хашпење и спровођење у Хаг Срба, чија имена код већине Срба изазивају поштовање, као што су Ратко Младић, Караџић и други, сигурно би растужи-

ли велики део нашег народа. Због тога се ови српски витезови, и други који су бранили нашу земљу од непријатеља, не смеју испоручити једној исполитизованој институцији као што је то Хашки трибунал. Шта би се догодило да, не дај Боже, далеко било, Карла дел Понте подигне оптужницу против генерала Перишића. (др Шешел, са места: што против њега?) Он је био генерал ЈНА. Шта би било да се поднесе тајна оптужница против њега? Наравно, не дај Боже, нема правног основа, он је бранио свој народ и бранио своју земљу.

Као што сам рекао, Хашки трибунал нису основале Уједињене нације, већ га је основао Савет безбедности. Српска радикална странка не признаје Хашки трибунал, јер га не признаје ни Америка. Једино Америка, 1988. године у Риму, није потписала Међународни уговор о правом међународном кривичном суду. То је сада учинио Клинтон пред његов одлазак са политичке сцене и то из формалних разлога.

Међутим, како се не може судити ратним злочинцима, који су починили огромне ратне злочине и геноцид над српским народом у СР Југославији, а посебно у Србији и на Косову, не можемо прихватити да се суди ниједном грђанину Републике Србије.

Наш кривични закон прописује кривична дела – геноцид и ратни злочин. Што би ми сада били кавалери да препустимо наше грађане и Србе да иду у Хаг, да их тамо муче и убијају наши крвни непријатељи? Ко то има право да уради? По важећем Уставу и закону то нема апсолутно нико.

Ова сарадња са Хашким трибуналом, која се одвија и на републичком нивоу, противзаконита је. Једино СР Југославија, односно савезни органи, могу да са страним организацијама и државама непосредно, бар у овој области, имају компетенције и да о томе разговарају. Али, не да прихвате сарадњу која би ишла на

Српска проклета авлија: затвор Хашког суда у Шевенингену

штету српског народа и на штету СР Југославије и на штету Србије.

Случај Бровина истичем посебно као један лош пример. Она је осуђена као министар здравља у Влади Букопија, у терористичкој илегалној влади, на 12 година затвора. Као тадашњи савезни министар правде одбио сам да буде помилована и ослобођена сваке кривичне одговорности, што је од мене тражио председник СР Југославије, господин Коштуница. Мимо свега тога, на спектакуларан начин она је изашла из затвора у мерцедесу министарства и савезних органа и испраћена уз телевизијске камере као народни херој.

Постављам питање Савезној влади, а и челницима из републичких органа: шта то би код њих, ко њима забрани и зашто не споменуше иједног Србина, зашто не споменуше 1.200 жртава које су отете, девојчица од 12 и 15 година, које Шпитари силују по логорима и јавним кућама? Где су ти Срби? Да ли су по логорима у северној Албанији? Зашто ни један политичар не спомену тог Србина? Зашто се испод 12 година налазе грађани Србије у затворима по том основу, када је ослобођена Бровина? По ком то основу? Није јасно.

Када је у питању независно правосудје, многи политичари и челници ДОС-а прете судовима и тужиоцима да ће одмах да их у пакету смењују. Молим вас, где могу државни чиновници, као што су чиновници министри, да прете унапред да ће почистити тужиоце, посмењивати судије, да ће се људи наћи на улици? Није то могуће и то не можете урадити. Можете само онога ко је починио кривична дела и кршио, у својству судије и тужиоца, закон. Њима можете судити, другима не.

Што се тиче полиције, није ми јасно – привремени министар полиције. Чему то? Да ли 18 ДОС-овских странака треба по три месеца да мења министра унутрашњих послова? То је немогуће, то ће бити штета по државу, по полицију. Ако се буде тако наставило, плашим се да неки од министара, који буде дошао по реду, да ће офарбати милицију, да ће им ставити мишћуше, само да би извршили то као промену због тога што сте тражили промене и због тога што је у питању демократија.

Мандатар је пре неки дан рекао у разговору са Филипом Вујановићем: шта теби, господине Вујановићу, вреди да идиш на Запад у те међународне институције, да се нађеш у друштву са празним тањиром? И ви сте, господине Ђинђићу, безброј пута поцепали опанке идући на Запад, сагињући се кичму сте искривили. Због тога ви не можете сада причати о шест и по милијарди долара које сте обећали овој држави. Апсолутно је то немогуће.

Када је у питању правна држава, само да скренем пажању. Пре неки дан био сам изненађен када је на телевизији онај Маки из Ваљева рекао – ја сам спремио мојих 70 људи и наоружао сам их, ушао у Скупштину, западио Скупштину, запалио Телевизију. Затим каже, ушао у

једну станицу полиције, затим у другу. Поставља се питање, шта је са хиљадама и хиљадама опљачканог оружја тога дана и хиљадама и хиљадама метака и борбене опреме. Сада, видим, савезни министар полиције јури Маргит Савовић због тога што није вратила један пиштољ. Ко угрожава безбедност ове земље? Да ли Маргит Савовић због тога што није на време вратила један задужен пиштољ, где се зна код кога је? На крају, тај пиштољ њој и не треба, она може да се брани и из прангије и како год хоће.

Повреда Пословника

Томислав Николић: Господине председнице, два пута сте повредили Пословник о раду Народне скупштине. Најпре, јутрос сте предложили, а ја сам читао стенограм и уверио се да сам у праву, да не ограничавамо време дискусије и ми смо то прихватили.

Дакле, иако члан 92. каже: "Да је време за дискусију ограничено 10 минута, постоји одредница, уколико то Народ-

Пословник енигма за председника Скупштине: Томислав Николић

на скупштина другачије не одлучи на почетку расправе".

Ми смо јутрос одлучили да не ограничавамо време дискусија. Зачудило ме када сте опоменули мандатара и рекли – време. Ја сам мислио да су то рецидив вашег сукоба из времена када су они били жуто предузеће, а ви шљивари. И заиста смо овде дискутовали са представницима ДОС-а – шта му би да опомене мандатара, а нама посланицима није ограничено време за дискусију?

Друга повреда Пословника, по мени још драстичнија, јеста та што упорно одбијате да дате реч шефу посланичке групе Српске радикалне странке, др Војиславу Шешељу. Познато вам је да је ред излагања за овом говорницом: предлагач, представник одбора, посланик који је издвојио мишљење на седници од-

бора и представници посланичких група. Овде нема мишљења одбора, нема посланика који су издвојили мишљење. Очигледно је да треба да се да реч преко реда шефовима посланичких група и још два пута преко реда када се буду јавили у току расправе.

Ви упорно машете руком и показујете на Александра Вучића. Не можете ви да препознате Александра Вучића као представника посланичке групе Српске радикалне странке у овој Скупштини зато што о томе нисте писмено обавештени на почетку ове седнице. Члан 42. Пословника каже: "Посланичка група има председника, а уколико жели да је заступа, о томе је дужна писмено да обавести председника Скупштине". Молим вас да исправите своје грешке.

По јутру се ДОС познаје

Др Војислав Шешељ: Ви би, господине председнице, требало да се држите слова Пословника, а ако имате нешто приватно да разјасните са Александром Вучићем, можете то да урадите кад год пожелите, али немојте мешати посланичку групу у то.

Данас смо, даме и господо народни посланици, саслушали експозе мандатара Ђинђића, који је почео констатацијом да се данас формира прва демократска Влада Србије. Све досадашње владе су за себе говориле да су демократске, да су најдемократскије, а било је и оних које су за себе говориле да су прве демократске, и за ону 1945. године, коју су комунисти формирали, рекли су да је прва права демократска влада. Али, дела говоре а не речи у стварима политике, озбиљне политике. Ми ћемо да судимо по делима да ли је та Влада демократска.

За конкретну Владу не можемо да кажемо, јер се она тек данас бира, али ако се "по јутру дан познаје", можемо добре претпоставке да извучемо. Јер, ако се данас бира нова Влада, није нова власт. Досовска власт постоји од 5. октобра, од булдожер револуције. Ми од тада упознајемо природу те власти. Али, у саставу тог кабинета има и оних који су се већ компромитовали као министри у претходној влади, па знамо какви ће бити и у новој Влади. Експозе мандатара Ђинђића је списак лепих жеља и обећања која су празна и немају никаквог реалног утемељења. Нема ништа од оних 6 милијарди долара за које су убеђивали народ Србије, пред изборе у септембру месецу, да само што нису стигле и чим преузму власт да ће паре доћи. Тих пара нема. Долази нешто мало на кашичицу, безначајно крајње недовољно.

Очигледно је да ћемо у наредном периоду морати да се ослањамо на сопствене снаге. Али, већ и неки челници, укључујући и Коштуницу, говоре да ћемо се ослањати на сопствене снаге, али у много горим околностима. Данас се у Србији живи много теже него што се живело у септембру. Отприлике, за 60% је куповна моћ становништва пала. Код нас је у овом периоду и марка девалвирала. Ако упоредите шта данас можете купити

ти за 100 марака са оним што сте могли у септембру да купите, уверићете се колико је марка пала. Реална куповна моћ је пала.

Код нас ниједна фабрика не ради, скоро ниједна. Нема производње. Огроман пад индустријске производње забележили смо од 5. октобра. У експозеу мандатара нема ниједног рецепта како то да се превазиђе. Има заклинања на правду и правичност. Не морамо унапред ни да сумњамо да ћете желети правду и правичност. То морате одмах да докажете, не тако што ћете хапсити оне које нема више ко да брани, јер их не волите, јер их мрзите, јер су овакви или онакви. Најлакше је ухапсити оног ко је беспомоћан, али докажете нам ту вашу правичност тако што ћете прво ухапсити мангупе из ваших редова. Ухапсите оне који су спалили зграду Савезне скупштине и опљачкали је, темељито је опљачкали. Ухапсите оне који су уништили зграду државне Телевизије. Ухапсите оне који су на силу, са аутоматским пушкама, упали у Народну банку, у пословне банке, у јавна предузећа, приватна предузећа, Савезну управу царина итд. Прво мангупе из ваших редова ухапсите, па онда хапсите до миле воље.

Ухапсите и Гашу Кнежевића, јер је као професор Правног факултета, у договору са адвокатом Николом Зафировим, организовао илегалне приватне семинаре за своје студенте, наплаћивао од ока, од 150 до 300 марака, и студенти су полагали испите јер су унапред добијали питања на која ће одговарати. Ја имам 11 потписаних изјава бивших студената који су тако били принуђени да положе Међународно приватно право.

Немојте ви нама да говорите о другим неким криминалицима, а данас једног од таквих криминалаца бирате за министра, поготову што вас је унапред и као ДОС обрукао, дајући тамо некаква небудозна решења, доносећи противзаконите одлуке итд. Једну сам данас случајно донео. Ево одлуке Гаше Кнежевића, који се потписује и као професор и као доктор и као министар, где каже – да је потребно извршити предвиђеним законом нострификацију диплома за сва лица која су те дипломе стекла у Републици Српској. То никада у Србији пре вас није рађено. Кажите нам онда, господине Ђинђићу, да ли је ово политика ваше Владе. Ми имамо уговор о специјалним односима са Републиком Српском.

Никада до сада, по основу тог уговора, никоме није пало на памет да се не признају дипломе из српског Сарајева или из Бањалуке, да морају по посебном поступку да се верификују. Изјасните нам се о овом питању.

Ви сте Влада која за себе тврди да је прва демократска. То вам, овако условно, верујем, јер овде видим и много истакнутих политичких величина из бившег комунистичког режима, па је то и влада континуитета. Они су већ добро изучили ту демократију и зато ће цео овај састав сигурно бити демократски. Али, ваша Влада се већ у старту сусреће са нечим што је за њу нерешиво. Ви сте

Дела, а не речи, говоре у сфери озбиљне политике: др Шешелј

у вашем експозеу избегли по том питању да се изјасните. Како ви мислите да децентрализујете Србију, и да ли ће Србија уопште постојати после те децентрализације.

Постоји концепт децентрализације, где Ненад Чанак Војводину покушава да претвори у Републику. Постоји други концепт децентрализације, који предводи Каса. Он би заједницу седам северних општина, где су Мађари већинско становништво, тражи тростепену аутономију. Добио сам најновији акт, где тржи попис грађана мађарске националности, како би они постојали као неко посебно издвојено бирачко тело. То значи да само Мађар може да гласа за мађарску странку, а не може за неку другу, а Србија је дефинисана као држава грађана. Како се сад та противречност може разрешити, то би нам било веома интересантно.

Како је могуће да се смани полиција за две трећине? Постоје међународни уговори, пре свега у оквиру ОЕБС-а, које је потписала наша земља и по којима смо били обавезни да смањимо војску. Наша полиција је у неким стварима имала улогу, колико адекватну о томе се може посебно разговарати, ту су могуће разне критичке примедбе, али у некој варијанти је имала улогу компензације за недостатак довољно бројне војске, поготово када је реч о могућностима унутрашњих побуна.

Нама је потребна полиција у форми борбених јединица, за борбу против шиптарских терориста у Медвеђи, Бујановцу и Прешеву. Тамо наша полиција делује у форми борбених јединица. Није то класична полиција. Она је тамо више војска него полиција, суштински је војска, по називу је полиција и формално-правно је полиција. Без тога не можемо.

Требао би да знате да је више стотина муслиманских фундаменталиста, чак неки кажу и неколико хиљада, обучено у центру за обуку код Пећи. Њихов је

циљ да исто оно што су шиптарски терористи урадили на југу Србије, ураде негде код Рибарића, на административној граници између Србије и Косова и Метохије, у близини Новог Пазара. Тамо има неколико стотина села, од којих су свега 2-3 српска. Тамо исто постоји овакву клаузулу из Кумановског споразума, о заштитној безбедносној зони и тамо није могуће присуство наше војске. Они планирају да тамо заузму територију заузму села, запуцају, а онда са Запада долазе интервенције – мирно, преговорима, обустава ватре, обустава непријатељства итд. То је реална опасност која прети Србији.

Нисмо видели из вашег експозеа да сте ви уопште свесни те опасности. Било би добро да се на крају заседања обратите Народној скупштини и да се изјасните по неколико ових кључних примедби. Како мислите да Србија може функционисати ако смањите полицију за две трећине?

Даље, многи челници ДОС-а излазе у јавност са предлозима о некој великој децентрализацији Србије. Ја се слажем да се сувише ишло у правцу централизације и да су локалне самоуправе остале без неких овлашћена која су им неопходна ако желимо да се посао боље обавља и да грађани буду задовољнији, да се њихови интереси лакше реализују. Али не смеће сада дозволити да клатно илдектремно у другом правцу. Имали смо једну стриктну централизацију, а сад да доведемо децентрализацију до анархије. Боље је да се тражи средње решење. Ако полицијску службу препустите општинама, Србија ће се рефеудализовати.

Председавајући: Време.

Др Војислав Шешелј: Молим вас, господине председниче, ја сам овде био какамо сви изгласали да говоримо данас без ограничења. Не можете ви накинати да тумачите нешто што се не може тумачити на ваш начин. Немојте да мупозоравате.

Председавајући: Господине Николићу је прихватио моје објашњење, чак се томе нисмо ни изјашњавали.

Др Војислав Шешелј: Не знам ја што је прихватио господин Николић, ја вам кажем како то стоји у Пословнику.

Председавајући: Господин Николић који је приговорио о пословничком решењу, прихватио је моје објашњење. То ме смо ту ствар расправили.

Др Војислав Шешелј: Господине председниче, мање ћете времена изгубити ако ми дозволите да ја завршим логично своје излагање, оно што сам замислио да кажем, него да се око неких ствари које нису значајне, овде прегањамо. Ви сте и сами свесни да нисте у праву. Јер, зашто бисмо онда изгласавали неке границену дискусију.

Досадашњи ток седнице је показао да нико, буквално нико, није имао намеру да опструира рад, да су сви излазили и говорили искључиво о ономе што је у дневном реду. Нема потребе за уношењем неке додатне температуре, нервозности итд. Водимо једну нормалну дебату.

експозеу мандатара и о његовом предло-
женом саставу кабинета. Ништа више.

Председавајући: Наравно, није ми то
ни намера. Само, моја је дужност да вас
опоменем. Изволите, наставите.

Др Војислав Шешељ: Да ја онда завр-
шим ово своје што сам мислио, господи-
не председнице. Ја свакако имам право
да се јавим још два пута, по Пословни-
ку. Имајте и то у виду. (Смех у сали)
Само се ви смејте.

Даме и господо народни посланици,
данас ви имате скупштинску већину
која је довољна за избор Владе. Не по-
ставља се питање нашег права да изабе-
рете владу какву желите. Али, немојте
да оспоравате право опозицији да ту
Владу критикује. Јер, нас је народ овде
послао искључиво да критикујемо вла-
ст, и ништа више. Једина наша улога
овде је да критикујемо власт. То је сврха
нашег постојања. Онај ко не критикује
власт, а глуми опозицију, он није опо-
зиција у правом смислу речи, или онај
ко гласа за власт, а из опозиционе је пар-
тије. То двоје не иде никад заједно.

Оно што је, на крају, овде веома зна-
чајно, постоје многи притисци страна-
ка из ДОС-а на судове, на правосудни си-
стем. Прво, морамо одвојити чињеницу
да нам је судство заиста у крајње тешкој
ситуацији. Прво, материјално је у тешкој
ситуацији, има корупције, има и кри-
минала у судовима итд. Додатно је сада
ситуација отежана, зато што и неке ДОС-
овске странке чине исто оно што су ра-
није неке левичарске странке радиле
– притишћу судове, инсистирају на пре-
судама, инструментализују судство у
политичке сврхе. Имамо читав низ при-
мера. То је један, такође, од наших првих

испита. Видећемо, већ за који дан, како
ћете га положити.

Што се тиче економске и социјалне
ситуације, она се не може поправити без
једне рационалне и штедљиве државне
управе. Ви не смете испуштати из Вла-
дине контроле кључне инфраструктур-
не системе, ни Електропривреду, ни
Нафтну индустрију, не смете за дуго вре-
ме. Неко је од ДОС-овских лидера пре
два-три дана најавио – сада ће се одмах
формирати комисија за преиспитивање
"Телекома", "Мобтел", "Делта банке"
итд.

Чекајте људи, ви у овом саставу Вла-
де имате министре који су учествовали
у тим уговорима. Ја знам, као потпред-
седник Владе, да смо имали великих
проблема са "Мобтелом". Потпуно нес-
ређена документација, противправни
уговори итд. Шест месеци је требало Ми-
нистарству саобраћаја да све то доведе
у ред. Али, доводили смо у ред, с наме-
ром да се ствари доведу у склад са зако-
ном, а не да се уништи субјект. Сад, тре-
ба ли уништити "Мобтел", "Телеком" и
"Делта банку". Можда имате разлог да
уништите "Делта банку". Што онда не
уништите и "Центер банку". "Центер бан-
ка" је финансијала предизборну кампа-
њу ДОС-а, и Филип Цептер, лично, а "Дел-
та" можда није. Немојте да закључимо
да је то разлог што једну банку укида-
те, "Делту" укидате, а "Цептер" не.

Немам ја никаквих разлога да браним
"Делта банку", једном сам се могла у жи-
воту и срео са тим Мишковићем, који је
на њеном челу. Она мене не интересу-
је, нити нам је некада нешто спонзори-
сала, нити помогла. Желим један прин-
ципијелан однос. Језик права и правде
не познаје личну мржњу и нетрпељив-

ност. Тамо где се покаже лична мржња,
нетрпељивост, осветничко расположе-
ње, престаје право, престаје правда. Не-
мојте унапред извикивати, треба тога
и тога ухапсити. Ако има конкретних
доказа за кривично дело, хапсите одмах,
али не дозволите да челници ДОС-а из-
лазе у јавност са тврђом тога и тога
треба ухапсити, па ћемо онда видети
зашто ћемо му судити. Где је ту онда
правни поредак? Тако су само комуни-
сти радили 1944. и 1945. године. Немој-
те да се деси једног ухапсите, па га онда
после месец-два пустите у недостатку
доказа. Онда ћете се максимално обру-
кати.

Ја сам за то да свако ко се огрешно о
закон одговара, али свако на основу кон-
кретних доказа, а не због политике. Ни-
коме се не може судити за оно што није
кривичним законом прописано као кри-
вично дело. Дајте, биће кривичног дела,
а не није вам се свиђала нечија полити-
ка. За погрешну политику постоји каз-
на, али и то је казна народа на избори-
ма, а не казна што ћете онога чија вам је
политика, по нашем мишљењу погреш-
на, ухапсити. То је бесмислено. Немој-
те дозволити да упаднемо у још веће зло
од онога кроз које смо, надам се, прои-
шли у ових неколико месеци или кроз оно
које смо пролазили раније, годинама, де-
ценијама.

Где је много бабица...

Др Бранислав Блажић: Даме и госпо-
до народни посланици, основно питање
које се овде поставља је да ли ће ова Влада
бити успешна и да ли она уопште може
бити успешна? На то питање треба дати
одговор, а може кроз анализу каква је ова
Влада, а вероватно светски рекордер у
броју странака које је сачињавају и по
броју потпредседника које она има. Она
по природи ствари и по логици људи не
може бити успешна, јер ће бити оптере-
ћена бављењем собом и биће оптерећена
непрекидним међусобним сукобљава-
њима у изналажењу компромиса и губ-
љењу времена да дође до неких решења.
Међутим, ова Влада, у ствари ова вла-
ст, овде је од 6. октобра. До данас она је
више глумила опозицију и чинила све
да буде опозиција, представљала се као
опозиција, тако да смо у овој земљи има-
ли опозицију на власти, а власт у опози-
цији. Надам се да ће она сада, после да-
нашњег дана, преузети одговорност на
себе, за сва своја чињења и нечињења у
овом и претходном периоду. Оно због
чега бих био необично срећан, ако би се
десило чудо, да најзад у тој области
здравствени радници и здравство дожи-
ве један свој препород, да се деси да се
врати достојанство здравственим радни-
цима, материјални статус побољша и по-
бољша лечење.

То је нешто што је можда од виталног
интереса за ову државу. Међутим, ман-
датар у свом експозеу није ни поменуо
здравство. Када смо код здравства, ту се
дешава врло интересантна ситуација,
да оно, до сада оптерећено силним про-
блемима, већ у старту бива оптерећено

Критика власти: посланичка група Српске радикалне странке

Мандатар није поменуо здравство:
др Бранислав Блажић

неслагањем здравствених радника са избором министра за здравље, господина доктора Јоксимовића. Шта се то догодило да је докторка Нада Костић, која је била министар у прелазној Влади, одједном постала неподобна да настави да буде министар у новој Влади, која ће такође вероватно бити прелазна. Шта се то десило, шта је то њен грех да више не може да ради посао који је могла да ради неколико месеци. Шта је то квалитет господина доктора Јоксимовића, јер је он исто тако био присутан у ДСС-у, када се бирао министар прелазне Владе, министар за здравство.

Вероватно је одговор на то питање дао господин Зоран Шама, потпредседник ДСС-а, који је пре неколико дана на конференцији за штампу изјавио, веровали или не, следеће – не треба да здравствени радници уопште брину о томе, ускоро министар здравља више неће бити лекар. Да ли ће он бити пекар или алвар или саобраћајца, да ли ће такви људи водити здравство? Ко ће водити, ако неће водити лекари. У ствари, ту је грех госпође докторке Наде Костић, која се у изјавама врло коректно заузимала за интерес здравствених радника, да ће извршити деполитизацију здравства, да ће кренути у озбиљне реформе у здравству. То је оно чиме се замерила и рекла је да политичари не схватају све проблеме здравства, да они треба да се удаље од здравства и од руковођења здравством. То је у ствари био њен суштински грех, да она одједном постаје апсолутно неподобна.

Према томе, проблем политизације се наставља у здравству. Имали смо до сада јуловско партијско здравство, сада ћемо имати уместо јуловског здравства досовско, из ДСС-а, здравство је једно, али суштина и прича остаће потпуно иста. Оно што мандатар такође није ре-

као, а говорио је о програму ДОС-а, што је помало несхватљиво да постоји један програм од 18 програма направљен у неком екстракту, што је апсолутно немогуће јер се тих 18 програма идеолошки, суштински у многим тачкама потпуно разликује.

Према томе, не можемо говорити о неком заједничком програму који треба да буде идеологија 18 различитих странака. Управо је избегао то да прича, јер није рекао ни В од Војводине, једног дела Србије, територијално и једног дела Србије у којој се у перспективи очекују врло озбиљни проблеми. А да не говорим о заједници седам општина, коју је господин Каса покренуо и која ће ускоро доћи на дневни ред и која ће бити реализована, јер је то награда што врши дестабилизацију Србије и што чак и територијално своју националну мањину покушава да издвоји и да за њих обезбеди максимална и већа права него што то гарантује право за националне мањине. Он се награђује, па постаје потпредседник Владе Србије.

Уопште није било помена и наговештаја о томе, да ће се тражити апсолутна аутономија Војводине и да ће Скупштина Војводине, сада, већински гледано, састављено од представника ДОС-а, али и од аутономашких странака и од сепаратистичких странака из Војводине, на томе неистирати. Јако је битно да се одговори управо на та кључна питања, која чине и која обезбеђују стабилност Србије. Ако на та питања немамо одговоре и ако нас у будућности чека потпуна дестабилизација, онда ова Влада више неће владати комплетном Србијом, него само неким ужим или "ужасним" њеним делом.

На крају, када су персонална решења у питању, господин Ђинђић је вероватно заборавио или није чуо или прочитао изјаву господина Ненада Чанка, једног од водећих људи у ДОС-у, који се представио као врло талентован за финансије. Можда је он стварно могао заузети место министра финансија, пошто је дао један предлог, а то су пренеле све новине, како да извуче Србију из економске кризе. Господин Чанак је изјавио да треба само наштампати новчаницу од 70 динара, са ликом и делом Барта Симсона и то продавати по Америци, па ће се тако Србија врло једноставно извући из економске кризе. Чак и такви предлози од челника ДОС-а су долазили у последње време, у склопу свих демократских промена које су најављене и које су чиниле све ово време.

Оно што сам можда заборавио да кажем када је у питању министар за здравље, господин Јоксимовић, то је да је њему после свих тешкоћа које ће имати још на леђа натоварена и екологија. Или бивше Министарство за заштиту животне средине, како сада у склопу свих демократских промена и ту променише име, па није животна средина, него је животна околина. Веровано по узору на Хрвате који то зову околинш. Видите, зашто ми увек, када једни иду на једну страну, ми идемо на другу страну.

Ми већ 10 година имамо то Министарство за заштиту животне средине.

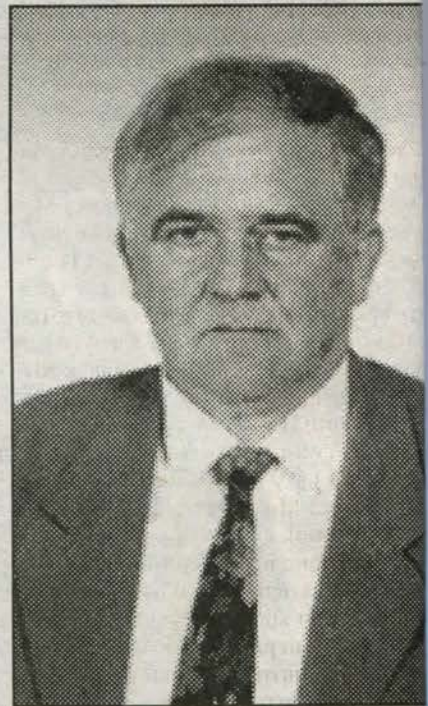
Сви на једну страну, а ми обавезно на другу. Када сви они пређу на нашу страну, која је добра, ми, вероватно не желећи да будемо ни са ким, прелазимо на неку другу страну. Поготову што то да нас у свету постаје начин живљења и што је као нешто у тренду, и не само то него представља и прави и хуман однос како се једна држава и један народ односи према својој животној средини, пре свега у функцији будућих покољења и нових нараштаја.

Мандатар је наговестио да ће за месец месеци бити формирано ново министарство, о ресурсима и екологији. То је стварно у реду, то је добро и то треба одмах да урадимо. Нема никакве логике да се ту чека. Толико месеци је прошло, ове власти, да је могла да направи та програм, поготову што је све припремљено и свега неколико дана је потребно да се једно такво министарство и организује.

Прилози за биографије чланова Владе

Лазар Марјански: Господине председниче, господине народни посланици, хтео бих пар речи да кажем господину Ђинђићу, будућем председнику Владе.

Хтео бих само неке ствари да напоменем, а које су већ познате. Жао ми је што господин Каса није ту, но ту је господин Михајловић, он је био као коалиција "За једно", сећате се како је било, да ли ћемо да оборимо леви блок или нећемо, издаде и оде. СПС, ЈУЛ, Нова демократија "Слободан Милошевић", то је било у прошлом сазиву. Када је видео да нема власти оде даље. Изда и сада је поново код вас. Имаћете доброг шефа полиције

Министри под лупом:
Лазар Марјански

Што се тиче господина Каса жао ми је што није ту, вероватно да вам није познато, али он и господин Агоштон 1992. године у Ади, банка "Адам", убедили су штедише за помоћ Мађарима и тада су 300 хиљада марака узели из Ада банке, однели у Сегедин, наводно да ће помоћи Мађарима и било је у вези са тим тужби, али паре никада нису враћене, нити је он одговарао.

Овде, за овом говорницом, доказано је да је господин Каса 20 хектара земље у Суботици, не знам да ли је најбоља или није, а то је за сваки хектар осам плацева, што је 20 плацева, негде око милион марака, преписао на своју кћерку и све остале. Да ли вам је познато да је 1994, или 1993. године, преко католичке цркве у Суботици, у Мужди код Зрењанина, склањао хрватске избеглице. У ствари, то нису биле избеглице због рата, него

Храбар док није запуцало:
Вук Обрадовић

уз добру премију их је пребацивао у Мађарску.

Исто је то радио са Агоштоном у Мужди, и има доказа, полиција је те људе ухватила и они су били осуђени. Веома је близак пријатељ Кертеса, они су заједно радили, то треба да знате. Све што год је Каса успео добрим делом заслуга је и Кертеса. Сигурно је да ће вам такав потпредседник Владе бити добар.

Господин Перишић, такође ми је жао што није ту али може из стенограма да види, рођен је у Коштунићима, председник Горњег Милановца Дражин Марушић, где је моја фирма радила, има кућу до куће господина Перишића и када је веоватно неправедно пензионисан, скинут са функције, сигурно је да је у то време као генерал армије морао бити економски заштитен. Сваки генерал армије то мора бити и срамота је да кад му престане радни век да нема од чега да живи.

Када је био гурнут у пензију господин Дражин Марушић му је доносио средства да породица може да преживи у Београду, и то је жалосно за једног генерала, али све оно што се десило само после шест месеци – људи који раде код њега добијају хиљаду марака за обезбеђење.

Господин Обрадовић такође није ту, то је најмлађи генерал који је био можда понос армије и многи су веровали у њега, али чим је запуцало и почео прави рат, он је одмах напустио војску. Неко га наљутио и он неће више да буде генерал. Кад је требало да се заштити живаљ у Хрватској, у Босни, он је напустио армију. До тада је био највећи генерал, најхрабрији, али чим је запуцало нема га више.

На крају, господине Веселинов, хтео бих да вас подсетим, ви сте за овом говорницом рекли – кад се буде формирала влада једног дана, а тај дан је дошао, да ће сви људи, односно министри, бити стручни у свом послу. Ја вас ценим као професора факултета и ништа против тога немам, али нисте професор Пољопривредног факултета. Ви сте професор, како сам прочитао, Факултета организационих наука. Па бих вас подсетио на вашу изреку да би сви министри требало да буду стручњаци у својој области.

"Патриотизам – шта је то?"

Драган Чолић: Даме и господо народни посланици, ми данас треба да се изјаснимо о предлозима за председника Владе Републике Србије и потпредседнике, као и чланове Владе.

ДОС ће изгласати предложене кандидате и то за нас, српске радикале, није спорно. Али, наша морална обавеза је да помажемо народу Србије и то већ увелико чинимо говорећи истину са скупштинске говорнице.

У овом моменту морам да сагледам целокупно деловање и личност господина Зорана Ђинђића. По мом мишљењу, а на то имам потпуно демократско право, личност Зорана Ђинђића ме не уверава да ће деловати на добробит свих грађана Србије и да ће чувати наш национални интерес, да ће поштовати Устав и законе Републике Србије.

За све ово што говоримо ми, српски радикали, имамо и снажне аргументе. Зоран Ђинђић је главни идеолог и стратег ДОС-а, који је извршио револуцију и пуч и насилно и противуставно преузео многе важне институције система, формирао кризне штабове, спалио зграду Савезне скупштине, спалио зграду државне телевизије. Као идеолог и стратег, је ли тако?

Ако се по овом ДОС-овом систему буду понашале и остале политичке странке, то би значило да када год нека политичка странка не буде задовољна овим или оним изведе на улици своје чланове и симпатизере, обезбеди логистичку подршку западних сила и НАТО-а и неформално спаљују неку зграду, по свом избору и жељи.

Паликуће не могу да сачувају
отаџбину: Драган Чолић

Наравоученије свега овога је да Устав и закони ове земље уопште нису потребни, а може се лако догодити да наш Београд пожели неку зграду, али зграда нигде бити неће. Као оно "друмови ће пожелет' Турака, ал' Турака нигде бити неће". Ако кренемо да овако зграде палимо и рушимо зажељемо се зграда, је ли тако?

Не смем много да вас нервирам. Бојим се да не спалите ову Скупштину па ћемо после у парку да заседамо.

Мишљена сам да Влада, као извршни орган власти, мора бити састављена од људи који нису у дилеми да ли су патриоте или не. Онај ко не воли своју отаџбину, ко је руши, пали и издаје, не може бити гарант да ће је сачувати. Зоран Ђинђић има доста проблема са схватањем патриотизма и због тога добар део грађана Србије има анимозитет према њему.

У једној телевизијској емисији поставио је филозофско питање: "Патриотизам – шта је то?". Безброј је примера патриотизма у српској историји, од Цара Лазара, Косовске битке, Цера, Кајмакчалана, до данашњег дана, како су наши преци изнал свега чували и волели своју отаџбину, борили се за њу и давали своје животе и својим костима омеђили границе Србије.

За мене је пример патриотизма када рањени српски војник на издисају на рану на стомаку ставља српску заставу и крије је, да не би пала непријатељу у руке. То је за мене пример патриотизма.

За господина Ђинђића то је вероватно нешто друго. То је за нас, српске радикале, морална и духовна основа, а за Зорана Ђинђића то можда није пример патриотизма, он то другачије схвата и он на то има право. Ако је личност Зорана Ђинђића таква, а то зна цела Србија, какви су остали чланови Владе?

Нису ни убедљиви, нису ни гарант да ће та Влада испунити силна предизборна обећања која су народу олако давана у предизборној кампањи. Грађани Србије су на ивици стрпљења, обећан новац није стигао, већ је условљен издајом и сарадњом са Хашким трибуналом, и ако та сарадња буде реализована, издаја ће бити обележје нове власти, а грађани Србије неће осетити побољшање све неподношљивијег живота. До сада је кривица за стање у земљи пребацивана на овога и онога, али од сада евидентно је и неспорно да ће за све бити одговоран ДОС.

Више других криваца неће бити. За остале чланове Владе Србије нисам добио гаранцију да су експерти у областима за које су задужени, а за неке од њих имамо информације да су имали проблема са болестима зависности, па ће им због тога бити отежано успостављање преко потребног ауторитета. ДОС-овска влада ће се понашати, па мом дубоком уверењу, по принципу воденичара који мисли да жито постоји само због тога да би се њему млин окретао.

Из свих ових разлога, нисам у могућности да своје поверење гласањем поклоним кандидату за председника, Зорану Ђинђићу, и осталим кандидатима за чланове Владе. Верујем, даме и господо народни посланици, да на овакво мишљење имам право и да ми ви, поштујући елементарне принципе демократије, нећете замерити.

Мала бара, а много крокодила

Мирољуб Вељковић: Најважнија ствар коју смо чули у излагању мандатара Владе је та да ова Влада неће лагати и красти.

Опростите господине Ђинђићу, али знајући неке детаље из ваше биографије, знајући неке детаље из биографија наших потпредседника, не могу да вам верујем на реч. Да сте рекли – нећемо више, то је нешто друго.

Поштовани народни посланици, персонални састав нове Владе Србије тачно одсликава ДОС као шаролику групацију. Председник Владе, господин Ђинђић, у њен састав је уврстио све лидере ДОС-а, малтене све, као потпредседнике. Од обећане експертске владе у предизборној кампањи, очито нема ништа. Нико не може да ме увери да је господин Веселинов експерт за пољопривреду. Овакве коалиције, као што је ДОС, неминовно воде ка оваквим решењима и натерале су мандатара да помири апетите различитих групација у оквиру ДОС-а. Или, што би се рекло, мала бара, а много крокодила.

У новој Влади Србије има много интересантних ликова, пре свега међу потпредседницима. Ту су људи који су активно учествовали у власти у претходном периоду, односно били су део тзв. старог режима – господин Душан Михајловић, господин Перипић, господин Обрадовић, и на крају, бивша перјаница СПС-а, господин Човић. Значи, господи-

не Ђинђићу, континуитет са старим режимом је остварен.

Ту су, затим, људи попут господина Батића, Веселинова итд, који су остали непоправљиви опозиционари. Само им још фали Веља Илић. И стварно, где је Веља Илић? Ја мислим да је и њему било место у овој влади, ако гледамо ко су првоборци ове октобарске револуције, ту је било место у Влади капетану Драгану, Макију Арсенијевићу итд, и Џоу багеристи, зашто не.

Пошто су сада дефинитивно у власти, ови непоправљиви опозиционари и немају коме да буду опозиција, они постају опозиција сами себи. Примера ради, сада су највећа опозиција Коштунићи. То сте могли у последњих 10-15 дана да чујете и видите на телевизији. Значи, у новој влади имаћемо и опозиционе ministre и потпредседнике, и биће веома интересантно видети како ће то функционисати.

Поштовани народни посланици, ова Скупштина је преkjуче донела нови закон о министарствима. Предлагач, а то је посланичка група ДОС-а, ове измене

Мандатару Ђинђићу не верујем на реч: Мирољуб Вељковић

образложио је тиме да су постојећа министарства прегломазна и да ће се новом организацијом побољшати ефикасност у раду и постићи већа економичност.

Спреман сам да изнесем тврдњу да то нису мотиви измена и допуна Закона о министарствима. Мотиви су, пре свега, политичке природе, односно мотиви леже у личним интересима нових носилаца власти у земљи. Ову своју тврдњу темељим на следећим чињеницама – прво, моје Министарство финансија и економије, у опису својих надлежности, у члану 9. каже да ће се ово министарство, поред осталог, бавити кредитно-монетарним и банкарским пословима. То у преводу значи да ће се Министарство финансија и економије бавити, на пример, креирањем новчане масе, штам-

пањем пара, девизним курсом и девизним режимом у земљи, прописивањем каматних стопа, одлучивати о свим финансијским аранжманима са међународним финансијским институцијама, као што су ММФ, Светска банка, Лондонски, Париски клуб итд.

Једном речју, бавиће се послом који свуда у свету раде националне банке. Код нас је то до сада радила Народна банка Југославије. Позивам новог министра финансија да ми да пример једне државе у свету где ове послове не ради национално-монетарна институција. И обично се и зове народна банка. Нигде то у свету не ради министарство финансија. Креирање монетарне политике земље мора у потпуности бити независно од актуелне политичке гарнитуре на власти. Па ви из ДОС-а сте то и обећавали у предизборним кампањама, и септембарској, и овој децембарској.

Додуше, то неће бити једина ствар коју сте обећали, а нећете је испунити. Прва последица оваквих овлашћења Министарства за финансије је та да ће Млађан Динкић остати без посла. То му је, додуше, господин Ђинђић и обећао пре 15-так дана, а таман се човек навикао и уживео у улогу гувернера Народне банке. Он је толико волео да буде гувернер Народне банке да је месец дана пре него што је званично изабран, на силу ушао, аутоматима у Народну банку. И сада господин Ђинђић хоће да га одвоји од државног трера и да продаје паприку, како је био обећао. Ако не буде гувернер Народне банке, рекао је, он ће отићи да продаје паприку. И мислим да то није у реду да се ова држава одрекне таквог експерта и таквог стручњака.

Друга много озбиљнија последица оваквог решења је та да се ова Влада очито већ унапред одрекла заједнице са Црном Гором. Ако ова Влада жели да српско Министарство финансија креира монетарну политику земље, то ће очито бити додатни аргумент Милу Ђукановићу и његовој сепаратистичкој политици. Ако желимо заједничку државу, значи, јасно је да морамо имати заједничку монетарну политику.

Веома интересантна ствар у новом закону о министарствима је та да ћемо практично имати два министарства, која ће се бавити у једном свом делу истим послом. То би могло да се подведе под техничку грешку, да се не ради о делатности која је од стратешког интереса за земљу и о делатности која лицима која се њоме баве могу обезбедити енормну личну корист, а на уштрб народних и државних интереса.

У члану 13. овог закона, који дефинише послове Министарства за привреду и приватизацију, између осталог се каже да ће се ово Министарство бавити (цитирам): "Координацијом послова у вези са власничким повезивањем предузећа са стратешким иностраним инвеститорима", или народски речено, продајом српских фирми странцима.

А у члану 17а, који дефинише послове Министарства за економске везе са иностранством, каже се да ће се ово Ми-

нистарство, између осталог, бавити (цитирам): "Припремом страних улагања и (б) усклађивањем инвестиционих улагања из иностранства".

Значи, и Министарство за привреду и финансије и Министарство за економске везе са иностранством бавиће се истим послом – продајом српских фирми странцима. То практично значи да ће страни инвеститори трчати од једног до другог министра, чекајући који ће да понуди мању цену за фирму која их интересује. Значи, неће бити организованог државног наступа у разговорима са потенцијалним инвеститорима.

Питамо се, и питате се, зашто је ово урађено? Па из истог оног разлога који сам поменуо на почетку – овакве коалиције као што је ДОС неминовно воде ка оваквим решењима, јер треба да се подмире велики апетити различитих групација у оквиру ове коалиције.

И заиста, много је ајкула, а бара је стварно мала.

Експерти за дестабилизацију Србије

Милорад Мирчић: Даме и господо, једна од главних тачака експозеа или програма ове Владе је унутрашња стабилност Србије, како се то каже у овом експозеу, а самим читањем имена и појединих персоналних решења унутар Владе у најмању руку делује збуњујуће за већину посланика. Како се могу у Влади наћи људи који су се својим политичким опредељењем, својим, у крајњем случају, страначким деловањем, декларисали већ одавно да су за дестабилизацију Србије? Стабилна Србија првенствено подразумева интегралну Србију, Србију у чијем ће саставу бити Космет, Војводина и сви други делови Србије. А већ на одговорним високим функцијама у овој Влади имамо појединце, који су препознатљиви по свом сепаратистичком деловању или, како они то кажу, по аутономашким идејама.

Први предлог је за будућег министра пољопривреде. То је човек који се здушно залаже да се Војводина што пре издвоји, односно отцепи од Србије. За њега је Декларација, која је сада актуелна, када је у питању статус Војводине, само прелазно решење до коначног формирања Војводине као државе. И он то не крије. Где год има прилику, он то јавно каже. Да су се променили неки његови ставови или да се кориговао уласком у ДОС, то је немогуће поверовати.

Ево, и сами се можете уверити да тај човек, спроводећи неку своју приватну кампању, ваљда подразумева да ће том приватном кампањом што пре доћи до места министра пољопривреде, важног ресора, кренуо је на турнеју по градовима и селима Војводине. Већ је, осим препознатљивих ставова када је у питању статус Војводине, почео да износи своје идеје као будући министар пољопривреде. Збуњујуће је то да он већ као будући министар пољопривреде тачно не зна колика ће бити откупна цена пшенице. Од села до села мења ту цифру, од

Интегрална Србија гарант стабилности: Милорад Мирчић

ТВ емисије до ТВ емисије мења ту суму, она је од 30 пфенинга па до марке, све у зависности како он процени да су расположени људи који га гледају или који га слушају. То довољно говори да човек већ у старту неозбиљно схвата функцију којом ће се бавити. А, при томе, не заборавља да промовише своје политичке ставове, своје политичке програме.

Наравно, у сваком тренутку користи прилику да да до знања сељацима у Војводини да је за њихову ситуацију и њихов положај најкривља Србија, да Србија буквално израбаљује Војводину са оном већ препознатљивом причом: за све је крив Београд. А проблеми Војводине, по његовим речима, почињу оног тренутка када се Војводина вољом већинског становништва припојила Србији. Док је била под Аустроугарском, никаквих проблема Војводина није имала. Да је којим случајем живео за време тог царства и да је био на двору, добио би функцију, која у префиксу има "дворски". Пошто је члан ДОС-а, као награду добио је функцију министра. И тако вам је то.

Међутим, сељаци у Војводини знају да у сваком крају Србије, скоро у сваком селу има по један такав, који служи за увесељавање народа, таквих шента по Србији има безброј и не схватају га људи толико озбиљно.

Други предлог је исто тако значајна и висока функција у будућој Влади, то је потпредседник Владе, то је Каса, који иде даље од Веселинова. Када је у питању статус Војводине, он иде толико далеко да већ унапред најављује да ће се северни део Војводине издвојити из Војводине државе. И никада не прави грешку када иступа у јавности, увек ово поткрепљује својом изјавом да су то њему подвале, да он не мисли тако, да он мисли да остане да живи на земљи на којој се родио, али не каже којој ће држави та земља припадати. Не иде до краја.

Друго, то је човек који врши дискриминацију не само према припадницима других народа и народности, него и унутар своје националности, унутар свог народа. Он се са својом странком прогласио да је једини прави заступник интереса мађарске националне мањине. Сви они који нису у његовој странци, они су против мађарске националне мањине. Прогони своје политичке противнике, као што су Пал Шандор, Андраш Агоштон и све остале који нису у његовој странци.

У последње време се толико осилио да је почео да врши дискриминацију и у Суботици, где је дуго, дуго времена председник општине, тврдећи, при томе, да све што се изнесе, а везано је за његово деловање и деловање његове политичке партије, које се односи на вршење притиска на избегле Србе и припаднике других националности у Суботици, да су то лажи. Како увек бива, истина мора да исплива. У последње време Јожеф Каса доказује да једноставно не може у Суботици да буде подигнут ни споменик Цару Душану. И ако не може мртав Душан, који ће то живи Србин да поверује у такве подвале, које сервира Јожеф Каса?

Претпостављам да је он из других разлога у овој Влади, управо да би се остварила ова тачка програма – да се крене са обрачуном против оних који су злоупотребљавали своје функције и своје положаје. Имате одмах високог функционера, потпредседника, кога сам већ поменуо, он је признао неке своје малверзације, изнео у јавност како је то урадио. Ту не треба губити пуно времена да би се доказале његове противзаконите радње.

Прво, од раније је познато, ми, српски радикали, упозоравали смо шта све Каса ради и на који начин злоупотребљава своју функцију председника општине Суботица. Знамо већ како је на лицитацији стекао противправну имовину, како је вршио лицитацију земљишта. Лицитацију је заказао у 10,00 сати, а у 9,00

Кукољ у житници: Драган Веселинов

сати је већ то општинско земљиште продао својој кћерки.

Друго, Каса сам признаје у листу "Мађар-Со" да је два пута из општинске благајне узимао по 15.000 марака. Јасна је рачуница, ту суму марака је продао по црном курсу и купио поново марке по званичном курсу, што му је донело корист од најмање 100.000 марака. То он сам признаје у "Мађар-Соу".

Међутим, очигледно да ово нису довољни аргументи ДОС-у да изађе са јасним ставовима како је њихово размишљање, када је у питању положај Војводине, када је у питању будућност Војводине и када је у питању стабилност Војводине. Они се заносе са тим да ће у једном тренутку бити толико моћни и јаки да ће моћи да спрече овакве појединце, као што је будући министар пољопривреде или као што је будући потпредседник Владе. Грдно се варају. На тај начин нећете, господо, моћи да скинете одговорност за будућност и судбину Војводине. Ми, српски радикали, на време вас упозоравамо, али смо свесни чињенице да се по оном правилу слично у сличном раствара.

Биће изгласана накарадна Влада

Наташа Јовановић: Даме и господо посланици, за будућу српску владу, чији је експозе данас изнео мандатар за састав Владе, господин Зоран Ђинђић, ми већ унапред знамо да ће ионако тешку и сложену ситуацију, у којој се наша држава и наш народ, да учине још много тежом, са несагледивим последицама, које ћемо постепено да осећамо, али које ће бити далекосежне и које ће да коштају и српски народ и српску државу наредних ко зна колико година.

Кави ће бити потези које ће господин Ђинђић да повлачи са својим овако скрипљеним кабинетом? Видим да већ две трећине будућих чланова Владе није у сали већ више од сат времена. Очигледно да им је досадно оно што говоре представници Српске радикалне странке, ми који аргументовано овде наступам све време. Дакле, ми смо апсолутно сигурни и на основу онога што је он рекао и на основу познавања и политичке и личне биографије господина Ђинђића и свих предложених чланова Владе, да ви нисте никако у стању, нити ћете бити, да обезбедите праву политичку стабилност и сигурност у овој земљи, да ћете политичку атмосферу довести у једну нормалу и да ћете, пре свега, да заведете ред у свим државним институцијама, што бесомучно помињете протекла три месеца.

То једноставно није могуће јер и ова предложена Влада у целини, на челу са господином Ђинђићем, предложени потпредседници, неки од њих су овде, и сви министри појединачно, нити су способни, нити су спремни да се ухвате у коштац са свим нагомиланим проблемима у којима смо се ми нашли. Револуционарни занос, видим, толико је обухватио господина Ђинђића, а то се и при-

метило у току излагања његовог експозеа, да је он "заборавио" само једну ситуацију, да се ви из интересне политичке групације, која себе назива Демократска опозиција Србије, већ скоро четири месеца налазите на власти у Србији, а три месеца у СР Југославији. У Србији у трајној коалицији, у трајном пакту, назовите то како год хоћете и на основу тога, а пре свега онога што радите на савезном нивоу где увелико вршите власт, можемо да оцењујемо и да донесемо већ сада неки суд и закључак о томе, шта ћете бити у стању да урадите, а шта ће бити погубно за све нас.

Добро су познати сви ваши потези које повлачите на савезном нивоу. Посланици Српске радикалне странке у Веху грађана и Веху република су то, на седницама које су биле, истицали онда када се говорило о предложеном савез-

Аргументовано ћемо критиковати
Владу: Наташа Јовановић

ном буџету за 2001. годину. Не верујемо да ће боља ситуација бити и на републичком нивоу. Господин Ђинђић заборавља још једну ситуацију, а то је да је та интересна групација ДОС, која врши власт на савезном нивоу, направила катастрофално лоше потезе на међународном политичком плану, који нас већ сада коштају и који ће нам створити многе проблеме у међународно-правним односима, а нарочито због тога што сте тражили, шалтерски, пријем СР Југославије у Уједињене нације. Тиме сте избрисали 200 година наше државности. Наравно, последице свега тога, нарочито око питања плаћања ратне штете муслиманима и Хрватима и питања сукцесије, са вашим вајним експертом Динкићем, већ ћемо осетити.

Господин Ђинђић је пре два месеца, при захукталој изборној кампањи пред превремене републичке изборе ДОС-а, на конференцији за новинаре успео да, уз помоћ оних који су му асистирали, пронађе на мапи где се налазе Бујановац,

Прешево и Медвеђа. После тога је обећао напаћеним Србима, који живе на подручју наше јужне покрајине Косова и Метохије, да ће одмах после 23. децембра, дакле када он седне у своју премијерску фотељу, заједно са својом кликом да реши питање, како је он рекао "наоружаних Албанаца". Оно што је ескалација шиптарских бандита, балиста и терориста ви називате акцијама наоружаних Албанаца.

Данас то уопште нисте поменули иако су ти напади шиптарских банди ескалирали у току прошле ноћи и у току јутра. Ради се о томе да су шиптарски бандити окупирали, пре више од два месеца, 200 квадратних километара наше територије у копненој зони безбедности, а то је сада много више. Минобачким нападима угрожавају се сигурност и безбедност преосталог становништва на том подручју, а шиптарски бандити укупали су се надомак центра Бујановца.

Наравно, вама то није важно. Избори су прошли. Ви сте добили тај број гласова, тај број мандата и данас ћете својом скупштинском већином да изгласате овако накарадну Владу. Општа конфузија и море противречности, по многим питањима, све време владају у вашој интересној групацији, односно коалицији ДОС. Ово што смо износили ми, српски радикали, штитећи Устав и закон, пре свега изборни закон који је изгласан у овој Скупштини, ви сте у првим минутима дневника на новој телевизији, Радио-телевизији Србије, јер сте стару запалили, назвали опструкцијом Српске радикалне странке. Дакле, то понављање избора на појединим изборним местима 10. јануара вама је добродошло, јер због свих тих противречности и целе те конфузије која је настала у конгломерату 18 политичких странака, добили сте на времену да се усагласите око ресора и персоналног састава вашег будућег кабинета.

Да је господин Ђинђић прави политички комесар постреволуционарног комитета, говоре сви министри који се налазе у његовим редовима. Неки од колега из Српске радикалне странке избројали су колико је то година, колико сте ви појединачно учествовали у власти, припадници бившег комунистичког режима и на том послу сте се доказали. Значи, у бившој Југославији и за време једне такве диктатуре и аутократије.

Нарочито је то изражено кроз однос према нама који другачије од вас мислимо, а посебно кроз атмосферу медијског линча представника Српске радикалне странке у предизборној кампањи за септембарске и децембарске изборе. Не постоји ниједна телевизија на локалном нивоу у Србији која је под вашом ингеренцијом, а да је на њој могао несметано да гостује представник Српске радикалне странке.

Сама чињеница да сам ја из Крагујевца и да тамо имате тзв. Радио-телевизију Крагујевац, довољно говори сама за себе, а они који могу да прате шта та телевизија емитује, пре ће видети све оно

што је тог дана изјавио нови хрватски усташки поборник Стјепан Месић, а ниједну реч српских патриота, од оних који излазе пред бираче за изборе.

Такве сте ви "демократе", и о томе не престано говорите, покушавајући да обманете целокупну јавност. Ми, српски радикали, увек смо критички и аргументовано говорили и онда када смо били опозиција левичарском режиму, а одваше петоктобарске револуције, и у Савезној скупштини. Кад год смо имали прилику говорили смо аргументовано и то ћемо чинити и убудуће.

Експерти су права прича. Неки од њих већ сада полако улазе и седају на своја места. То су експерти које сте ви предвидели за ваш будући кабинет, за будућу српску владу. Ту ће доћи, господине Ђинђићу, до великих проблема са председником СР Југославије, господином Војиславом Коштунициом, председником Демократске странке Србије, да то баш није тај концепт, да то баш није оно што ваши коалициони партнери заговарају на савезном нивоу, јер чињеница је да су будући министри "експерти" у овој српској влади коју планирате, мало другачији од оних на савезном нивоу. Тамо су они који представљају групу Г17 плус, минус, како се већ зове, а овде су представници као што су господин Питић и Влаховић из Економског института. То може да доведе до неких конфликата и о томе морате, свакако, да водите рачуна.

Време које је противно Пословнику и овоме што је рекао на почетку данашњег заседања господин Маршићанин, председавајући, ограничио, не дозвољава ми да говорим појединачно о сваком од предложених министара. Много то-

га би могло да се каже и интересантно је за нашу ширу јавност, за грађане који прате овај пренос, пре свега за вас који седите овде. Ја ћу морати да се осврнем само на неке од њих, наравно аргументовано.

За нас, српске радикале, и за целокупни српски народ културна традиција, наша културна баштина коју негујемо кроз векове, свакако је једна јединствена цивилизацијска основа на којој се формира свест о сопственом идентитету. И поред тога, што ћемо да гласамо у целини против оваквог предлога, против онога што је изнео господин Ђинђић, апсолутно је неприхватљиво не само за нас из Српске радикалне странке, него, верујем, и за све оне који можда не знају шта говори и шта заступа господин Бранислав Лечић. Он патриотизму и јунаштву претпоставља понизност и ултраништво према онима који желе да униште Србију и српски народ, који желе да распарчају нашу земљу.

Председавајући: Време.

Наташа Јовановић: Још један минут, ако дозволите, ја ћу да завршим. Свакако, зачућујуће је то што су за господина Лечића примитивни и неписмени људи они који нашу међународну политичку позицију не виде у НАТО-у и они који се супротстављају светској тиранији нових светских моћника, и они који се супротстављају свему ономе што бране правдољубиви и слободољубиви народи, какви смо ми – Срби. Да не говорим о индустријама које су сасвим јасне, које постоје, да ће његовим именовањем на чело овог ресора да се створи могућност да се такозвани Фонд за отворено друштво или Сорос фондација, знате чија је то организација, изразито антисрпска,

инфилтрира и у институције система, односно у културне институције које су под ингеренцијом Републичке владе.

Финансијски експерти су прича за себе. Прекјучерашња измена Закона о министарствима, увођење чудног Министарства за финансије и економију и довођење на чело тог ресора господина Ђелића, такође су интересантни и за посланике и за нашу ширу јавност, јер је добро познато колико је тешка ситуација у којој смо се нашли, а ваших обећаних шест милијарди долара помоћи никако не стижу, па тешко нама са оваквим министром на челу овог ресора. Господин Ђелић је рекао да је 5. октобра плакао од среће у Паризу, због тога што је неко запалио зграду Савезне скупштине, државну телевизију, што је извршен пуч у нашој земљи.

Бојим се да ће грађани Србије плакати са њим. Питање је како ће он да пројектује републички буџет, када се добро зна да су из сваке земље у којој је био, они који су га тамо довели, морали да прибегну томе да га што пре отерају. Тако је било у Пољској, тако је било и у Русији, где је, ни мање ни више, био Чубајсов саветник и где је ову нама пријатељску државу довео у економски колапс.

Све у свему, у представницима Српске радикалне странке имаћете брзотрени критичаре, аргументовано ћемо вас критиковати. Претпостављам да ће то вама, као и сада, бити само смешно, јер на све оно што су изнеле моје колеге за говорницом, о томе како виде будућу рад Владе господина Ђинђића, ништа нисте имали да кажете и нећете имати да кажете аргументовано, јер је истина све оно што смо рекли. У нама ћете имати чврсту, конструктивну и веома јаку опо-

КРИЗНИ ШТАБ

зицију, а грађани Србије ће видети, када прође неко време и главе се охладе, да смо били у праву када смо говорили о томе какви сте ви и какви су ваши људи из тог, како-тако скрпљеног, кабинета.

"Поштено" – прва изгубљена нит

Томислав Николић: Даме и господо народни посланици, мандатар нас је већ у другој реченици упозорио и обавестио да услови у којима се наша земља налази тренутно су, по скоро свим показатељима, драстично лоши. Ми то знамо, господине Ђинђићу. Да нису тако лоши, ви никада не бисте дошли на власт. Само је ствар у томе што сте ви жељно ишчекивали када ће доћи до овако лоших резултата, да народ промени власт, по сваку цену, да запуши нос, што је рекао један ваш представник, и да гласа за ДОС. У супротном, ниједна друга околност не би могла да вас доведе на власт, изузев драстично лоших услова живота. То што сте и сами помогли да лоше живимо, то остаје по страни, зато што вам то сада тренутно не одговара. То што сте се радовали сваком неуспеху државне политике, па чак и када је она имала најбоље намере и кад су биле потпуно оправдане, то вас је довело на власт. Немојте више да нам се жалите да је ситуација лоша.

Лоша је ситуација, али ви сада одговарате за ту ситуацију. Ако је толико лоша да не може да се влада овом земљом, што сте се борили за власт? Што нисте рекли – не вреди, ово је све у благу и у пепелу, ми и да победимо не можемо ништа да урадимо. Хајде, прво повешајте ове што су вас довели у ту ситуацију, па да расписујемо изборе на које ће неко изаћи и на којима ће неко покушати да победи.

Чуо сам да ћете, господине Ђинђићу, обезбедити да овако како смо ушли у Европу, да у овој земљи више не буде ни дроге, ни корупције, ни криминала. Само ми решите, која нам је то европска држава узор? Која је то европска држава, за ових две хиљаде година, тако савремена, економски просперитетна, демократски напредна, успела своју децу и омладину да спаси од дроге, своје политичаре од корупције, своје грађане од криминала? Подсећате нас на благостање у области безбедности грађана у време комунизма.

Ово време које је сада пред нама, говори нам да такву безбедносну ситуацију, такву сигурност, такав јавни ред и мир, ваша влада неће моћи да обезбеди. Не може због веома лоших околности под којима сте освојили власт, не може зато што сте амнестирали све оно што се десило 5. октобра. Не може, зато што спремате закон о амнестији, којим ћете амнестирати све оне који су вршили било какав криминал. Тобож, сви су неправедно осуђени. Не може, зато што вам у затвору проводе време људи који су можда и прасе украли да га однесу кући и да нахране породицу, а пуштате терорис-

У нормалним околностима Ђинђић никада не би дошао на власт: Томислав Николић

те, пуштате убице наших милиционера, силоватеље наших девојчица и наших жена. Тобож, то су политички затвореници бившег режима.

Читајући састав Владе, очигледно је да ће у нашој Влади, међу министрима да доминира енглески језик. Очигледно је то. То ће бити страпан утицај оних који су до сада плаћани америчким парам. Познајући ваш животни пут, господине Ђинђићу, очекујем сукоб немачке и америчке линије. Али, ни то није извесно, зато што у ових 11 година, колико се бавите политиком, нисам успео да пронађем неку нит која би вас водила свих 11 година, па би могао данас да кажем – знам, господине Ђинђићу, ово ће бити баш тако како ви кажете. Поштено, то је та прва изгубљена нит.

Шта ћемо са односом према Републици Српској, господине Ђинђићу? Обилазио сам фронтове, а вас затицао на Палама, са Караџићем, и вола сте тамо јели. Кад га је НАТО напао, ви сте први у Србији раскинули однос са Караџићем, па рекли – ја са њим никада нисам имао никакве озбиљне односе. То је историја. Ви имате, сигурно, о мени податак. Ја имам о вама. Наравно, ви сте у позицији да решавате које ћете податке објављивати, а мени остаје ова говорница, све док министар унутрашњих послова не похапси посланике. Један његов посланик је био председник Административног одбора, у време када нас је овде тукла полиција. У време када сам ја робијао у Гњилану, његов посланик је ноћу донео одлуку да погази Устав Републике Србије и да Административни одбор скине имунитет једном посланику, двојици посланика Српске радикалне странке.

Др Војислав Шешељ: (Са места) Како се звао?

Томислав Николић: Звали су се, господине Шешељ, ако не знате, Јовица Стој-

меновић и Томислав Николић. Посланик који је то радио је Жарко Јокановић. Како да ме убедите господине Ђинђићу? Ако је министар унутрашњих послова од 1994. до 1998. године владао овом државом, ко ће да истражује монополске привилегије куповања девиза по званичном курсу, ако је та политичка странка у то време била на власти.

Председавајући: Немојте добацивати из сале, молим вас.

Пасош дискредитије мандатара

Томислав Николић: Хоће ли то бити један прескочени период у испитивању? Ваш, а чујем да сте јуче добили лекарско уверење, на Медицинској академији, али ја бих волео да проверим ваш пасош господине Ђинђићу. Ваш пасош из 1999. године дискриминише вас као кандидата за премијера Републичке владе.

На нас је НАТО извршио агресију, ви сте отишли код њих, шта је то тамо било, каква је то сарадња логистичка? Да ли сте им можда рекли где је најосетљивији Милошевић, па ја ћу да вам кажем када срушите мостове, када срушите фабрике, када бомбардујете телевизију, када гађате радиоактивним пројектилима Војску Југославије, попустиће Милошевић. Да ли и где у свету постоји иједан случај да је неко, ко је за време агресије на своју земљу отишао да живи код агресора, и кад се вратио постао председник Владе. Постоји у окупираним земљама и дугујете нам, господине Ђинђићу, да кажете јесмо ли или нисмо ми сада окупирана земља?

Што се тиче ваших односа са Црном Гором, ја заиста не могу да схватим. Ја заиста не могу ваше нити да пронађем у ових 11 година, а ово са Црном Гором је најсвежије. Па, ви сте подстрекивали Мила Ђукановића да се отцепи. Када вам је Горан Весин дошао у Београд? Пре-

Слао на робију посланике Српске радикалне странке: Жарко Јокановић

неколико дана. Код кога је био све време, две-три године, код Мила Ђукановића.

Ко је Милу организовао изборе у Црној Гори? Демократска странка. Зашто вам је сада несхватљиво што он хоће да се отцепи. Па, говорили сте му да треба да бежи од диктатуре из Београда. Шта је ово сада у Београду, демократија? Зашто Мило Ђукановић бежи од демократије у Београду? Или, како ћете уопште да га спречите да оде, када сте му сви ви колико вас има у ДОС-у говорили да треба да иде.

Он је био полута којом се рушио Београд, а наравно та полута не може да руши Београд, а сада Мило Ђукановић никоме није важан. Па, важан је грађанима Србије, а посебно Србима. Како да се раздвојимо, побогу, како да раздвојимо Србију и Црну Гору господине Ђинђићу. По ком то основу?

Видите да Гашо Кнежевић нострификује дипломе из Републике Српске. Сада ће и ваш извод из матичне књиге рођених из Републике Српске да нострификује. Не кажем крштеницу, јер сте се хвалили да нисте крштени. Шта ћемо када ви овде нама препоручујете да више бринемо о Балкану у целини, да донесемо Балкану мир и просперитет и да га уведемо у Европу, да је то важније, него да својој нацији обезбедимо међународно признање.

Ја то заиста не схватам, то је нудила Мира Марковић пре пет-шест година. Да ми бринемо о Балкану? Побогу, хајдемо у Врање да видимо како ћемо да бринемо о Врању, хајдемо у Грачаницу да бринемо о Грачаници, идемо у Тутин да бринемо о Тутину, идемо у Суботицу да спречимо Јозефа Касу да руши споменик Душану силном. Ако је познат по нечему Душан силни, познат је по томе да су његови закони у извесном смислу и народ штитили од господара Гашо Кнежевић да буде министар образовања и спорта! Е, баш ће деца да се угледају на Гашу

Кнежевића, да се баве физичком културом.

Посебно ће да брину о томе шта су му све били пороци и од чега је све лечен. Такав ће да нам води спорт, просвету, образовање, тако што је увео преседан на Београдском универзитету. Први је поништио решење једног министра и отерао, покушао да отера, једног редовног професора са тог факултета. Да ли је икада у комунизму редовни професор отерао са факултета, а да то није била чистка и хајка. Шта сте друго очекивали када је рекао да ће он доћи поново на факултет, да би отерао Војислава Шешеља са факултета. Па ћете да ме убедите да је то демократија, да сте ви ДОС, колико сте опозиција толико сте и демократска. Сада ће Гашо да постане и Врховни суд Србије. Па, зашто не би био.

Немојте Владана Батића за министра правде, немојте. Иронично је, шинично је, саркастично је, јер покушава стотине милиона долара да отме грађанима Србије и да их стави у џеп Милану Панићу. Немојте. Улетео је аутоматима у "Галенику", махао је паширима, тобож пресушено је, фабрика је наша. Ма, није тачно. Фабрика је грађана Србије.

Тај хошштаплер Панић је само 5,2 милиона долара уложио у "Галенику", "Галеника" и дан данас плаћа све његове рачуне. Своје акције је на свим берзама повећао преко "Галеникине" фабрике. Како ће о праву у Србији да брине Владан Батић, ако су стотине, а овде ће неки људи одговорати, стотине милиона долара у "Галеници". Прошле године је чиста добит била 200 милиона динара.

А да вам не причам како је улетео у фабрику аутомобила. Има овде мојих Крагујевчана посланика. Откако је Владан Батић ушао у фабрику аутомобила, да ли је и један ауто направљен. Да ли је то оно што нам нуди? Ја чак чујем да вам је неки економски саветник Драгаш. Само се уздам да то није онај Драгаш кога

суд безуспешно покушава да приведе, због афере са увозом аутомобила, која је личила на ово са Дафином и Јездом.

Стотине грађана је остало ускраћено за аутомобиле који су унапред уплаћени. Оптужују га сви да је иницијатор, да је идејни творца те приче о аутомобилима, а он се не одазива на позиве суда. Вероватно вам је пришао да се никада не би одазвао. Знам да сте ме опоменули на време, нема ту Небојше Човића, а питао бих вас да ли ћете поново штрајкове у ГСП-у да решавате тако што ће Небојша Човић да поведе батинаше, а господа генерали су ту.

Нespoјиво ми је то, генерали и демократија, заиста. Одслужио сам војску редовно, да сам мислио да у војсци има демократије, никада не бих отишао у војску. Нису ме тамо чекали демократијом, него наређењем. Сада први пут чујем да постоје генерали демократе, или нису били добри генерали, или лажу да су демократе. Не можете 40 година да проведете у војсци, а да будете демократа.

Још једна ствар, око које бих више замолио господина Перишића, него господина Обрадовића, постоји нешто што се зове тајна једне државе за сва времена, господине Перишићу. Било ми је јако тешко када сам вас за време агресије слушао како говорите о тајнама које су једино вама биле доступне као начелнику генералштаба, о нашој слабој одбрамбеној моћи, о томе где су нам слабе тачке, о томе где не можемо да се одбранимо. Морате да знате, оно што вам је било доступно када сте били војно лице, за сва времена треба да буде у вама закопано и не смеће да га користите ни у каквим, а посебно у политичким обрачунима.

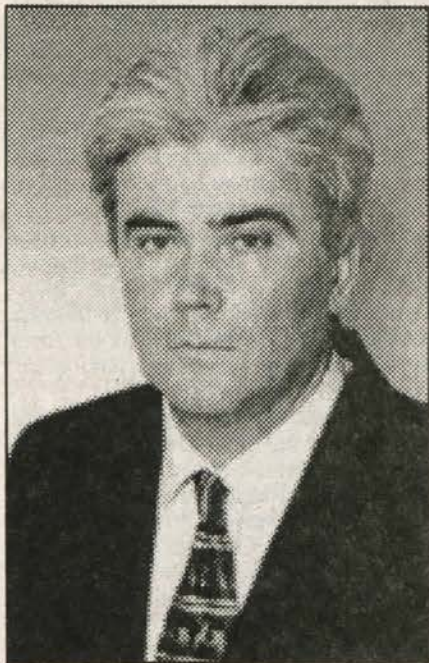
ДОС-ове формуле без утемељења

Витомир Плужаревић: Даме и господо народни посланици, сматрам да ДОС-ове обећане формуле успеха целокупног друштвеног система нису утемељене ни у Скупштини ни ван ње, у народу. Народ Србије је исказао поверење и дао мандате ДОС-у, сматрајући да ДОС ради за народ. Сва та обећања садрже у себи многе непознанице, које су одавно познате у нашој Србији. Да ли сте спремни да одговорите на све захтеве народа? Очекујете помоћ спонзора који ће решити све проблеме данашње Србије. Сетва и берба су слабо пројектоване, жедна и посна земља тражи веће ангажовање. Селјаци неће дуго чекати одговоре. Шта је са политичким проблемима? Шта се дешава са југом Србије? Где је то ваше решење проблема за 24 часа? Да ли Бујановац, Прешево и Медвеђа и остали делови југа, нестају из Србије? Да ли ће се Војводина постепено одвојити од сепаратистичких тежњи Мађара, Буњеваца и по којег Србина. Ко нам на ово може дати одговор? Каква сигурност се обећава?

Да ли је цена Европске уније необрачунавање са терористима и одрицање од југа Србије? Како се у Европској унији

Саучесници: Ђинђић са Шредером док је "Луфтвафе" сејала смрт по Србији

ДОС преварио народ:
Витомир Плужаревић

поступа са терористима? Да ли као код нас?

Не, господо народни посланици, Српска радикална странка ће се свим снагама залагати у овом парламенту и ван њега да очува интересе српског народа, да задржи све територије у целини, а и да помогне српском народу да крене напред, а то и доказујемо.

Подела власти је формално почела. Прва фаза је засићена донаторством из Европе, Јапана, Америке и Либије. Кад та фаза прерасте у обичај тада ће да настане хаос. Нема те земље, нема тог добротора који ће вечно да спонзорише, а ми навикли да све други уради.

Српска радикална странка својим програмима се залаже за сопствене изворе за програме који ће удовољити већем броју наше популације. Продали сте све идеје. Које? Зашто и пошто? Ко вам је дао право? Зарад шаке долара! Нећемо ми, српски радикали, то дозволити. Ви наше убише, целате зовете доброторима. Да ли то има цену? Нема.

Здравствени билтен

Др Горан Цветановић: Даме и господо народни посланици, сто хиљада здравствених радника, као и грађани Србије, корисници здравствених услуга, очекују да виде ко ће бити следећи министар здравства.

У сваком случају, следећи министар здравства треба да буде компетентна особа, стручна, високо образована, и, пре свега, особа која може да одговори на све задатке који се пред њу поставе.

Нећу причати своје субјективно мишљење о доктору Јоксимовићу, мом колеги, јер га лично не познајем, али ћу вам изнети оно што су писале новине, и то дословске новине, шта су казали људи о њему. "Глас јавности", од 20. 1. 2001. године, под насловом "Репресија над професијом", где се каже да су 133 здравстве-

на радника из Крушевца послала допис господину Коштуници у коме кажу за господина Јоксимовића, цитирам... "из његове биографије, у којој доминира агресивно понашање, дисциплински поступци и сукоби". Нећу појединачно говорити о многим случајевима који су забележени у задњем периоду у штампани, нарочито у "Блицу", где појединци исказују незадовољство због тога што им доктор Јоксимовић није пружио здравствену услугу благовремено, јер је, вероватно, истекло радно време, што је далеко од етике коју ми лекари у сваком случају морамо да поседујемо.

Рећи ћу вам само о групацијама људи који су се јавно изјаснили да господин Јоксимовић није за министра здравља. Пре свега, Драгољуб Стошић, председник Уније слободних синдиката Југославије, који каже да колеге др Иванчевић, дојучерашњи градски министар здравља, и његов брат Радослав Зеленовић, бивши министар за екологију, сада су главни заговорници да господин Јоксимовић буде министар. До јуче су били у СПО, сада су се нашли у ДСС, где поново заузимају кључне позиције.

Пре свега протежирају доктора Јоксимовића да би им он касније омогућио места директора Клиничког центра Србије или неке друге значајније здравствене установе. То су први синдикалци који су се огласили. Друга група, односно председник новог синдиката здравства, господин Живорад Мркић, рекао је да здравствени радници имају утисак да су поново заморши у недозвољеном експерименту, јер ће бити репресије над струком.

Пре свега, кажу доктору Јоксимовићу да сигурно неће да зашели постојеће ране, већ ће још дубље да гребе својом челичном метлом. Претпостављам да нисмо у могућности да са челичном метлом са лекарима комуницирамо.

У том истом "Гласу јавности", од 20. 1. 2001. године, пише који су греси докторка Наде Костић, иако је та докторка, односно министарка здравља, из исте партије, из Демократске странке Србије, и постављају оправдано питање: демократска странка је више него дужна да јавности објасни којим се разлозима руководила у кандидовању нове, нама непознате личности. Шта је то лоше урадила др Нада Костић?

Прећи ћу на изјаву од 23. 1. 2001. године, где огорчени лекари из Демократске странке Србије пишу о њиховом министру, о њиховом кадру. Када они овако мисле, шта ми из Српске радикалне странке треба да мислимо о будућем министру здравља? Пре свега, доктор Зоран Милићевић, који је иначе члан Здравственог одбора из Демократске странке Србије каже – лекари, чланови здравственог одбора Демократске странке Србије су заобиђени у процесу било каквог одлучивања о министру здравља. Као да не постојимо. Сам сам искористио у својој странци сва легитимна средства и процедуре, односно кушао на сва врата, али сам наишао на кинески зид подигнут невероватно брзо.

За доктора Јоксимовића, будућег министра здравља, каже – да је он непознат стручној јавности и као лекар и као човек, и како је дуго у политици, одвојен од струке, пацијената, здравства, брине нас како ће решавати горуће проблеме. Плашим се да ће због непознавања кадрова на руководећим местима васкрснути јуловски кадрови и њихови сателити.

И сами видите како у Демократској странци Србије одлучују демократским начином.

На крају ћу само још истаћи да у "Вечерњим новостима", од 24. јануара, можете да прочитате да су многи синдикалци у Клиничко-болничком центру, пре свега "Др Драгиша Мишовић", у Градској болници, у Дому здравља "Нови Београд", Медицини рада у блоку 44, у Ургентном центру, имали једночасовни штрајк упозорења, управо због тога што тај господин треба да постане министар здравља.

И сами видите какву селекцију кадрова врше и какве ћемо имати будуће ми-

Биће репресије над струком:
др Горан Цветановић

нистре здравља. Томе бих долао да за време НАТО бомбардовања у екосистему је настала штета од четири милијарде и 250 милиона долара. Ако је ово министарство придодато министарству здравља, питам се како ће будући министар здравља да одговори на сва постављена питања и шта ће урадити да и у екосистему, у екологији, помогне, да здравље свих наших грађана буде боље.

С обзиром да сам из Јабланичког округа, који је најсиромашнији, поставио бих питање, због децентрализације здравства у мом Јабланичком округу, где се налазе мале општине, попут Црне Траве и Медвеђе, на који начин ћемо стимулисати здравствене раднике да остану у тим општинама, да раде, ако се зна да ће појединци – лекари и здравствени ра-

дници у неким другим општинама има-
ти пет или шест пута веће плате.

Управо те општине, које сам набро-
јао у мом региону, округу, граничне су
општине према Косову и Метохији, од-
носно према Бугарској. Црна Трава са-
да има само три хиљаде становника а
требали би да знате да их преко 70 хи-
љада има по читавој Србији. Није само
бранити отаџбину то што ћемо имати
војску и полицију, него морамо имати
природан бедем, природну баријеру, а
то можемо само ако имамо наше станов-
ништво на нашој територији.

На овај начин, децентрализацијом
ћемо сигурно и то мало становништва
са тих територија изгубити.

Црвено-жута коалиција

Божидар Вучуровић: Даме и господа
народни посланици, поштовано предсе-
дништво. Ви сте, госпођо, потпредсед-
ник на функцији, не могу да вам заме-
рим, али мандатар за састав Владе мора
да седи у клубу, када посланици одлуче
да говоре, јер све ово што желимо да ка-
жемо, да кажемо њему. Ако је он изашао,
морали сте да дате паузу, да га сачекамо,
и онда да му кажемо оно што треба да му
кажемо. Небитно је, ја ћу га питати са-
мо на крају нешто, појавиће се ваљда.

Очигледно је да ћемо данас добити
нову Владу. Нову по личностима, али
стару по идеологији. У ствари, то ће би-
ти само пола нове Владе. Претходна је
била састављена од радикала и соција-
листа, а ова нова од комуниста и демо-
крата. Ову бисмо могли да назовемо цр-
вено-жута коалиција, а овако "смијеша-
но", како би казао Његош, ове две групаци-
је представљају праву реинкарнацију
ЈУЛ-а. Истина, није ли исти фолклор,
иста терминологија, оваплоћена у оној
чувеној речи – позиционирање. Наше ка-
дрове морамо добро позиционирати, то-
лико далеко да чак и посланици у овој
Скупштини хоће да се позиционирају
што ближе првим редовима.

Исто је и код ове групације, отимање
свега профитабилног, морално-поли-
тичка подобност, или неподобност, јав-
на дисквалификација политичких опо-
нената, по систему чувеног "двојица без
кормилара, Горан Матић – Иван Марко-
вић", заштита монополских предузећа.
Једном речју, "panta rei...", "све се мења, са-
мо црвено остаје". Од седам потпредсе-
дника, четворица су комунисти, и то не
било који комунисти, не обични чланови,
него стубови комунистичког режи-
ма и њихови идеолози.

Једном који је на штрајкаче изводио
милицију, па су га звали "црвени бати-
наш", променом имена, сада више није
"црвени батинаш", сада је демократски
алтернативни батинаш. Уосталом, то је
једина алтернатива којој је он могао да
се научи током дугогодишњег служења
својој црвеној идеологији. Ту су и дво-
јица црвених генерала, такође стубови
режима. Они су били његова палица, ње-
гова пушка, а и његов тенк богами, када
га је требало некада извести на улицу.

Злобници кажу да су напустили војс-
ку онда када су изгубили позиције, ка-
да више нису били по вољи ни врхов-
ном, а ни Врховном савету одбране. Дру-
ги злобници кажу да су отишли, јер ни-
су могли да се помире са променом пра-
вила службе. Сметало им оно "господи-
не генерале", јер су они одувек, и у ду-
ши и по понашању били "другови". Би-
ли и остали. И као "другови" су освајали
странке, које у себи имају реч – демокра-
тија. Добро рече Тома Николић – једна
моја Србија, када те генерали уче демо-
кратији.

Четврти стуб бившег режима, кадар
Службе државне безбедности (забрани-
ли су ми да говорим о њему, али ево шта
бих ја рекао, да ми нису забранили) –
којој је Вук Драшковић дао више посла-
ника него што је имао чланова странке.
Он је те своје чланове одмах превео у
своје "црвено гнездо" и владао овом зем-
љом четири године. Онда када је из вла-
сти одстранен, као увређен, постао је нај-
жешћи опозиционар. Искористио је то
своје учешће у власти, кажу, до послед-
њег динара, исто као што се за ту власт
борио до последњег даха.

Вршиће сада и дужност министра
унутрашњих послова. Рекао је да ће му

Нова Влада, стара идеологија:
Божидар Вучуровић

прва дужност бити да смени директора,
односно начелника Сектора јавне без-
бедности. То је знак да су се неки фун-
кционери ДОС-а коначно домогли сво-
јих досијеа и да сада нема чега више да
се плаше. Ако случајно нису, очекујем
да ће летети перје. ДОС је претходна три
месеца вршио власт у Србији. Невешто
се бране да нису, јер је то била прелазна,
коалициона влада. Није него. Па више
се питала у влади Србије једна кафеку-
варица, члан ДОС-а, него Миломир Ми-
нић, фиктивни председник Владе.

А како су вршили власт, осетили су
и грађани, и предузећа, и приватници.
Највећи бисер његове владавине је намет
на приватне увознике, на пример нафт-

них деривата, од четири динара по ли-
тру, који мора да се уплати на рачун ди-
ректне конкуренције НИС-у.

Следећи овај законски нонсенс, јав-
љају му се неки приватни пекари, па пи-
тају – да ли и они треба да уплате неки
динар Београдској пекарској индустри-
ји. По тој логици, приватни металостру-
гари "Сартиду", онда, аутомеханичари
"Застави", слободни уметници позориш-
тима, а слободни новинари могу сами да
одреде којој ће новини да плате понеки
динар.

Следећи бисер је – трансформисање
Завода за обрачун и плаћање у банку. За-
вод за обрачун и плаћање постаје дирек-
тна конкуренција банкама. Будући да
удара провизију на све новчане трансак-
ције, њега пуно провизија од продаје ле-
виза не занима, тако да ниједан норма-
лан грађанин више не мења своје дечи-
це у банци, него мења у бившој СДК, а
сада Заводу за обрачун и плаћања, који
је својеврсна банка.

Следећи нонсенс је тзв. плывајући ку-
рс динара, који се објављује на крају да-
на, тако да, ако тога дана продајни курс
немачке марке буде испод 30 динара, бу-
дите сигурни да су пријатељи ДОС-ових
функционера тог дана вршили финан-
сијске трансакције.

И да завршим, пошто нема још пред-
седника, оно што није доспело да се до-
каже радом и знањем, пребегло је у стра-
нке, чланице ДОС-а. Многи од њих се
налазе у овој сали. Од таквих кадрова го-
сподин Ђинђић прави нову владу. Ка-
да је постао градоначелник Београда
"birger majster", ако сам ја то тада рекао,
предвидео сам да ће трајати неколико
месеци, и нисам погрешно.

Од тада ме зову пророк Езакија. Сада
кажем да неће саставити више од шест
месеци. Хтео сам да га питам – да ли заи-
ста верује у ово што нам је овде изрекао?
Мислим да верује, па сам хтео да му ка-
жем да је исто тако и Пинокио веровао
у земљу играчака, али су му на крају
порасли и нос и уши.

Предизборни памфлет ДОС-а

Стево Драгишић: Даме и господа, ка-
да је мандатар за састав Републичке вла-
де у свом уводном излагању рекао, да је
програм будуће Владе, у ствари, предиз-
борни програм ДОС-а од децембра прош-
ле године, ми смо претпоставили да ће
оно што нам је тих сат времена саопшти-
тио, у ствари бити предизборни памф-
лет који је ДОС вероватно користио у
предизборној кампањи. Очекивали смо
да ће експозе господина Ђинђића бити
конкретизација предизборних обећања,
да ће у свом експозеу, сада већ у позици-
ји будућег председника Владе, објасни-
ти својим бирачима, а и свим грађани-
ма Србије, који желе да чују, на који на-
чин ће Републичка влада спровести она
предизборна обећања која је ДОС обећао
својим бирачима, односно грађанима у
предизборној кампањи.

Уместо тога, ми смо добили предиз-
борни памфлет. Не може се из овог екс-
позеа видети које су главне смернице бу-

Аргументована критика Ђинђићевог експозеа: Стево Драгишић

дуће политике коју ће водити Републичка влада. Не можемо видети на који начин ће се реализовати сва та обећања, чак и обећања која су овде по први пут дата. Овај експозе представља, дакле, само миши списак намера Републичке владе, као што и сам господин Ђинђић рече – ова Влада је Влада великих намера. Да ли ће успети своје намере да реализује и колико ће бити успешни у томе, то ће се врло брзо видети. Видеће се већ у првим потезима које буду министри повлачили у својим ресорима, по првим одлукама које Влада буде донела из своје надлежности и по првим предлозима закона које Влада Републике Србије буде поднела Републичкој скупштини на усвајање.

Тада ћемо тачно знати у којем правцу ће се кретати унутрашња политика у нашој земљи, у ком правцу ће се кретати решавање наших највећих проблема са којима смо суочени.

Међутим, и поред свих ових критика, оно што нам је господин Ђинђић испричао, а касније смо имали прилику да прочитамо, по форми се може назвати експозеом будуће Владе. Мандатар каже да Влада треба да обезбеди неколикобитних услова за кредибилитет земље.

Први услов је општа политичка стабилност у региону. Под тим, између осталог, подразумева се проналажење начина суживота Србије и Косова. Из ове формулације се може закључити да будућа Влада Србију и Косово види и као два независна државна ентитета, који ће морати да живе једно поред другог само зато што се налазе географски једно поред другог и тај свој будући суживот морају уредити на најбољи могући начин.

Ова формулација не оставља простора за другачији закључак, већ да се у перспективи предвиђа, да ће се фактичко стање које, нажалост, данас јесте тако,

и формално легализовати кроз будуће одлуке и однос Републичке владе према том питању. Истина је да је Косово данас ван нашег државног суверенитета. Република Србија и СР Југославија не врше никакву фактичку власт. Немогуће је спровести законе ове земље на територији Косова и Метохије. Због тога та територија није под нашим државним суверенитетом. Поред свега, Косово и Метохија се налази под страном окупацијом.

Све док је такво стање, фактичко стање, Србија и Косово и Метохија јесу фактички одвојени ентитети. Међутим, правно стање је другачије. Правно стање је такво да је Косово још увек саставни део СР Југославије и Републике Србије. И докле год је правно стање такво какво јесте, то нам даје наду и шансу да ћемо једнога дана, у перспективи, када се промене околности, успети да повратимо свој државни суверенитет над Косовом и Метохијом.

Али, ако Влада Републике Србије још приликом свог избора размишља о суживоту два различита и раздвојена државна ентитета, онда можемо очекивати да ће се и правно стање променити, да ће се, можда, неким договорима, преговорима, трговином, уценама доћи до решења да се и правно стање промени, да Косово и Метохија добију и формално статус независне територије, односно независног државног ентитета према Србији. То је моја највећа замерка будућој Влади по питању решавања проблема Косова и Метохије, што већ сада наговештава да ће Косово и Метохија и формално бити издвојени из састава Републике Србије.

У прилог томе се каже да Влада Албанима каже следеће – промениле су се околности и своје економске и људске интересе од данас можете остварити само у сарадњи са Србијом и преко Србије. Ко ће то да их натера да сада сарађују са вама, са будућом Републичком владом. Која је то сила која ће их натерати? На

чему ви темељите ваше убеђење да ће то они заиста тако и урадити. И зашто мислите да своје економске и људске интересе нису могли да остваре и раније, преко Србије, кроз легалне институције Републике Србије у протеклих неколико година.

Зар мислите да им је то било онемогућено, или је то био део њихове стратегије за стицањем независности Косова и Метохије. Ја мислим да је било ово друго у питању. Они никада нису ни желели да са републичким органима, ни са савезним органима Југославије, разматрају свој положај у тој држави, већ су имали идеју сопственог пута. У томе су имали велику помоћ западних сила. То је показало и бомбардовање Републике Србије, бомбардовање СР Југославије 1999. године. То је био најконкретнији показатељ да Запад стоји на страни албанских тежњи на територији Косова и Метохије. Зар ви мислите да је резултат онога што се десило на Косову и Метохији, да је однос Шингара и Албанаша на Косову и Метохији према нашој држави, био однос према претходном режиму? Не. То је заблуда.

Најбољи доказ да је то заблуда говори јесте оно што се сада дешава у Црној Гори. Мило Ђукановић, када је освајао свој председнички мандат, и годинама после тога, упорно је говорио да Црна Гора хоће да живи у СР Југославији, али да не може да живи због Слободана Милошевића. Да је диктаторски режим Слободана Милошевића био главна препрека заједничког живота Србије и Црне Горе. Ви тада, као опозициона странка, као лидери опозиције, говорили сте, ако бисте ви владали Србијом да би се истог момента решила спорна питања са Црном Гором и са Милом Ђукановићем. Ево, сада сте ви на власти, имате проблем отворене сесесије.

Сада се већ најављује референдум за изјашњавање о независности Црне Горе. Нема више Милошевића, нема више диктаторског режима Слободана Мило-

Фосили претходног периода: у првом реду Човић и Перишић

шевића, како је говорио Мило Ђукановић. Сада је нова, демократска власт, власт коју је прижељкивао Мило Ђукановић. Сада је на челу Републичке владе Зоран Ђинђић, човек који је са њим најближе сарађивао, од свих опозиционара који сада седе овде, док је био у опозицији. Међутим, показало се да су намере Мила Ђукановића и режима у Црној Гори, биле све време сепаратистичке. Дакле, није проблем ни у Србији, ни у режиму у Србији, већ у намерама црногорског режима и у намерама Албанаца, односно Шиптара на Косову и Метохији. Не можете их натерати, не желе. Они хоће своју независну државу и то морате сами себи да признате.

У склопу тог вашег односа према Ко-

Бескомпромисни разговори са терористима

Стево Драгишић: Те терористичке акције су почеле пре, исправићете ме ако грешим, три месеца. За та три месеца они су прекршили међународне норме, оне норме које гарантује и наша држава, као потписница, и земље НАТО-а. Ви сте рекли – ми ћемо да преговарамо, нећемо силом да решимо проблем, него ћемо да преговарамо. Преговарате већ три месеца, а ништа се не дешава. Ево, јуче су вести објавиле да су обновљене терористичке акције. Какво је то онда бескомпромисно сузбијање тероризма? У чему се састоји та бескомпромисност. Ви ћете бескомпромисно да разговарате. На ос-

да се договорите сада? Не може, немогуће је.

Тероризам на југу Србије ће ескалирати и ви нећете моћи да га спречите. Ви можете да се обрачунате са њим. Довољно смо јаки, довољно смо способни, да можемо са тероризмом да се обрачунамо, и у Прешеви и у Бујановцу, било где, где би се евентуално још појавио. Нећете преговорима ништа успети, ваљда сте то за три месеца успели да схватите. Оно што би се могло назвати другом тачком...

Председавајући: Ја вас молим да приведете крају дискусију.

Стево Драгишић: Хоћу, ако ми дозволите, ја ћу привести врло брзо крају. Само вас још једном подсећам да је дискусија неограничена. То смо на почетку расправе утврдили. Једногласно је било изгласано, ја сам био присутан.

Председавајући: То смо питање расправили.

Стево Драгишић: То не значи да ћу ја говорити целу ноћ. Ја ћу завршити врло брзо, само вас подсећам на то.

Председавајући: Знам да нећете целу ноћ, али, питање ограничавања смо расправили. Ако хоћете, можете да извршите увид у стенограмске белешке. Молим вас да се на то не позивате, већ да приведете дискусију крају. Хвала вам.

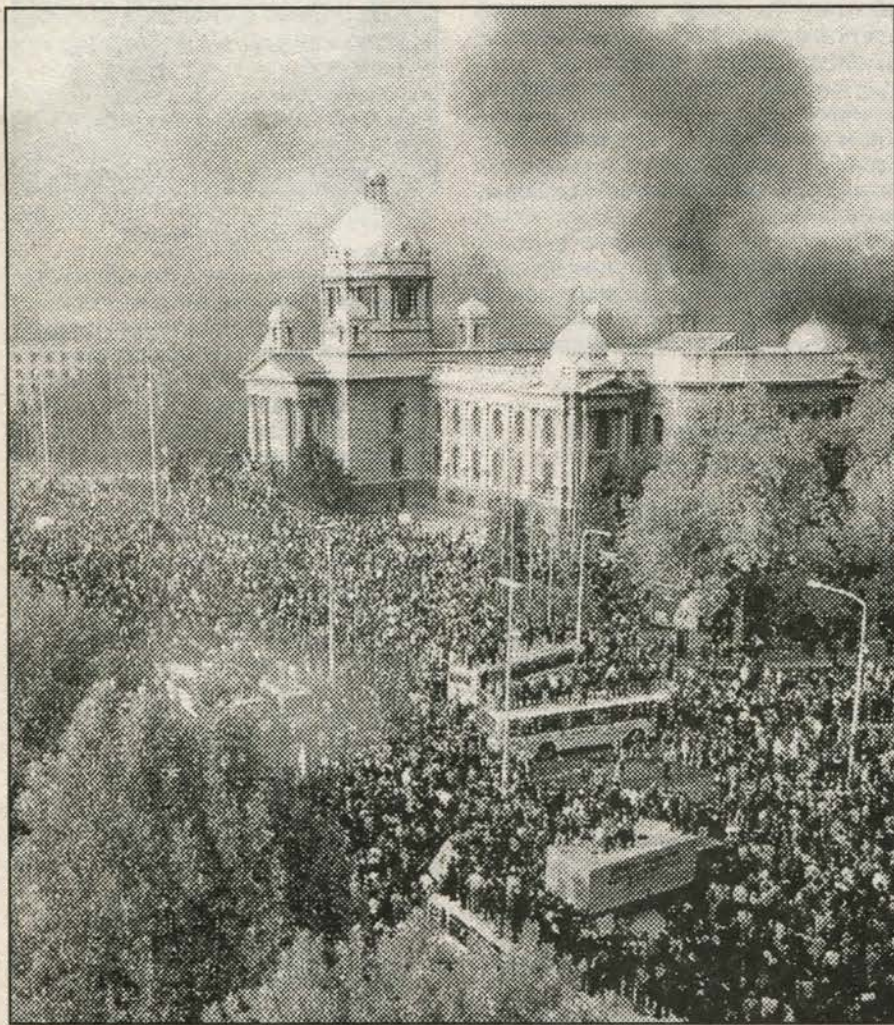
Стево Драгишић: Нема потребе, ја се врло добро сећам шта сте питали. Да не губимо време, да ја завршим ово, па да говори други посланик.

Друга, веома важна тачка овог експозеа је, како сте рекли, свођење рачуна са бившим режимом. Каже се – морамо свести рачуне са криминалом и злоупотребама из протеклих 10 година. У тих 10 година део режима били су и неки људи који сада седе у Влади. Рецимо, Небојша Човић, од тих 10 година, седам година је био део режима. Дакле, већину свог политичког стажа је провео као део режима у тих 10 година.

Затим, од тих 10 година, четири године је Нова демократија била део режима, од 1994. године до 1998. године. Ако се све за тих 10 година проверава, молим вас, поднесите нам извештај о томе шта су Небојша Човић и шта су чланови Нове демократије радили у тих 10 година, као део режима. Колики је део њихове одговорности за све оно што сте рекли да је било лоше у тих 10 година. Желео бих то да чујем од вас, као тада председника Републичке владе, колики је удео ваших потпредседника или министара у лошем стању за претходних 10 година.

Председавајући: Господине Драгишићу, опомињем вас, прекардашили сте јако пуно време.

Стево Драгишић: Затим, кажете да се морају пред лицем правде наћи они који су каљали нашу земљу и нацију, вршећи злочине над децом, женама, а кријући се изнад тобожње патриотске мисије. Овде се очигледно ради о сарадњи са Хашким трибуналом, односно суђењу за ратне злочине. Хашки трибунал је велики проблем пред којим се налази ДОС, да не кажем Демократска опозиција, бесмислено је, сада сте већ власт.

Почетак најдуже ноћи у Србији: пуч 5. октобра

сову и свих проблема на Косову и Метохији, кажете да ће се истовремено спроводити бескомпромисно сузбијање тероризма. Тероризам на Косову и Метохији се појавио пре две године. Тај тероризам се сада преноси на општине које се налазе иза административне границе Косова и Метохије: Медвеђа, Бујановац и Прешево. Нека нова терористичка организација, ослободилачка војска Прешева, Бујановца и Медвеђе, сада ту спроводи терористичке акције.

Председавајући: Време, молим вас,

нову чега? Где је вама залеђина, где вам је платформа за преговоре?

Кад преговарате са неким, претпоставља се да сте равноправни у тим преговорима, да ви имате неку снагу која стоји иза вас. Ви ту снагу немате. Немате је, зато што ви не преговарате са Шиптарима, него преговарате са њиховим заштитницима, са НАТО-ом или како год је тај НАТО персонификован, сасвим свеједно. Ви преговарате са оним људима са којима сте се договарали како ће да вам помогну да оборите режим против кога сте били. Како можете са њима

Дакле, ДОС. У ДОС-у се разликују ваша мишљења по питању сарадње са Хашким трибуналом. Чини ми се, сем господина Кораћа и министра иностраних послова и можда још неког ретког изузетка, нико се није отворено изјаснио да треба сарађивати са Хагом. Јесте ви, чини ми се, јуче изјавили да ниједна цена није превише, ако то значи да улазимо у Европу. Председник Савезне Републике Југославије се, бар до сада, трудио да нас убеди да је против изручења Хашком суду било кога ко је осумњичен.

Међутим, опет се поставља питање чланова ваше Владе. Шпекулише се да је и потпредседник, господин Перишић, можда на једној од тајних оптужница. Биће интересантно видети шта ако се деси да је господин Перишић заиста један од оних чије изручење тражи Хаг. Да ли ћете му судити овде, какав ће став Влада имати по том питању или ћете га изручити Хагу? Да ли је могуће да ће се у будућој Републичкој влади наћи можда неко ко је на тајној оптужници Хашког суда? То питање ће изгледа утицати да се ваше међусобне разлике унутар ДОС-а убрзају и да што пре дођу на светлост дана. Питање је како ћете из свега тога изаћи.

Председавајући: Господине Драгишићу, ја морам да вас, по други пут, опоменем. Шест минута сте прекорачили време.

Стево Драгишић: Још минут. Пошто ме господин председник опомиње, ја ћу скратити оно што сам имао намеру да кажем. Реформе су трећи стуб овог експозеа, о којима се, у ствари, не говори ништа. Једини екзактан податак који је председник, будући председник Владе, изнео, каже следеће – смањићемо број запослених у државној администрацији, за почетак најмање 20%. У неколико реченица пре тога рекао је да има 400.000 људи у државној администрацији. Каже – од укупног броја запослених, из државног буџета плату прима 400.000 људи. Шта је то? Све оно што се плаћа из буџета, то је на државном трошку, то је на државној грбачи, то је државна администрација. Није администрација само секретарица у кабинету. Ви сте написали 400.000, 20% од тога је 80.000. Ви изађите, молим вас, па објасните. Можда ја грешим, али то пише у вашем експозеу. Ако ће из државне администрације 80.000 људи добити отказе, постављам вам питање колико ће људи добити отказ приликом приватизације, колико ће ту бити вишка радне снаге?

Председавајући: Господине Драгишићу, ви ме заиста терате да вам одузmem реч. Молим вас, приведите крају.

Стево Драгишић: Са једном реченицом завршавам. Рекли сте да се овај дан симболично може назвати 6. октобром. Ако је данашњи дан 6. октобар, онда је све оно што се дешавало од 5. октобра до данас ноћ између 5. и 6. октобра. У тој ноћи се много тога десило. Формирани су кризни штабови који су отимали надлежности државних органа, надлежности директора, надлежности неких институција, хеклерима се упаладо у Наро-

дну банку Југославије, претило се неким људима, спроведено је много тога што је требало да буде санкционисано по ономе што сте обећали. Та ноћ између 5. и 6. октобра била је најтежа ноћ у којој се Србија налазила у последњих 10 година. Ја се надам да јутро које треба да сване неће бити још горе.

Иницирање реплике

Зоран Радовановић: ... Као што рече экс министар информисања, господин Вучић, када се позива на време информисања из претходног периода, пошто добар део вас није навикао да чита "Политику", "Борбу", "Експрес", јер када смо ми били на власти није било слободе штампе, јер су постојали "Блиц", "Глас", "Сведок", "Телеграф", "Данас", "Време" и остале новине. У данашњој "Политици" на петој-шестој страни имате седам-осам наслова, где кажу – у Великој Британији оставка министра, оставке и скандала у Јапану, у Русији моћници беже у сенку, јавни тужилац штити криминалце у словеначком правосудју, Јанша подмеће бомбе.

Према томе, нисмо ми тако црни као што се мисли. Јесмо мало више црвени, а и по саставу Владе важи она парола и за вас – сви смо ми помало социјалисти.

Председавајући: Господин Вучић, реплика.

Демократска транспарентност

Александар Вучић: Даме и господо народни посланици, пошто ме је поменуо господин Радовановић морам да кажем да говорим о медијима нисам похвалио "Политику" и нисам рекао ништа добро за "Политику" у претходном периоду, јер је "Политика" у ранијем периоду била као и данас. Никакве разлике ту нема.

Тешко да могу за ово дуго време колико читам "Политику", још пре пунолетства, да приметим било какву разлику у писању "Политике". Увек је била иста. Увек је била режимска. До душе, и када је режимска, донедавно је била пре свега јуловска и донекле социјалистичка, а сада је досовска, можда мало више Ђинђићева него Коштунићина. Неки други листови обрнуто, али то ништа у суштини не мења.

Нешто друго што се тиче медијске ситуације јесте тачно и на то бисмо морали да укажемо. Прилика је да људи који то желе схвате и виде опасност са којом ће се Србија суочавати наредних месеци, а то је чињеница да не постоје никакви алтернативни медији, никаква могућност да неко води другачију политику од оне за коју се залаже ДОС, нити имате могућност да пружите одговор на тврдње ДОС-а, а не само тврдње већ почесто и фалсификате, лажи, интриге итд.

Господине председниче, пошто нисам био ту када сте разговарали са господином Шешељем и Николићем, жао ми је ако сте разумели да сам рекао да сам

У Србији нема алтернативних медија:
Александар Вучић

шеф посланичке групе. То нисам рекао ни са ове говорнице, ни вама. Рекао сам да су они отишли на конференцију за новинаре. Први сам се пријавио да говорим и мислим да је то био довољан разлог да говорим. Не видим у чему би био проблем, јер и да сам говорио дуже него уобичајено, а говорио бих два пута да сам иступао као шеф посланичке групе, па бих вас молио да то имате у виду.

Такође бих указао на чињеницу да сте одмах после мог говора приметили да су посланици ДОС-а нервозни због продужења времена које сам користио, па бих рекао да су нервозни, пре свега, због своје непристојности или онога што је господин Ђинђић назвао демократска транспарентност. То је та демократска транспарентност. Свако ко мисли другачије, свако ко жели да изговори нешто другачије, значи демократски транспарентно, па ће у првом случају да дошању и довикују, а касније ће да се служе и користе багерима, пушкама или шта већ затреба да би потврдили ту своју демократску транспарентност.

Вести из Пчињског округа

Слободан Јањић: Даме и господо, поштоване колеге, посланик сам Српске радикалне странке из Пчињског округа, прецизније, из Владичиног Хана. Најпре ћу рећи неколико речи о господину Човићу, кандидату за потпредседника Владе, који доста свог времена проводи у Пчињском округу. Свој први контакт са Војском Југославије господин Човић је искористио да отме најновији шип, наравно блиндирани, који је користила команда корпуса.

Председавајући: Молим народне посланике да обрате више пажње на излагање господина Јањића.

Слободан Јањић: Нећете ме збунити, али продужићемо причу.

До данас није нашао за сходно да поменуто возило врати онима којима је најпотребније. Господо из ДОС-а, укинули сте Министарство за спорт и омладину. Омладинци су изнели вашу октобарску револуцију, а господин Човић одржава тениско првенство у Бујановцу. Тамо се барата рекетом, с једне стране терористи, с друге стране власт, а људи у средини служе као лоптице. Не зна се ко коме плаћа рекет и зато се то тамо и не решава.

Пошто је публика све нервознија, рекетирање што пре треба да се заврши. Подносили извештај о стању безбедности, у више наврата, господин Човић, кога сад нема ту, обмањивао је јавност о смиривању стања, а ситуација је обратна, односно катастрофална. Сви људи који тамо живе су у кућном притвору, како Срби тако и Албанци. У подношењу извештаја са тог подручја ниједном нисте поменули да се полиција повукла у хаосу, без синхронизације са Војском Југославије, па су одређене јединице војске остале у окружењу, по кланцима и долинама, а извукли су људство без жртава само захваљујући одлучности команде корпуса, да свим средствима нападну терористе, уколико опале само један метак на јединице које су се повлачиле на нове положаје.

Такође, нико не износи податке о сазнањима војне службе безбедности, о великом шверцу оружја из Републике Српске и Муслиманско-Хрватске Федерације. Те операције се и данас одвијају, а нико на то не реагује и то не спречава. За господина Батића, иначе правника, са југа Србије колају приче да ће бити министар индустрије. На то размишљање навео нас је господин Батић, јер је у више наврата посећивао југ Србије, јавно и тајно, дану и ноћу, посећивао је поједине фабрике у Сурдулици, Владичином Хану, али није посећивао судије и

Влада без решења за југ Србије:
Слободан Јанкић

тужилаштво да тамо изврши увид. Поготово је велико интересовање имао за Мачкатицу, која има позамашна милионска девизна средства на Кипру и истоку, а доста је проблематична приватизација.

Уколико наставите са праксом да се толико зближавате са појединим директорима, који су под сумњом за привредни криминал и пљачку, а притом супруге тих директора имају за своје поверенике, ваше странке за формирање ваших одбора, онда на југ Србије немојте да шаљете поскоке, то су опасне змије, пошaljите белоушке.

Уместо крупних криминалаца, јуриће курире, раднике и ситне мале привреднике. За решење кризе на југу Србије нисмо чули никакво конкретно решење. Нити су дати рокови. Тамо су подједнако угрожени Срби, неалбанци, који Србију доживљавају као своју државу и желе слободу кретања, да би могли да тргују, обрађују земљу и зарађују за живот.

Господо, спајате спорт и школство. Школство је у тако катастрофалној ситуацији, задњи пут су примили хуманитарна примања 12. децембра, а о топлој оброку и платама нећемо ни да разговарамо. Бојим се, господине Ђинђићу, да се једино спорите ко ће, као некада усташа Месић, изаћи за говорницу и рећи – задатак је завршен, Србија више не постоји.

Искусни вукови

• умровечке школе

Стеван Кесејић: Даме и господо народни посланици, будите још мало стрпљиви, јер ово ако никоме не користи, користеће, надам се, барем мандатару да мало боље упозна своје министре. Чини нам се да их није баш најбоље упознао, али из ових претходних дискусија, вероватно да може да закључи да су поједини његови министри управо они са којима ће морати прво да расчисти неке рачуне. Рачуне које је обећао у свом експозеу.

Дакле, у борби против криминала, против корупције, јер је овде чинјенично и аргументовано изнешено низ доказа, чак су понуђени и сведоци за појединце које је господин мандатар именовао за своје министре. Наравно да је тешко не поновити се, али свака поновљена реч значи и потврду, да се ради о битним стварима и да је, у ствари, то што ми народни посланици са терена доносимо и најважније. Дакле, што год се више ствари понављају, ако су теме чешће, значи да су проблеми исто тако чести и велики.

Због тога не би требало никоме да буде овде досадно, да зева, у најмању руку не би требало да излазе, да овај парламент заиста буде парламент народних посланика. Данас, у новинама, "Вечерњим новостима", могли смо да прочитамо једну лаж. Наиме, ради се о чланку који је објављен и морам да га цитирам да бисте разумели о чему се ради. У расправи о Предлогу закона, о министарствима, које је образложио шеф посланич-

Застрашивање политички
ефекат ДОС-а: Стеван Кесејић

ког клуба Чедомир Јовановић, ревносно су учествовали готово сви посланици СПС-а, Српске радикалне странке и ССЈ-а, па се тако стекао утисак да је реч о опструкцији, како би се пролонгирао избор Владе.

Дакле, ово је најортодокснија лаж, јер говори се о томе да су ревносно учествовали готово сви посланици Српске радикалне странке, која је, између осталих, набројана, а сви добро знамо да је на тој седници, сем шефа посланичког клуба, др Војислава Шешеља, говорио само још његов заменик Томислав Николић и ниједан више од 23 посланика који су присуствовали овој седници.

Дакле, то је та лаж. Зашто сам говорио о овом чланку? Због тога што су у последње време такви чланци, не само у овом листу него и у другим средствима информисања честа појава. Напротив, оне тврдње о овом чланку су нетачне, Српска радикална странка је једва дочекала ову седницу како би се Влада Републике Србије што пре конституисала, како би могли да престану да пребацују одговорност на бивши режим, а добро знамо да је ДОС-овска власт преузела све полуге власти, најважније, рекао бих институције у држави, већа предузећа и да од тога, дакле 6. октобра, они имају практичну власт, а данас је потребно само формално да је ова Народна скупштина верификује. Дакле, од те октобарске револуције, како воле да кажу и ДОС-овци, па што је не бих и ја тако назвао, власт је преузета на нелегалан начин, највећим делом уз помоћ пушака, пучева и багера. У свим значајним институцијама у држави, па и на општинским нивоима, иста је ситуација, јер се то владање ДОС-овске демократије кроз преврате раширило широм Србије и на северу и на југу.

Наравно, у експозеу господина Зорана Ђинђића постоје одређене смернице како ће ова Влада да ради. Ништа конк-

ретно овде нисмо могли да прочитамо, ништа конкретно, да би могли да се ухватимо за један од ресора министарстава, па да видимо шта то одређено министарство у свом домену нуди грађанима, сем политичког памфлета који је био у предизборној кампањи. Готово четири месеца, исти ови, будући чланови Владе, док их не изабаремо, обећавали су као лидери својих политичких странака у оквиру ДОС-а помоћ са Запада. Грађани су, наравно, помно то очекивали и очекују то још и данас, али су већ полако почели да буду нестрпљиви.

Колико ће тек бити нестрпљиви ако буду сазнали да нова Влада у својим редовима има и оних људи који су искусни вукови кумровачке школе, а исто тако да у Влади експерата седе људи који појма немају, на пример, не познају пољопривреду а дају такве изјаве од којих просто сељаку памет да стане.

Преко 30 пфенинга за килограм пшенице јесте примамљива цена, али сигурно ни тржиште а ни држава нису у стању да обезбеде сељаку, односно произвођачу ту цену, поготову што ћемо доћи у раскорак са европским ценама, тако да нећемо бити курентни на европском тржишту. А у експлозији се тврди да ћемо поред обезбеђивања хране за грађане у Србији и Југославији имати у изобиљу и за извоз.

Дакле, кад смо већ код пољопривреде морам да поставим једно питање на које ме је асоцирао један чланак из дозовских новина, да је влада Јапана, кроз неку хуманитарну акцију, дала помоћ Влади Републике Србије, односно Г-17, и да за то зна министар који се већ тако представља, Драган Веселинов, дакле четири милиона долара за куповину вештачких ђубрива. Где су те паре министре?

Добро знамо, углавном они који се интересују и који су у вези са овом струком, да имамо свега једну четвртину (председавајући опомиње посланика на време) потребног НПК ђубрива за прихрањивање пшенице. Дакле, то су све чињенице и ствари које не могу обичном грађанину да прођу незапажено, да се ради о једном неозбиљном програму, заиста политичком памфлету који није до краја апсолвиран.

На крају, ако ми дозволите, оно што је дозовска власт себи највише приуштила и на чему заснива своје политичке ефекте јесте застрашивање и грађана и политичких неистомисљеника. Имамо један веома драстичан пример таквог понашања (председавајући поново опомиње посланика на време), да се на северу Србије, у Сомбору, догодило један нонсенс у правосудју и тужилаштву, односно у адвокатској комори.

Тако је у Сомбору против једног познатог адвоката, иначе оснивача Српске демократске странке са покојним др Јованом Рашковићем, који се залагао за праведну српску ствар, али му је отежавала околност то што је бранио српске радикале, и посебно се окупио на господину Ненада Чанка поднета пријава Адвокатској комори Војводине да се одмах

суспендује због основане сумње наведеног дела које сам прочитао.

Несреће "Малог Цариграда"

Србољуб Живановић: Долазим из некада једног од најлепших градова у Србији, града кога су некада звали мали Цариград, град који је по културном и привредном развоју могао конкурисати градовима из западне и источне Европе. То је град Шабац. Шабац је град који је у својој десетогодишњој историји доживео две несреће. Једну 1988. године када је дошло до обрачуна између социјалиста и комуниста. Када је дошло до смене најбољих кадрова, у то време.

Друга несрећа се догодила у 2000. години, значи после 5. октобра, када је дошло до смене оних кадрова, којих је остало још мало. Формирани су кризни штабови. Штабови у којима су гравитирали најлошији људи, најлошијег карактера. Вероватно карактери који су припадали овој партији где се ви сада чује-

Петри октобар прни дан за Шабац:
Србољуб Живановић

те. Али, добро, као што рече председник моје странке, доктор Војислав Шешељ, по јутру се дан познаје.

Морам вам рећи искрено, пре неко вече на телевизији је господин Ђинђић рекао да је приватизација у једном моменту узела маха и да је изводе људи који желе да се што пре обогате, или да поузимају фирме шабе. Међутим, заборавио је да каже да је његов најбољи сарадник Драгаш, човек који је у општини Шабац већ уписао пет најјачих фирми за приватизацију и већ најавио Западу да може да их узме будашто.

Господин Ђинђић, својим доласком у хемијски комплекс "Зорка", немојте се смејати, то је тужно, прошао је својим конвојем скупљајући гласове, и видевши тада фабрику минералних ђубрива

мислио је да се ту производе шећер или млеко, али не знајући да је то ипак прљава технологија, одмах је рекао да је то археолошка вредност.

Међутим, задњих дана, ради опструкције Владе, окривио је Српску радикалну странку и ту је навео баш то да би сељацима обезбедио ђубриво на време, да не долази до опструкције Владе. Заборавио је господин Ђинђић, када је најавио увоз још око 25 хиљада тона ђубрива, да Фабрици минералних ђубрива не требају увезена ђубрива, него треба сировина да би радници могли да обезбеде себи пристојни лични доходак.

Овде је господин Веселинов, за кога сам мислио да је доктор пољопривреде, али сада је политиколог, тако да ће сељацима вероватно бити лакше јер ће моћи још боље да воде политику, али без села, без рада, значи да буде село весело.

Друго што бих рекао, вероватно многи од вас који овде седите не знате да је председник Привредне коморе човек из Шапца, човек који је велики бизнисмен, човек који је уложио велики труд, вероватно ходао по политичким затворима, у времену када је опљачкао доста фирми. Био је симпатизер више странка – социјалиста, ЈУЛ-а, а сада је члан Пашићеве странке. Значи, какав је министар правде, такав је и председник Привредне коморе.

Још нешто ме је забринуло, када је демократска опозиција довела господина Адема Демађића из Приштине на београдску телевизију да бисмо видели колика је та демократија. Довели су човека који је окрвавио руке, који је индиректно поубијао доста наше српске деце. Помислио сам да можда није дошао на договор код господина Ђинђића да господина Тачија постави за министра одбране. То би можда био најбољи бисер, да га је поставио.

У Србији су о Хагу сви причали, па ево нешто и ја да кажем о томе. Доста храбрих људи се тражи да оде тамо, људи који су нам били идоли, које смо поредили са нашим правцима из Првог светског рата. То је господин Ратко Младић, човек који је својом храброшћу показао како се бране боје своје земље, а вероватно ти (обраћа се посланику у сали) не би могао бранити боје, јер ми се смејеш, а требало би са поштовањем изговарати његово име.

Политичка влада "с брда с дола"

Божадар Вујић: Даме и господо, експозе мандатара за састав Владе почиње једном реченицом која има мало чудан квалификатив, а она гласи: "Данас бирамо прву демократску Владу Србије, након 60 година". Било би прелепо да није и смешно и иронично. Ми, у ствари, данас бирамо једну чисто политичку владу, са малтене више потпредседничких, него министарских места, владу за задовољење личних сујета и таштина лидера и лидерчиња, асоцијације странака "с брда с дола".

Експозе ме "гануо до суза":
Божидар Вујић

Наслушао сам се експозеа последњих година, пуних лепих жеља и обећања, али овај ме је гануо до суза. Верујем да ће иста осећања имати грађани када сутра у режимским, а нарочито "независним" новинама, прочитају експозе, исти они грађани који су на изборима дали глас ДОС-у, жељни бољег живота и свеукупних промена набоље.

Мислим да ће и њихово разочарење бити равно моме, јер толико патетике и фраза још од Тита не чусмо. Говорећи о изборном програму ДОС-а, као програму Владе, да ли то могла господин мандатар мисли и на програм реформиста или ЈСД-оваца, о Војводини као посебној републици, или можда програм Савеза војвођанских Мађара, о регионалној аутономији, са крајњим исходним сецесије и издвајања из Србије.

У експозеу о приватизацији ни речи, господине мандатару, сем да нам она предстоји, и не чуди то од мандатара, јер он је 1994. године, у истој овој скупштини, заједно са СПС вратио на почетак законске пројекте о власничкој трансформацији. Критику овог експозеа базирају на две упоришне тачке – прво, реч-две о пољопривреди.

Изражавам личну сумњу у стручност и компетентност будућег министра пољопривреде, иначе професора Факултета политичких наука. Небројено пута на телевизији господин Веселинов се залагао за цену од 11,00 динара по килограму за пшеницу, а Савезна влада је утврдила цену од 7,00 динара. Цена од 11,00 динара ће у сваком случају задовољити произвођача. Али, то у крајњем исходном значу цену хлеба од 44,00 динара. Мислим да никакав коментар о компетентности господина Веселинова није потребан.

У предизборној кампањи господин Веселинов се непрестано залагао за наводњавање ограничених површина. Маркетиншки лепо речено, али суштина го-

вори о чистом и очитом непознавању ствари. Чињеница је да се у Србији 2% ограничених површина наводњава, чињеница је да смо због тога на последњем месту у Европи, па чак и иза Албаније. Чињеница је да се проблему наводњавања мора приступити озбиљно и одговорно.

Међутим, господин Веселинов је очито побркао ред ствари, што и не чуди, с обзиром на његову струку и компетентност. Наводњавања нема, господине посланици, без органских ђубрива, јер се временом са водом испирају и олиго и микро елементи из земље, без којих нема нормалног развоја биљака, па према томе ни потпуног развоја истих биљака, до плода.

Због тога је редослед обрнут. Прво, предлажем господину министру да се залаже за улагање у сточарство. Мислим да је овим двома стварима и о овим двома чињеницама господин Веселинов себе промовисао зблија и као стручног експерта и компетентног човека за министра за пољопривреду.

Друго је новоуспостављено Министарство за економске односе са иностранством, и њему придодато, раније укинута, Министарство за везе са Србијом ван Србије. Очито је, господине из ДОС-а, да Сорош и разни други Сороши полако завршу финансијску славину, а очито је, и вама је то јасно, да се сегединска филијала Ције окреће ка Војводини, те је нормално да вам Срби из дијаспоре само требају као финансијска потпора за ваше прохтеве.

Оно што ме забрињава и што као српски радикал морам да истакнем, јесте да се намам да координатор тога министарства неће бити господин Јожеф Каса, исти онај господин Каса који је у оквиру омотбарских револуционарних дешавања на бини, у центру Суботице, изјавио да он то лично неће чинити, али да је убеђен да ће се Срби из Суботице селити.

Срушио постамент споменика
цару Душану: Јожеф Каса

Очито да он, као веома душеван човек, себе сада промовише у заштитника Срба и гаранта њихове безбедности на северу Србије. Први корак у тој заштити је Касина забрана да у Суботицу уђе мртав цар Душан. Лично је господин Каса учествовао у рушењу постамент за споменик првом српском законодавцу. Зар такав да буде потпредседник Владе? Господина Касу је и ваш Отпор прозвао за финансијске малверзације, које су локални челници радили у спрези са приватним фирмама, које су имале монопол на сарадњу и рад Скупштине општине.

Па, зар криминалац да буде потпредседник Републичке владе? Господин Каса је лично признао да је један од десетак грађана Суботице, сви су из редова СПС, само он једини из Савеза војвођанских Мађара, који су од Војвођанске банке добили кредит под изузетно повољним условима враћања, и каматним и временским. Укупан износ је око 100.000 марака. Што је много, много је, господине Ђинђићу, а ви говорите о поштењу и корупцији. Зар стварно такав криминалац за потпредседника Владе?

Лично је господин Каса, као председник Скупштине општине, још га је Божовић поставио, омогућио својој кћерки на интерном конкурс, који су знали само он, његова кћерка и службеник у Скупштини општине, да по изузетно малим свотама новца купи више од 20 хектара земљишта према граници тог општинског земљишта. Шта је ово, ако није криминал? Зар стварно господин Каса за потпредседника?

И оно што је за овом говорницом данас поменуто, зар није господин Каса, иначе лидер Савеза војвођанских Мађара, странке која је обнародовала документ са називом: "Договор о политичким и правним оквирима Војводине и самоуправа војвођанских националних мањина". Молим господина мандатара да од господина Касе, или од других челника Савеза војвођанских Мађара, затражи овај документ, достави вам га и да видите кога ви то данас бирате за потпредседника.

Само ћу вам прочитати пар ставки из тог документа. Нуде нам Мађари следеће: "Грађани Војводине, односно Срби и Црногорци, могу без ограничења живети са демократским правима и имаће могућност да се представљају у свим органима власти".

Стварно је великодушан тај Каса, нама Србима у Србији даје права да нешто радимо и да бирамо.

У тачки 1, став 8. каже: "Сваки грађанин Војводине после испрпљивања домаћих правних лекова помоћи у циљу заштите својих права имаће могућност да се обрати међународним институцијама".

Не треба Каси држава Србија, а вама Каса треба.

У тачки 3, став 2. и 3. документа каже се: "Национални савети, а мисли се на привремено веће Мађара у Војводини, имају право наступа као представнички органи појединих националних заједница. Национални савети као представ-

нички органи могу самостално или у савласности са покрајинском владом упражњавати извршну власт у оквирима овог договора и закона о утврђеним питањима”.

У оквиру свог делокруга усвајају законе. Они територијално доносе законе, договарају се са покрајином, нема ништа Република, а он ће бити републички потпредседник владе! Таквог Касу ви хоћете у вашу власт.

Пре десетак дана осам челника мађарских локалних самоуправа састало се у селу Горњи Брег, општина Сента. У четири тачке су се договорили да крену у даљу реализацију својих споразума. Алал вам такав Каса и на част вам, даме и господо посланици, ја као српски радикал за такву Владу, господине мандатару, немам морално право да гласам и гласаћу против.

Дуга, тамна ноћ у Србији

Златан Јовановић: Дама и господо, несумњиво је да ће данас скупштинска већина изгласати програм мандатара и нову Владу Републике Србије. То је неспорно право скупштинске већине. Исто тако је неспорно право да опозиција у овом парламенту критикује све предлоге, које предлаже скупштинска већина.

Српска радикална странка, као опозициона странка, искористиће то своје право и данас неће гласати за предложену Владу, из простог разлога што у претходна три месеца нисмо стекли утисак да ће ова влада бити способна да одговори свим захтевима времена у коме живимо, јер је власт ДОС-а у претходна три месеца показала сву своју неспособност, стерилност, неодговорност према српском народу и грађанима Србије.

Нећу понављати што је већ речено о ситуацији на Космету, на југу Србије, у Војводини, Рашкој области, све је то већ речено. Све оно што је мандатар изложио у свом излагању може се оспоравати.

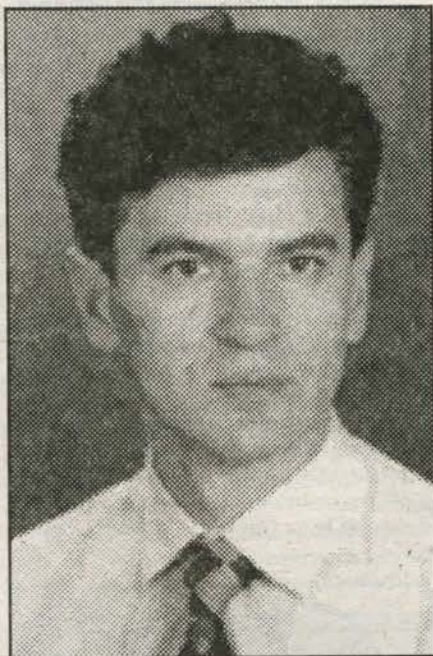
Међутим, једна чињеница коју је изрекао, неспорна је. Мандатар је рекао да је данас 6. октобар, што значи да од 5. октобра до данас влада мрак у Србији. Тачно је, у Србији је од 5. октобра углавном мрак. Ја упућујем питање мандатару, због чега од 5. октобра Србијом влада мрак?

Упорно су и представници власти и медија покушавали да убеду јавност да је недостатак струје последица испразњених акумулација због дуготрајне суше. Тачно је да је у Србији прошле године била незапамћена суша. Тачно је да су акумулације празне. Међутим, ја сам нашао неке податке, па ћу их изложити, да бисмо упоредили ситуацију у току претходна два-три месеца са ситуацијом у прошлој, односно 1999. години. Иако смо 1999. године имали бруталну НАТО агресију, иако смо имали жестока разарања, поред осталог и енергетских капацитета, успели смо, говорим успели смо јер је Српска радикална странка била у Влади Републике Србије, да

обезбедимо електричну енергију у претходном периоду, у претходној години, да имамо и најјефтинију електричну енергију и да имамо уредно снабдевање.

Доласком ДОС-овске власти у Србији почињу несташице електричне енергије и проблеми са електричном енергијом. Званичници ДОС-а су изјавили да је потрошња електричне енергије у периоду октобар-новембар просечно дневно била око 80 милиона киловат сати. Поређења ради, у истом периоду 1999. године производња у нашим термоелектранама, без хидроелектрана и без ТЕ Косово, била је просечно дневно око 80 милиона киловат сати. Поставља се питање, али и сумња, да нешто друго није функционисало у овом претходном периоду.

Такву сумњу је подржао, односно потврдио један од челника ДОС-а, господин Протић, који је пре неколико дана на Студију Б изјавио да је тачно да је после 5. октобра у Колубари био штрајк и да је то разлог због чега у Србији није било довољно струје.

Влада неспособна да одговори захтевима времена: Златан Јовановић

Поставља се питање, да ли је господин Протић изнео истиниту тврдњу, да ли је то тачно, или није, или су представници актуелне власти у праву када су утврдили да је разлог нешто друго. Да зло буде веће, и тадашњи министар енергетике у Влади Србије, у прелазној Влади, подноси оставку иако је енергетска ситуација вероватно била најтежа у нашој новијој историји. Да ли је то одговорност коју ДОС нуди овом народу, грађанима Србије, да ли је то одговорност коју очекујемо и од ове Владе која ће данас бити изгласана.

Суштину ДОС-овске власти доказује и један чланак који је јуче објављен у листу "Данас". Лидер једне партије из ДОС-а износи своју забринутост за ситуацију у Термоелектрани Обреновац. Наиме, како он каже, и тамо је дошло до

отимачине око руководећих места. Да ли је и то део програма који ДОС нуди грађанима Србије?

Друго питање је питање донација. Опет један од лидера ДОС-а, у изјави пре неколико дана, каже да је у Србију стигло, само по основу електричне енергије, преко 150 милиона марака. Господо, да смо имали толике новце вероватно бисмо могли бар започети изградњу неког новог капацитета у претходном периоду. Питање је где је тај новац и шта је са њим учињено, ако и даље имамо несташице струје.

На крају, желим само укратко да се осврнем на ситуацију у информисању. Управо сте, пре два дана, укинули Министарство за информисање. Са друге стране, води се кампања на државној телевизији за тзв. независну државну телевизију. Није ми јасно како државна телевизија може бити независна.

У једном дневном листу, који је под контролом ДОС-а, пре неколико дана износи се тврдња да је преко 300 људи запослено, у последња три месеца, на тој независној државној телевизији. Да ли је и то политика ДОС-а, политика коју нам нуди ДОС за наредни период.

Ово су само сегменти због којих ми не можемо и нећемо гласати за програм који је изнео мандатар за нову Републичку владу.

Програм мандатара прозиран и стаклен

Љубомир Краговић: Дама и господо народни посланици, пажљиво сам саслушао експозе мандатара Владе Републике Србије, који је, по мени, само један памфлет и јако лоша копија, јако лоше преликане жеље неких страних налогодаваца по којима ова влада треба да влада, да спроводи и да врши извршну власт у Републици Србији.

Како сам мандатар каже, програм је прозиран и стаклен. То је једино исправно што је рекао у свом експозеу. Реализацијом овог програма том мандатару је био губитак части и историје. О вашој части, господине Ђинђићу, не бих да расправљам, али историја се не може изгубити, историја није играчка која се може уништити, или изгубити.

Иначе, програм новог мандатара, дама и господо народни посланици, као да је писан у сарадњи са Кушнером. И он се, господине Ђинђићу, залаже за независно судство и то судство које ће судити само Србима и до сада је од тог независног судства изречено више осуда и то дугогодишњих робија Србима само зато што су Срби. Што је најгоре, планирају да осуде још много невиних Срба, како би доказали шта је то независно судство и шта је то демократија. Да ли случајно или не, и окупатори на Косову и Метохији се залажу за враћање народног трибунала, или народног адвоката, како ви кажете омбудсману.

Знаете каква је његова функција? Његова функција је спровођење терора и невиних притисака на преостали српски живаљ, који је остао да живи на Ко-

Експозе по жељи страних
налогодаваца: Љубомир Краговић

сову и Метохији. Даље, господине мандатару, и окупатори уводе разне експертске тимове у приватни живот Косова и Метохије. Резултати тих експертских тимова су затварање и уништавање свих привредних потенцијала на Косову и Метохији.

Да ли може да се стави знак једнакости између Кушнерових експертских тимова и ваше Владе, између Кушнеровог програма и нашег програма? У свом тексту мандатар каже: "Предложимо закон о враћању одузете имовине, чиме ћемо бар делимично заштитити људе чија је имовина одузета због идеолошких разлога. У ствари, од Савезне владе очекујемо да поништи одговарајуће државне акте донете пре пола века".

Подсетићу вас да је једном срамном законском одлуком од пре пола века одузета земља и имовина и забрањен повратак Србима на Косово и Метохију. Овај

срамни закон је утицао на све ове догађаје који су следили на Косову и Метохији. Због тог закона је и поремећена демографска структура на Косову и Метохији. Због тог закона је данас Косово под окупацијом.

Ви кажете да нећете красти и лагати. Ја вам сада унапред кажем да не говорите истину и да обмањујете српски народ у држави Србији, јер сам убеђен да ниједно имање на Косову и Метохији нећете вратити правом власнику, тј. Србину, који је протеран или су му забранили повратак на Косово и Метохију. Исто као што сте испунили обећање да ћете шиптарске терористе протерати први дан после избора. Од избора је прошло више од месец дана, а ви ваше обећање не да нисте испунили, него не дате народу да то икада учини.

Што се тиче састава будуће владе Републике Србије, могу да закључим да је то једна хетерогена маса којој не предстоји никаква перспектива. Господин Батић, жао ми је што није ту, пре пар година за овом говорницом рече: "Седница Административног одбора, председавао је врло храбри Титов пионир из Ужичке Републике Жарко Јокановић..." чудим се да нема и његовог шефа данас.

Кога представља Душан Михајловић? Да ли се он икада појавио на овој седници? Нема га ни сада. Господине Батићу, дошао је господин Михајловић, али за министра унутрашњих послова. То је срамота за ову државу Србију. Још једном морам да цитирам будућег мандатара, господина Ђинђића: "Држава почиња на два принципа. Први принцип је да се закони морају поштовати, да се кршење закона кажњавати и да се закони без икаквих санкција не крше". Оба ова ваша принципа су прекршена. Без обзира што кажете да је данас делимично 5. октобар, ипак да вас подсетим. Од 5. октобра је прошло више од три месеца и то три месеца хаоса и безаконја, при чему је много починиоца, а нема ниједног кажњеног. Подсетимо се на Савезну скупштину, на Народну банку, Радио-телевизију, Савезну управу царина итд.

Кажете, господине Ђинђићу, расветлићете убиство господина Ђурувије, убиства на Ибарској магистрици, отмицу Ивана Стамболића. Налогодавци и починиоци ових злочина морају се наћи пред лицем правде. Али је срамота што сте заборавили и ниједном речју нисте поменули злочине шиптарских терориста и екстремиста, који су од доласка мировних снага на Косову и Метохији убили преко 1.000 Срба и киднаповали преко 1.000 Срба. Жалосно је не поменути патње Срба и злочине над Србима од стране шиптарских терориста и екстремиста. Још је жалосније нудити сарадњу Албанцима са Србијом, као да се ти Албанци не налазе у Србији. Сви ови наводи ми говоре да сам у праву када сам ставио знак једнакости између Бернара Кушнера и вас, господине Ђинђићу.

Експерти на папиру

Верољуб Арсић: Господине председниче, саслушали смо експозе господина Ђинђића и састав његове Владе. Што се самих министарстава тиче, то су све експерт до експерта, бар на папиру по биографијама које су нам понуђене, а какви су стварни експерти, верујем да ћемо се врло брзо у то уверити. Међутим, и експерата има међу потпредседницима Републичке владе, чак су подељена и ресорна задужења за те потпредседнике.

Из данашњих новина сам прочитао да је господин Каса добио ресор националних мањина. Можда је експерт у томе, међутим он се у слободно време бави највише локалсепаратизмом и сепаратизмом и ту је прави експерт.

Што се тиче господина Перишића, који је добио ресор националне безбедности, то је помало чудно. Јесте да је човек квалификован, међутим, ја бих га назвао сада већ бившим експертом, јер своје радње које је обављао као начелник генералштаба Војске Југославије, у периоду од почетка 1997. године па до његовог смењивања 1998. године, упућују нас на то да је он бивши експерт. Наиме, господин Перишић је изузетно заслужан за успешан шверц оружја на територији Косова и Метохије, са територије Албаније и Македоније.

Господин Перишић је таквим својим пасивним посматрањем и радњама које су биле предузете дозволио да се терористи изузетно добро наоружају, да се изузетно добро утврде и фортификацијски обезбеде и отежају, после његове смене, нашој војсци и полицији да их истера, протера и уништи. У најмању руку, не може се рећи да је господин Перишић нестручно лице и да за то није знао. Он је изузетно способан официр и старешина, јер је први човек. Не постаје се лако први човек југословенске армије.

Својим извештајима, које је слао Савезној влади, у којима је наводио да се на територији Косова и Метохије налази пар стотина наоружаних Албанаца, које ће војска рашистити за два сата, успављивао је Савезну владу и давао времена албанским терористима и НАТО-у,

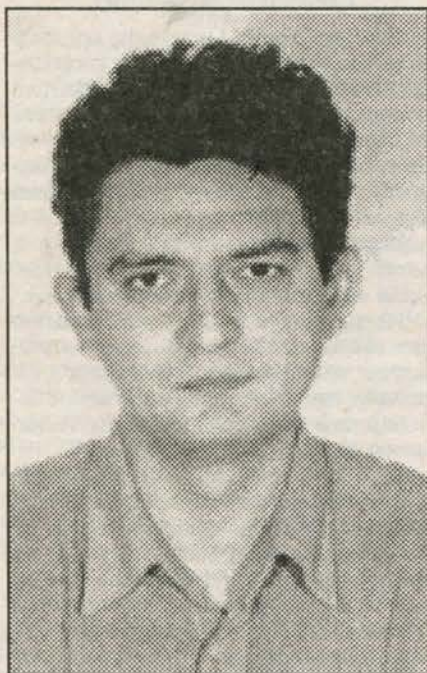

Знак једнакости између Кушнера и Ђинђића

поготово НАТО-у, да припреми своју јавност на интервенцију.

Још увек се одлично сећам када је господин Перишић предавао два француска пијота француској делегацији, који су били оборени приликом агресије на Републику Српску. Тада је рекао да су Срби слободарски народ, правдољубиви и да им се то више никад не деси. Десило се поново и господин Перишић је за то изузетно заслужан, изузетно. Таквим својим ставовима, које је износио као начелник генералштаба, у периоду од 1997. године, до његовог смењивања, дао је времена да се свет припреми на оно што се нама дешавало. У најмању руку је изузетно одговоран за НАТО интервенцију.

Постоји сад питање зашто је један такав старешина, као што је био Перишић, који је чак имао и ратне операције у Хрватској, одједном постао демократа. Не-

Генерал Перишић се огрешио о српски народ и државу: Верољуб Арсић

гов изговор је да је напустио војску приликом пензионисања и решио да помогне демократизацији Србије. Ово питање је мало чудно и верујте, ја лично не верујем да је то у питању. Можда се господин Перишић уплашио Хашког суда, да ће бити оптужен за ратне злочине, па је своју личност подредио својим личним интересима, а не националним и државним. Тако да не може да буде говора о његовој стручности и валидности као човека, сада, у овом тренутку, да заступа ресор националне безбедности.

Као потврда свему томе су садашњи догађаји на југу. То је, господе, време када је ДОС имао власт и господин Перишић је, вероватно, као старешина, бивши старешина и бивши официр Војске Југославије, могао то да претпостави, мада је било обавештења и од полиције и од војске да се тако нешто спрема. Међутим, ништа није предузето.

Због света тога што сам навео, Српска радикална странка неће дати поверење господину Перишићу, ни осталим члановима, кандидатима за Републичку владу, јер мора свакоме да буде јасно да су национални и државни интереси важнији од свих личних, а то што се господин Перишић уплашио Хашког суда и поступио по налозима западних сила и НАТО-а, то за њега врло мало може да значи, јер имамо такав пример код госпође Биљане Плавшић, која је својим понашањем подредила све и НАТО-у, и западној алијанси, и Европској заједници, и Унији, па завршила поново у Хашком суду.

Што се тиче Српске радикалне странке, она ће се борити да господин Перишић, иако се огрешио о српски народ и српску државу, не доспе у Хаг, не зато што га волимо, него зато што се боримо да ниједан наш грађанин не доспе тамо.

Три "кеца" новој влади

Гордана Поп-Лазих: Поштовани народни посланици, Србија је у својој историји и државности, у последња два века, почев од 1805. године, од Правителствујућег Совјета Српског, са протом Матијом Ненадовићем, до данас, имала укупно 110 влада. Данас овај високи дом треба да изабере 111. владу. Ја не бих волела да будем малициозна, али та три броја, три јединице у броју 111, бојим се да би ђаци и професори рекли – непрелазно, тешко да ће проћи.

Међу уваженим министрима у овој двоковној историји били су Илија Гарашанин, Тома Вучић-Перишић, Јаша Продановић, Никола Пашић, а међу министрима просвете Љуба Ненадовић, Стојан Новаковић, Светозар Прибићевић. Упозоравам и помињем ове људе који су златним словима уписани у историју српске државности, и питам се, с обзиром да ће и ова влада у сваком случају бити саставни део српске историје, да ли ће бити уписана на оним мрачним или на оним светлим странама.

Према ономе што смо чули у експозеу мандатара Зорана Ђинђића, а то су шарене лаже које смо слушали и које су грађани Србије слушали и пред септембарске и пред децембарске изборе, ми имамо само памфлете, имамо празна обећања, маглу, а како ћемо поједине проблеме разрешавати, то још увек не знамо. Време ће, наравно, показати своје.

С обзиром да Владу формира коалиција, састављена од 18 политичких групација, врло различитих програмских оријентација, ја морам да подсетим на једну правну изреку, јер је она у пракси потврђена, да се не може добро владати ако многи заповедају. Морам да вас подсетим на још две правне изреке, ја се извињавам, ја сам правник, а видела сам и у списку посланика ДОС-а да има много адвоката, много правника, много професора и није можда тренутак да коментаришем, биће неки бољи тренутак, али квалификациона структура је врло висока. Значи, не одликава баш квалификациону структуру становништва у Ср-

Слабе оцене Ђинђићевом кабинету: Гордана Поп-Лазих

бији и њихових бирача. Дакле, желим да подсетим на још две правне изреке, а то је – да и власт треба да поштује законе, и да углед власти зависи од поштовања закона. Зашто подсећам баш на ове две изреке.

Зашто хоћу да говорим о актуелном министру за више и високо образовање, који је данас предложен за министра просвете и спорта, Гаши Кнежевићу. Морам да скренем пажњу господину Ђинђићу да је он доктора Гашу Кнежевића предложио за министра образовања, а ми већ два дана немамо то министарство, нисте пратили Скупштину преруче, донет је Закон о изменама Закона о министарствима. О Гаши Кнежевићу је лако говорити, јер се он већ доказао на овој високој функцији министра у прелазној Влади, као и то да није спреман да поштује законе и тиме сачува углед власти. Ко је Гашо Кнежевић, интелектуалној јавности у Србији је веома добро познато, али широј јавности није. Зато сматрам да је ово погодан тренутак и да јавност Србије сазна о коме се ради и ко је човек коме поверавамо један тако важан ресор у Влади и коме поверавамо да кроји програме и образовање, и просвету, и школство, и спорт и све оно што ово Министарство већ обухвата о чему треба да води бригу.

Дакле, човек који се није доказао ни у средини из које долази. Он се показао, али се није доказао. То је Правни факултет у Београду и на страну што важи као ноторни алкохоличар, мени је жао што као дама то морам да кажем, али то је једна општепозната чињеница. Кажу да се излечио, али с обзиром да га данас овде нема, готово цео дан, честе паузе прави, вероватно се само залечио.

Позната је и чињеница да је пљачкао студенте на начин који је у најмању руку криминоген, све до школске 1988/89. године у сарадњи са извесним Николом

Зафиривим у његовом приватном стану, где је организовао допунско викенд предавање за своје слушаоце, оне који су то могли да плате, већ вероватно у зависности од воље Николе и Гаше, од платежне способности оних који су на овај начин морали да положе Међународно привредно право, цена је била од 150 до 300 марака. Уз додатно, унапред познато питање као шокера, студенти су припремајући се за овако важан предмет, јер сви они који су студирали право знају колико је комплексан предмет Међународно привредно право и како га је тешко било положити код господина проф. доктора Милана Пака, на основу скрипти које су непризнате од стране факултета и уз сто једно унапред познато питање и похађања ове неприхватне викенд школе, практично су само одређени студенти тај предмет код Гаше Кнежевића могли да положе.

Најважније је, ипак, шта су о господину Гаши Кнежевићу рекле његове колеге и чланови комисије, доктор Милан Пак, Предраг Шулејић и доктор Божићар Павићевић, констатујући то у свом реферату када је, септембра 1998. године, Гаши Кнежевић конкурисао за избор, односно реизбор за једно место ванредног професора на Правном факултету. Цитирам: из свега што је изложено произлази да је доктор Гаши Кнежевић својим укупним наставничким радом у звању доцента и ванредног професора, показао низ недостатака које би требало имати у виду приликом избора. Напоменули су и његове од факултета непризнате скрипте и да је испољио несавестан однос према студентима јер није држао редовно предавања и вежбе, а о томе није обавештавао студенте.

Како онда такав један човек може да буде савестан на још комплекснијој и одговорнијој функцији, као што је функ-

ција министра. А шта каже Гаши Кнежевић о себи, 25. децембра у "Вечерњим новостима". Булдожериста Гаши Кнежевић обећава да ће прочитати све уџбенике, школске уџбенике, што вероватно и треба да уради, јер је много тога очигледно пропустио и каже, то је врло важно, јер су аутори углавном уџбенике писали левом руком. Овако, једна академска реченица. Моје две кћерке, од три колико их имам, леворуке су. Препала се деца да неће моћи да се баве науком, уколико овакав министар декретом забрани леворуким особама да се докажу и покажу у науци.

По чему је још Гаши Кнежевић у последња два, три месеца веома познат у јавности, по изјави он или ја. Мислећи притом, на кога другог, него на професора доктора Војислава Шешеља. Када је професор Шешељ примљен на Правни факултет у звању редовног професора, Гаши Кнежевић је дао ову своју изјаву, напустио факултет, није могао да поднесе да још неко, да неко ко није његов истомишљеник, буде на факултету у звању које је још више од његовог. У међувремену, наравно, постао је министар, па се предомислио, вратио на факултет, а професор др Шешељ још увек је ту, на факултету. Знао је, претпостављам да ће искористити нешто што се зове декрет и декретом Гаши Кнежевић одстранује професора Војислава Шешеља са факултета, доносећи решење којим се Војиславу Шешељу укида звање редовног професора.

Председавајући: Време.

Гордана Поп-Лазих: У образложењу стоји да је увидом у документацију инспекција, пазите молим вас, инспекција Министарства за више и високо образовање констатовала да доктор Војислав Шешељ не испуњава услове предвиђене Законом о универзитету, за стицање звања редовног професора. Ова инспекција је била врло компетентна и по закону овлашћена за овако нешто. У питању је шта? Сви знају, злоупотреба службеног положаја и јавне функције мотивисана политичким разлозима, јер немогуће да један професор Правног факултета не зна да према Закону о општем управном поступку није овлашћен да на основу службеног надзора укида појединачне правне акте декана, којим декан одлучује о појединачним правима и одговорностима наставника из радног односа.

О штетним педагошким иницијативама, да и не говоримо. Родитељи се просто питају шта овај министа припрема нашој деци? Најављује полазак у школу са шест година, увођење страног језика у први разред основне школе. Остављање могућности активима наставника да одлучују, које ће методске јединице избацивати из појединих предмета, које неће, па на тај начин на мала врата уводи практично анархију у наше програме и образовање. Стално продаје неку маглу, а од ових, у предизборној кампањи најављених експерата, ја не видим ниједног експерта, сем оних самозваних.

У целини, Српска радикална странка сматра да је делатност Гаше Кнежевића дубока штета по националне интересе, образовање и васпитање младих. Његови планови су претећи, а о томе нарочито сведочи његова изјава, молим за пажњу, коју је дао на прослави годишњице најстаријег Медицинског факултета у Србији. Рекао је управо овако, цитирају Стипу Месића, каже Гашо Кнежевић.

Као што је он ушао у Председништво СРФЈ да би изазвао распад СФРЈ, тако је и он ушао у Министарство да би протерао политику са универзитета. Мислио је вероватно – политичке неистомисленике, никако не на оне из Грађанског завета. Само се питам да ли је могуће да је идеолошки узор Гаши Кнежевићу Стипе Месић. Е, Србију шта си дочекала, да један министар Владе Републике Србије питира на јавном скупу Стипу Месића.

Западу се не може ништа веровати

Др Војислав Шешељ: Даме и господо народни посланици, није тачно да раније није могло бити решено питање Косова и Метохије. Могло је 1990. године, када је усвојен нови Устав Србије. Требало је из Устава избацити сваку одредницу о територијалној аутономији, и за Војводину и за Косово и Метохију. Наша странка је тада на томе инсистирала, а социјалисти, који су имали монопол при доношењу тог Устава, мислили су да треба само надлежности аутономних покрајина свести на неку оптималну меру и све ће то нормално функционисати. Ту су се грдно преварили. Ми сада имамо ситуацију да оно што се зачело, љубањем је нарасло до несагледивих размера.

Данас Скупштина Војводине прокламује нова уставна решења, нове законе, она се ставља у исти ранг са Србијом и већ отворено наступа са захтевом за Републику, да добије статус федералне јединице.

Што се Косова и Метохије тиче, тамо годинама ништа није рађено, а могло се много тога урадити 1991, 1992. и свих наредних година, до 1998. године. (Добацивање из сале – ко је крив?) Онај ко је био на власти. Да ли ви знате ко је све био на власти: Социјалистичка партија Србије, Нова демократија, па се после ЈУЛ прикључио итд. Радикали су ушли у власт тек онда кад је већ све било у критичном стању и кад су се Американци директно умешали на Косову и Метохији.

Док је Косово и Метохија служило да се обезбеде неограничене количине гласова, онда је власти одговарало да се тамо одржава статус кво. Шиптари се потпуно одметнули од система, изградиле паралелан систем, али то власти није сметало, ни социјалистима, ни тадашњим њиховим савезницима, јер су могли неограничен број гласова на име уписаних држављана, шиптарске националности, који нису излазили на изборе да

Последњи ћу се смејати: лидер српских радикала

себи приброје. То је чињеница. Када је догорело до ноката, онда су завапили, онда без обзира на сва ранија хапшења, на све сукобе, на ово, на оно, нису имали коме да се обрате, него радикалима, јер је земља већ била у пламену. Заказала је војска, заказала полиција, заказала држава у целисти.

Међутим, ја нисам имао намеру о томе да говорим, да ме није изазвао господин Бушетић својом изјавом, да није могло раније ништа да се реши. Могло је све да се реши. Али, из свега овога што се десило, немам намеру сада, знате мени су социјалисти били изазов док су били јаки и моћни да са њима укретим копља. Из свега овога треба досовска власт да извуче поуку. Књин се морао бранити, јер се у Књину бранио Београд. Књин је предат од стране режима из Београда. Република Српска се морала бранити, јер се тамо бранио Београд. Република Српска је предата, прво једна трећина, а онда Дејтонским споразумом цела.

Дошло је на ред Косово и Метохија, наравно Црна Гора, сада се отвара питање Војводине на два начина, и прети опасност у Рашкој области, односно Сапцаку, како то неки зову. Коју поуку ДОС мора да извуче из свега овога? Када је Милошевић био конструктиван према западним силама, када је био кооперативан, славили су га као главног америчког савезника на Балкану. Био је главна узданица. Главни партнер. То је трајало неколико година. Док је он био главни партнер, ми смо трунули по затворима. То партнерство, што се тиче Американаца, траје веома кратко. Две, три године. Онда је Милошевић отписан. Тада је обавио једну фазу посла.

На ред је дошла Биљана Плавшић. Њу су славили сви западни медији. Она

је била прва дама, она је свуда радо примана, дочекивана раширених руку. Ево је сада пред Хашким трибуналом, како каже добро јутро славни суде. Тако рече умилним дубоким женским гласом. Вежба је претходно. (Смех и аплауз) Видите шта се сада дешава са ДОС-овским режимом, а пре свега Коштунићом и са свим другим чланицама, није далеко ни господин Ђинђић од тога ни сви остали. У тренутку када је сламан Милошевић, они су свима били омрљени. Помогани са Запада, велике суме новца су издвајане итд. Коштунићу свуда дочекују раширених руку, почасту му указују, он извршава налоге, одриче се континуитета, подноси захтев за пријем у УН као новоформиране државе, за све међународне организације итд. Испуњава један по један захтев. Сада су дошли са захтевом за Хашки трибунал.

Неће се то задржати само на Милошевићу и двојници, тројници. Што се мене тиче, узалуд се радујете, јер ја бих давно тамо отпутовао, него ми не дају холандску визу. Ево, сада ћу званично преко господина Ђинђића да упутим захтев преко владе Србије да ми дају напокон ту визу, да мало путујем и до Хага. Неће се на томе стати. Доћи ће ред и на многе из ове владе. Прво ће почети од начелника генералштаба, па редом и до Ђинђића, који је јео вола на Палама. (Смех) Где то стоји, у неком пропису Хашког трибунала да они не могу судити човеку, Србину, зато што је јео вола на Палама. Могу. Ако могу да суде Момчилу Крајишнику, који је био само председник Народне скупштине, никакве командне одговорности никада није имао, а зашто не би и ономе ко је јео вола на ражњу или ономе што је држао политичке говоре, ради ово, ради оно или је био познаник са Радованом Караџићем и паљанским руководством.

Председавајући: Господине Шешељ, ја вас опомињем да се држите дневног реда. Будите љубазни.

Др Војислав Шешељ: Ја се држим дневног реда, данас се бира Влада, све ово што говорим веома се тиче нове владе и

Војводина прокламује нова уставна решења: Ненад Чанак

Кандидат за Хаг:
Ђинђић јео печеног вола на Палама

ја јој дајем савете, на крају крајева. (Смех) Само се ви смејте, ипак ћу се ја последњи смејати. И то се неће дуго чекати. Онога тренутка када не будете хтели да испуњавате све захтеве, оног тренутка ви ћете бити отписани, доћи ће неки други, spremнији, spremнији да се одмах преда цела Војводина, да се преда цела Рашка област, да се Србија подели у регионе, у остатак Србије, да се потпуно уништи српска држава. Тако раде и у Републици Српској. Неку поуку треба извући из Републике Српске. Биљана је урадила своје – отписана, Додик урадио своје – отписан, сада је Иванић, то је британски човек, на реду, он ће да уради у

једној фази своје послове и Запад иде даље.

Поука за вас је да се Западу не може ништа веровати, да Запад не мисли добро српском народу и српској држави и да се не сме пристајати ни на какве труле компромисе, да се не сме попуштати пред њиховим захтевима, који дирају у наш државни суверенитет.

Историја учитељица живота

Председавајући: Трећи пут, изволите.

Др Војислав Шешељ: Даме и господа народни посланици, Венс-Овенов план је био неупоредиво гори од Дејтонског споразума. По Венс-Овеновом плану уопште није било ентитета у Републици Српској. Република Српска је дељена на национално, етнички или верски мешовите кантоне, са циљем да се подели српска територија, источни и западни део, да нема никакве територијалне везе.

Ми, српски радикали, поносни смо што смо допринели да се обори Венс-Овенов план, за који сте се ви социјалисти здушно залагали, чак сазивали свесрпску скупштину у Сава-центру. У томе су учествовале све друге странке. Све су их странке подржавале осим нас. Даље, што се тиче Дејтонског споразума, једино је Српска радикална странка била против. Социјалисти су прихватили и Нова демократија, а све остале опозиционе странке подржале.

Када смо хтели расправу у Савезној скупштини, онда сте укинули директне телевизијске преносе. И од тада у Савезној скупштини није уопште било директних телевизијских преноса. Тако стоје чињенице. По питању Косо-

ва и Метохије, план Черномирдин-Ахтисари прихватила је цела Народна скупштина, осим српских радикала, а подржале су све опозиционе странке, само смо се ми одлучно супротставили.

План Черномирдин-Ахтисари је значио губитак суверенитета над Косовом и Метохијом, његову окупацију. У овој Скупштини смо водили дебату и тада смо вас о свему томе упозоравали.

Председавајући: Господине Шешељ, молим вас да се држите теме. Ово је расправа о програму Владе, а не дуел између радикала и СПС-а.

Др Војислав Шешељ: Газите, ово је веома важна тема, јер је историја учитељица живота и не може се расправљати о новој влади ако се некад не захвати и нешто што се тиче наше ближе прошлости, а што ће оптерећивати нову владу у њеном раду сигурно. То је наслеђено стање...

Председавајући: Сада расправљамо о досовој влади, а не социјалистичкој.

Др Војислав Шешељ: За то наслеђено стање постоји извесна политичка одговорност. Што је ситуација оваква каква је, одговорне су све друге странке осим Српске радикалне странке. Да смо издржали још 15-20 дана у току рата било би још разарања, било би још жртава, али би НАТО морао да одустане од даљег бомбардовања, јер је у њему дошло до одређених супротности, супротстављања, противречности које би до тога довеле, у критичном моменту дошло је заправо до капитулације.

Припремио:
Синиша Аксентијевић

ПОВРАТАК

ДЕМОКРАТИЈА ПО РЕЦЕПТУ ЗАПАДА

Прича која следи биће, свакако, прича у наставцима која ће, верујемо, дати коначан одговор на историјско питање Срба: "Шта се, у ствари, десило 5. октобра"?

Ламентирање над животом скоро да је постало национални спорт Срба. Овај народ вековима пише тужбалице и кука над својом судбином. Тако историја бележи многобројне народне песнике чије су се уметничке творевине бележиле као усмена предања и преносила с колена на колена. Уколико бисмо кренули да на основу ове грађе утврђујемо историјске чињенице, сасвим сигурно бисмо се изгубили у тамним ходницима трагикомике сопствене генетске структуре.

Није нам циљ да се бавимо народним предањима и да и ми, такође, кукамо над тужном чињеницом да народ коме припадамо некако не уме да извуче своје поуке, примени их у садашњем тренутку како би определио ипак бољу будућност. Једина намера која је мотивисала стварање ове приче јесте назирање истине која је успешно замагљена у постреволуционарним догађајима с краја двадесетог и на почетку двадесет првог века, како би се српском народу, по ко зна који пут, из западне кухиње пласирале месије.

Трагове истине нашли смо (ето, шизма) баш у писању западних медија које овде вама пласирамо, како би слика о петоктобарској револуцији, државном удару, излази и ко зна још чему била високе резолуције. На вама је хоћете ли гледати у овом правцу или скренути поглед на неке периферне ствари желећи да верујете да сте изборили промене, уместо истине која је сурова по својој суштини да сте, у ствари, по ко зна који пут преварени. Колико ће нас све коштати та превара, чини се да скорашњи догађаји већ утврђују коначну цену...

Како их други виде: деца "српске петоктобарске револуције"

"Зоран Ђинђић: српски Ричард III", наслов је чланка објављеног 17. новембра 2000. године у "Балкан експресу", аутора Небојше Малића, који веома прецизно анализира односе у врху Демократске опозиције Србије, односно на релацији Зоран Ђинђић – Војислав Коштуница. Да би избегли препричавање (што нам није намера), преносимо следеће: "Господин сујетни"

Ђинђић је харизматична, интелигентна и сујетна личност изван сваког поје-

диначног разумевања. Он је био један од мање значајних оснивача Демократске странке, заједно са Коштуницом, 1989. године. Током 1991. године Ђинђићева струја, унутар Демократске странке, заступала је варијанту сарадње са Милошевићем (као стратегију), као једини пут до реалне моћи, и напуштања српског националног питања као ирелевантног. Ово је била анатема за Коштуницу, и он

креће својим путем тако што оснива Демократску странку Србије почетком 1992. године. Од тада су ова двојица љути противници – касније уједињени као опозиција Милошевићу.

Чак и ово није потпуна истина. Ђинђићево преузимање Демократске странке 1994. године – после повлачења Драгољуба Мићуновића, који није имао друге опције већ да све препусти млађем

Постигнута критична маса: 5. октобра на путу за Београд

колеги – у ствари је било рано подсећање на начин којим је Милошевић преузео контролу над Савезом комуниста Србије 1987. године. Штавише, Ђинђић је у сталном контакту са Милошевићем, чак и током уличних протеста 1996. и 1997. године, који су га довели до места градоначелника Београда.

У периоду НАТО агресије на Југославију, 1999. године, Ђинђић је показао своје право лице – кукавице и човека увек спремног на компромисе. Како су бомбе почеле да падају на његов народ, Ђинђић је "одлетео" за Црну Гору како би дао подршку Милу Ђукановићу у проглашењу неутралности. Ту се среће са америчким и НАТО званичницима, не би ли их убедио да је он тај који стоји на челу

јој колумни у листу "Данас", од 27. октобра). Истичући Ђинђићев наглашени прагматизам, Тијанић је упозорио да је "мали Слобо" спреман на све – искористио Коштуничино име како би добио изборе (стављајући га у улогу српског Горбачова) у децембру, онда ће искористити своје везе са црногорским сепаратистима како би декларисао независност Црне Горе од Србије и тако, у ствари, разбио Југославију. Ово би оставило Коштуницу без посла, а Србе на милост и немилост, још једном, моћи и власти гладном манијаку. Заиста, лик раван Ричарду III.

Човек из сенке

Много доказа потврђује Тијанићеву хопотезу. Ђинђић је био један од глав-

влади није добио свој кабинет. Ипак је он био најјачи глас нове Владе – он се састаје са црногорским сепаратистима по питању уставних решења, изјављујући да се Милошевићев утицај и даље осећа тражећи чистке у војсци и полицији и тражећи нове изборе. Све су прилике да се Коштуничина улога свела на церемонијалну – он прима стране званичнике, даје изјаве CBS-у, олаје пошту мртвим писцима – док иза његових леђа Ђинђић управља Србијом.

Невоље на врху

Коштуница, свакако, није познат по брзоплетости. Када је средином октобра Ђинђић најавио разрешење генерала Павковића (у периоду агресије НАТО-а на Југославију командант Треће армијске области), садашњег начелника генералштаба, Коштуница је демантовао такву изјаву и задржао генерала Павковића на функцији због стабилности земље. Скоро је Ђинђићева фракција у ДОС-у запретила да ће напустити Демократску опозицију Србије уколико се функције не разреши начелник ресора Државне безбедности Министарства унутрашњих послова Србије, Раде Марковић, који је, такође, познат по лојалности Милошевићу. Коштуница је одбио да разреши Марковића уз образложење да то није у његовој надлежности, већ у надлежности Републичке владе, која ће бити изабрана после избора.

Скоро је Коштуница именован Горана Свилановића за министра иностраних послова, једног од ретких лидера ДОС-а који се, према Тијанићевом писању, не плаши да узврати Ђинђићу.

Дописник "Њујорк тајмса" из Београда "покрио" је овај сукоб до детаља. У чланку "Њујорк тајмс" Ђинђић је забележен следећом изјавом: "Сасвим је сигурно да су Милошевићев прсти у свему што се дешава у делу безбедности државе којем је шеф Раде Марковић". "Генерал Момчило Перишић, некадашњи начелник генералштаба и огорчен непријатељ Слободана Милошевића, рекао је да Марковић и Павковић штите своје и Милошевићеве интересе". "Њујорк тајмс" Перишићу приписује оптужбе на рачун Павковића и Марковића према којим Милошевић, користећи ову двојицу, саботира напоре за нормализацијом живота, укључујући снабдевање електричном енергијом и цене.

Двострука игра или дупло слешило

Чињеница да су генерал Павковић и господин Марковић оптужени за лојалност Милошевићу није случајна, већ део смишљене стратегије Ђинђића и његових следбеника. Председник Коштуница ужива изузетно висок позитивни рејтинг од 85 одсто – што је сан сваког западног политичара. Свако ко би га отворено критиковао, у ствари би ушао у директан сукоб са јавним мњењем. С друге стране, напади на лојалне функционере Милошевића, који подржавају и Коштуницу, јесу у ствари директни удари у Војислава Коштуницу, а што је савршено двострука игра или "дупло слешило". Коштуница не може да брани њих избегне, у ствари, одбрану

"Мирна" револуција: освајање демократије

уједињене опозиције Милошевићу, како би обезбедио њихову подршку. То је, дакле, исти онај човек који је својевремено био веома јасан и гласан противник НАТО-а, 1994. године, када је јео печеног вола на Палама.

Ђинђић је увек имао "нос за моћ и власт". Све што је могло да му обезбеди више моћи и власти било је предмет његовог интересовања и трговине.

"Мали Слоба"

Власт и моћ су одувек били главни и једини мотиви (сада већ бившег) југословенског, односно српског вође, Слободана Милошевића. Упркос подуже листе оптужби од стране његових политичких противника, који су га сликали као: комунисту, геноцидног фашисту или националшовинисту, Милошевић је једино респектовао и борио се за чисту, огољену власт. Његова перманентна издаја Срба, било да се радило о Крајини, Босни, Косову или о Србији, доказ је више овој тврдњи. Међутим, док је "Слобо" био врховни поглавар власти, Ђинђић му је тек био шегрт. Један од истакнутих српских новинара, Александар Тијанић, с правом га је назвао "мали Слоба".

Управо је Тијанић први обелоданио спектар Ђинђићевог преузимања (у сво-

них организатора октобарске револуције иза сцене, или из сенке, руководећи и координирајући нападе на Телевизију, Савезни парламент и бројне остале државне институције. Док се Коштуница обраћао масама у ноћи 5. октобра, Ђинђић је правио "кризне штабове", који би управљали главним државним предузећима и институцијама, као што је, рецимо, Савезна управа царине.

Убрзо затим Ђинђић се обраћа агенцији УПИ и говори како је он лично својим рукама спровео "револуцију", обезбеђујући савез са снагама безбедности. Већ наредних дана The Independent назвао га је "човеком из сенке" Србије, који је иза сцене руководио послом.

После Милошевићевог пораза тешко је прецизно утврдити колико је заиста Ђинђић узурпирао Коштуничин ауторитет из више разлога. Прво, западна штампа бомбардовала нас је информацијама анонимних "лидера ДОС-а", што се, у ствари, испоставило бесмисленим – јер се ту 18 лидера дијаметрално супротних по својим политичким оријентацијама. Друго, с обзиром да је Ђинђић био званични менаџер Коштуничине кампање, подразумевало се да његове изјаве буду званични ставови ДОС-а, без обзира што Ђинђић у новој Савезној

Милошевића лично. Све док Коштуница буде држао на позицијама Павковића и Марковића, и њима сличне, Ђинђић ће то користити да прикаже као Коштуничину благонаклоност бившем режиму.

Уз подршку армије и досијеа лидера опозиције, које је правила служба Државне безбедности по Милошевићевом налогу, Коштуница је у позицији да спречи индивидуалне или групе који би хтели да на било који, сем легални, начин преузму руковођење државом. Снага њихове организације сувише је велика да би било ко осим легално и легитимно изабране владе њоме располагао.

Примера ради, извештаји "Њујорк тајмс", који потврђују ово последње, говоре: "Већ су пропуреле неке информације из досијеа сумњиве аутентичности с намером да подрију Марковићев положај, односно осрамоте Коштуницу."

Злокобна подршка

Постоје индиције да су у све ово укључене злокобне снаге, како је то подвукао Тијанић, спомињући напад Весне Пешић, бившег председника Грађанског савеза Србије, преко њене псеудоинтелектуалне елите. Соња Бисерко, председник Хелсиншког комитета за људска права Србије, Коштуницу је назвала "нацистом" одмах по одржаним изборима. Њени сарадници су на страни Зорана Ђинђића, сматрајући га јединим човеком који Србе може водити стазом спасења. Бисерко је својевремено сведочила пред америчким Сенатом (одмах после агресије, 29. јуна 1999. године, позивајући тада на неку врсту окупацију Србије у циљу редуковања нацистичке атмосфере у народу.

Опет, није случајно што Ђинђић ужива подршку ове псеудоинтелектуалне елите. Део његове сујетне личности базира се управо на арогантном елитизму. Да ли из разлога што је "ђак немачке школе", или зато што га масе никада нису прихватале, Ђинђић, заправо, никада и није обраћао пажњу сељацима и становницима малих градских средина, што ипак чини већину српске популације. У изјави "Вашингтон посту" рекао је да је Коштуница јесте бољи кандидат зато што народ воли његов национализам, док је његов поглед "за сада сувише европски".

Тако скорашњи извештаји "Вашингтон поста" обелодањују чему преферира Вашингтон када описује "либералне, прозападне погледе Зорана Ђинђића и његове странке", насупротив "конзервативног српског национализма Војислава Коштунице".

Епилог или крај представе

Контролишући приватну милицију (наоружане следбенике специјалне снаге безбедности), већину српских медија, већину државних предузећа, као и добар део Владе, Ђинђић је добро позициониран за епилог који следи са Војиславом Коштуницом. Оно једино што му, за сада, недостаје јесте легитимитет – који ће га створити или уништити на крају.

Нос за моћ и власт: Зоран Ђинђић

Вук Драшковић и његов СПО, некада велика и снажна странка, изгубили су свој легитимитет када су одбили да подрже Коштуницу у септембру. Због тога, Српски покрет обнове тоне брже од Титаника по ударању у ледени брег. Ђинђић је свестан ове опасности и планира да је премости препуштајући Коштуници да обави сав посао. Коштуничино име обезбедиће му лаку победу на децембарским изборима, отварајући тако врата крају Југославије и Коштунице лично.

Како ствари стоје, Коштуница је више него одлучан да уклони Милошевићеву странку са извора моћи, као и да одржи интегритет ДОС-а по сваку цену – чак и ако би то значило да се он лично жртвује. Радећи тако нешто, он би могао бацити проклетство на народ, у чије је име спреман да "падне на мач", или у овом случају на отрован бодеж".

Чланак "Царево одело", чији је аутор Jared Israel, од 7. новембра 2000. године, на занимљив начин прикажује и тако даје опис још једног "детета српске револуције". Реч је о Горану Свилановићу, "човеку који је позвао Хашки трибунал у Београд".

"Прошлог викенда је Горан Свилановић именован за министра иностраних послова. Оно што је права мистерија јесте како је то Свилановић потигао без гласања у Савезном парламенту. Његов први потез био је позив на сарадњу Хашком трибуналу, уз очигледно одобравање председника Коштунице, који га је именовао, како би се отворила канцеларија Хашког трибунала у Београду, с којом ће "његова влада сарађивати у циљу хапшења ратних злочинаца".

Ово представља заокрет у југословенској политици. Политика коју је установила и зато добила двотрећинску већину, врло брзо је напуштена. Парламент није разправљао о овој промени курса. Њему је то, једноставно, било само саопштено.

Горан Свилановић је председник минорног Грађанског савеза Србије. На то место дошао је августа 1999. године. Грађански савез Србије увек је имао тесне везе сарадње са Вашингтоном. Његов бивши председник, Весна Пешић, била је оснивач групе (коју је, у ствари, основао Вашингтон) "Жене у црном", која је симулирала појаву мировног покрета док је, у ствари, обесхрабривала отпор НАТО агресији на Савезну Републику Југославију.

Пешићеву су, иначе, широм Југославије презирали као издајника.

Још један бивши лидер Грађанског савеза Србије (сада је у минорној Социјалдемократској унији), Жарко Кораћ, професор психологије у Београду, у западним медијима се појавио са својом омиљеном теоријом, као стручњак-сведок, који тврди да су југословенски сепаратистички ратови изазвани српском агресијом која има основу у параноји коју, пак, објашњава као синдром "жртве менталитета".

Горан Свилановић више пута се сусрео са америчким специјалним изаслаником за Балкан, Робертом Гелбардом (примера ради, један од сусрета десио се 4. августа 1999. године).

Свилановић и остали лидери ДОС-а сусрели су се, 3. новембра 1999. године, са америчким државним секретаром Медлин Олбрајт у Вашингтону, која им је том приликом обећала свесрдну материјално-техничку помоћ, као и друге видове подршке за њихову борбу. Ово што следи је изјава Горана Свилановића, коју је том приликом дао, а пренео је Радио Б92 4. новембра 1999. године. Између осталог, каже се да су новинари у телефонском разговору сазнали да је главно достигнуће овог састанка у Вашингтону – формирање заједничке групе од стране Сједињених Америчких Држава, Европске уније и српске опозиције.

Свилановић: "Овде виде ову радну групу као трилатералну комисију. Сједињене Америчке Државе су отворено изјавиле да желе, у сарадњи са Европском унијом, да образују комитет који ће да сарађује са демократском Србијом у циљу спровођења демократских реформи у нашој земљи. Ова илеја коју Европска унија и Сједињене Америчке Државе желе да проведу у заједничком раду, а тиче се Србије, према мом убеђењу је и највеће достигнуће свих ранијих оваквих састанака".

Дакле, јасно је да се свака држава постојећим механизмима труди да заштити свој суверенитет и интегритет (признаћете, то је њено основно право и обавеза) у односу на интересе окружења. Институције наше државе су се "распаде" пред синхронизиваном и добро плаћеном "акцијом" Запада. Тако се више не може говорити о угрожавању суверенитета и територијалног интегритета, већ о његовом уништењу.

Запад или боље речено чланице НАТО алијансе (исте оне које су учествовале у агресији на Савезну Републику Југославију), осмислиле су, координирале и финансирале изборну победу

ДОС-а. Тако је прецизно говорити о победи НАТО-а, а не удружене опозиције на септембарским изборима 2000. године.

Ова би констатација можда, била и сувише смела у недостатку аргумената. Међутим, ми овде пред вас износимо доказе о "директном мешању у унутрашње ствари" једне земље од стране НАТО алијансе. Тако је не само прекршено унутрашње законодавство већ и корпус међународно-правних норми.

Пред вама се налази непобитан след чињеница и необоривих доказа о финансирању ДОС-а, невладиних организација (које су чиниле логистику ДОС-а), државном удару, које су објавили званични медији земаља чланица НАТО-а, хвалисаво притом говорећи о новој стратегији рушења "непослушних" државно-правних поредака.

"Вашингтон пост" пише – Конкретизовање стратегије пада са власти у СРЈ Слободана Милошевића догодило се када је, у замраченој конференцијској сали у Будимпешти, амерички стручњак за испитивање јавног мњења, Даг Шоен, на екрану презентирао резултате свеобухватне анкете 840 српских бирача, урађене у октобру прошле године.

Лист наводи да је Шоенова порука за обарање "последњег европског владара заосталог из ере комунизма", упућена вођама традиционално исцепкане српске опозиције, била једноставна али јака. "Слободан Милошевић је потпуно рањив пред добро организованим изборним изазовом. Резултати испитивања су показали да је кључни моменат

за пад Милошевића – јединство опозиције", наводи дневник.

Одржана у луксузном хотелу у Будимпешти октобра 1999, затворена Шоенова сесија се показала плодносно као путоказ изборној револуцији која је годину дана касније свргнула Милошевића. Такође је обележила почетак изванредног америчког напора у уклањању неког страног шефа државе – не кроз закулисне радње какве је ЦИА некад водила на местима попут Ирана или Гватемале, већ савременом техником изборних кампања.

Док су главни оквири америчке кампање у Србији – у коју је уложен 41 милион долара – јавно познати, сусрети и разговори са десетинама кључних играча, како у Београду тако и у САД, указују да је кампања била далеко шири и префињенија него што се назирало.

Дванаест месеци након стратешке сесије у Будимпешти, саветници, снабдевени америчким новцем, играли су пресудне улоге иза сцене у практично свим потезима против Милошевића – управљајући истраживањима јавног мњења, обучавајући хиљаде опозиционих активиста и помажући у организовању изузетно важног паралелног бројања гласова.

Свргавање Милошевића може да уђе у историју и као прва обрађена и анкетама проверена револуција, пише "Вашингтон пост". Иза спонтаности уличног устанка, који је натерао Милошевића да се приклони изборним резултатима, налазила се пажљиво разрађена стратегија, коју су саставили српски демократски активисти уз активну подршку

западних саветника и истраживача јавног мњења.

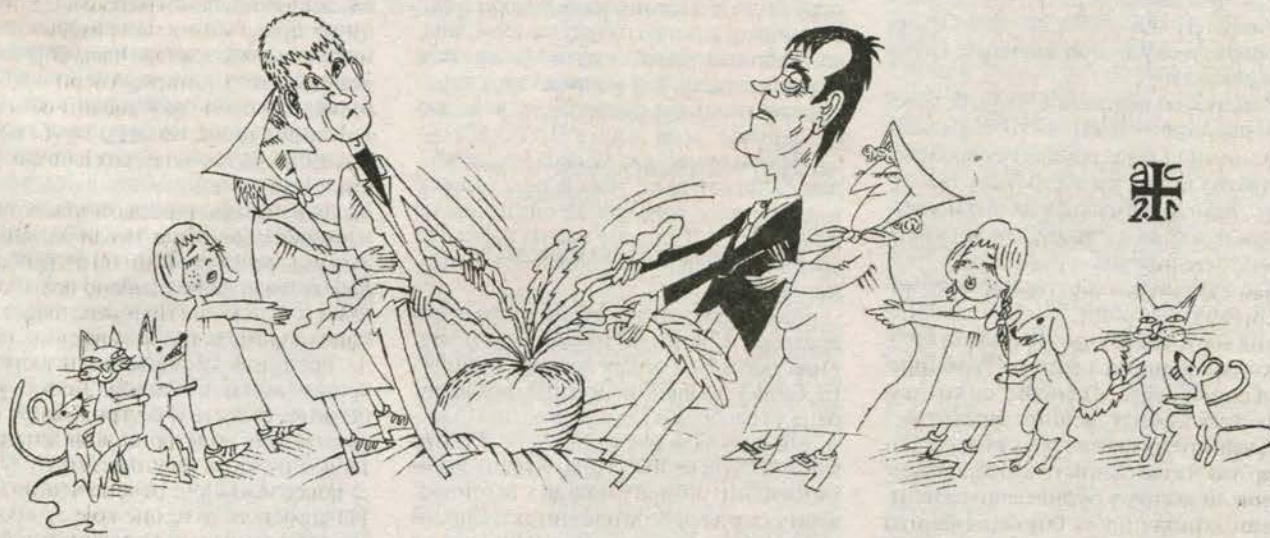
"Страна подршка је била критична", каже Милан Стевановић, који је надзирао маркетиншку кампању за опозициону коалицију. Он наводи "да је то била прва изборна кампања у којој се наша стратегија заснивала на правом начном истраживању".

Милошевићева најјача карта је била неслога и неделотворност његових противника. У том стању, 20 опозиционих вођа прихватило је у октобру 1999. године позив вашингтонског Националног института за демократију да дођу на семинар у хотел "Мариот" у Будимпешти, у којем је главна тема била – истраживање јавног мњења у Србији америчке фирме "Penn, Schoen and Berland". Њихов извештај је показивао да Милошевић не ужива поверење 70 одсто бирача у Србији, али је, такође, показивао да су велика имена у опозицији – људи као што су Зоран Ђинђић и Вук Драшковић – оптерећени негативним резултатима, готово исто као Милошевић.

Међу кандидатима најбоље постављеним да се супротставе Слободану Милошевићу, према извештају америчког стручњака за испитивање јавног мњења, Дага Шоена, био је умерени српски националиста Војислав Коштуница, који је имао позитиван рејтинг од 49 одсто, а негативан од само 29 процената, пише "Вашингтон пост".

Шоен је извукао више закључака из ових налаза. Први је био да су српски бирачи спремни да прихвате антимилошевићевске поруке усредсређене на очајну економску ситуацију. Други, да они хоће промене кроз гласачке кутије, а не

КОНЦЕПЦИЈЕ

Церемонијална улога:
Војислав Коштуница

кроз демонстрације, и на крају и најважније, да само уједињена опозиција има изгледа да свргне Милошевића.

Порука о потреби јединственог изборног наступа није одмах прихваћена међу српским опозиционим вођама. Ипак, током наредних месеци, они су коначно поверовали у доказе истраживања и обликовали стратегију за победу над Милошевићем, уз помоћ саветника са Запада. Зоран Ђинђић се сложио да потисне своје председничке амбиције у корист мање поларизованог кандидата и да ради као менаџер кампање коалиције.

Ствари су нагло убрзане у јулу ове године, када је Милошевић објавио изборе. Први пут у политичкој историји Србије, рекламна техника Запада употребљена је за проверу политичких порука. Поруке су тестиране на исти начин као безалкохолна пића или жвакаће гуме, каже Срђан Богосављевић, шеф маркетиншке фирме која је обавила серију истраживања за рачун опозиционе коалиције и студентског покрета Отпор, уз финансијску помоћ западних група за демократију.

Кандидати коалиције за југословенски парламент и за десетине хиљада локалних положаја прошли су кроз свеобухватну обуку како да остану "на поруци", како да одговарају на питања новинара и како да одговарају на аргументе Милошевићевих следбеника.

Како амерички саветници нису могли да путују у Србију, јер нису могли да добију визу, тако су организовали бројне сесије "тренирања тренера" у Мађарској и Црној Гори. "Тренери" су се онда враћали у Србију да шире искуство.

Двадесетак студентских вођа из Отпора присуствовали су, марта прошле године, семинару у Будимпешти о ненасилном отпору. Ту су обучени како да организују штрајк, како да комуницирају симболима, како да потисну страх

и како да подрију ауторитет диктаторског режима.

Главни предавач био је пензионисани пуковник америчке војске Роберт Хелви. "Ти млади Срби су ме заиста импресионалирали", каже данас Хелви у свом дому у Западној Вирџинији. "Били су веома интелигентни, веома одлучни."

На бурном састанку прошлог јула, активиста Отпора, Срђан Миливојевић, изговорио је речи: "Готов је". "Одмах нам је било јасно да је то суштина целе наше кампање", каже Дејан Ранђић, из маркетинга Отпора. "Било је једноставно и веома снажно. Радило се о Милошевићу, а име му се није помињало".

Амерички порески обвезници платили су 5.000 спрејева, којима су студентски активисти цртали графите против Милошевића на зидовима широм Србије, као и за 2,5 милиона налепница са узвиком "Готов је", који је постао парола револуције.

Током наредна три месеца, милиони налепница "Готов је" штампани су на 80 тона увезеног лепљивог папира – који је платила америчка владина агенција УСАИД, а испоручила вашингтонска корпорација "Ronco Consulting". Да су југословенски погранични званичници обратили пажњу прошлог лета, учили би како је необично порастао број српских студената који иду да посете српска светилишта у Мађарској.

"Ходочашће у Сент Андреју" било је извор број један за опозиционе активисте на путу за још један амерички финансирани програм. Овај пут у Сегедину, где је вођена обука за изборне контролоре. "Ту смо обучили око 400 посматрача који су по повратку у Србију обучили других 15.000", каже Џон Анели из Републиканског института.

На дан избора, опозиционе партије су биле у могућности да поставе најмање два обучена посматрача на свако изборно место у земљи. "Без њих би Милошевићеве људи поново покрали изборе", каже Александар Труља из Бачке Паланке. "Они су мајстори у краји избора."

Гвоздено правило и у ДОС-у и у Отпору било је да се никад не говори о финансијској и логистичкој помоћи Запада. То би пало право у руке Милошевићеве пропагандној машини која је рутински нападала опозиционе вође као "издајнике" или "слуге НАТО-а".

"Чак и данас, два месеца после Милошевићевог пада, тема је осетљива. У међувремену, вође српске опозиције на подршку САД гледају као на кајање на грешке у прошлости", подвлачи "Вашигтон пост".

Амерички напори на изградњи демократије у Србији били су чудна мешавина тајности и отворености. У принципу, била је то јавна операција, финансирана уз одобрење Конгреса од око 10 милиона долара за фискалну 1999. и 31 милион долара за 2000. Неки Американци укључени у борбу против Милошевића кажу да су били свесни активности Ције на маргинама кампање, али су имали проблема да утврде шта та аген-

ција смера. Шта год да је то било, закључили су да то није било нарочито ефикасно. Главну улогу преузели су Стејт департамент и Америчка агенција за међународни развој (УСАИД), која је усмеравала средства преко комерцијалних подуговарача и непрофитних организација као што су НДИ и његов републикански еквивалент, Међународни републикански институт (ИРИ).

(Овај текст "Вашигтон поста", преко агенције БЕТА, пренели су и "Глас", "Блиц" и "Вијести")

"Ко ће се дрзнути да Србима каже истину?"

Занимљиво је пратити финансијску конструкцију Запада, кроз западне или прозападне официјелне медије, у смислу колико је ко дао за српску револуцију. Тако, примера ради, "Нувел обзерватер", француски недељник, у опширном тексту о западној финансијској подршци смени власти у Србији, пише:

"У Србији је слобода имала цену у храбрости и у немачким маркама. Ко ће се дрзнути да каже ту истину Србима? Због нашег престижа и моралног угледа, ми ћемо сами преузети тај ризик", одговара на питање француског недељника један од лидера "Отпора", и додаје: "Срушићемо тај табу, али полако."

Француски недељник даље наводи да је "српска октобарска револуција била плод аутентичне побуне и буђења народа дубоко незадовољног катастрофалним стањем у привреди и корупцијом Милошевићевог режима. Прича о овој револуцији истовремено је чудна прича о коферима пуним немачких марака и о рачунима у иностранству.

Више од годину дана политичка опозиција Милошевићу, независни медији и невладине организације, преживели су само захваљујући новцу са Запада, првенствено из Вашингтона. Ништа од овога не бисмо могли да урадимо без помоћи Запада", признаје један члан покрета "Отпор".

Француски недељник се труди да утврди коначну цену коштања српске револуције, па тако тврди да су: "Током протеклих годину дана независни медији, странке, демократске организације и градови у којима је на власти била опозиција добили инострану помоћ која се процењује на неколико стотина милиона франака. Финансијери демократских промена у Србији биле су владе, приватне фондације, невладине организације и специјалне службе које су, не треба у то сумњати, учествовале у тајним финансијским радњама. У укупној цени српске револуције Америка је учествовала са две трећине средстава.

Већ у лето 1999. године, неколико месеци након НАТО бомбардовања, амерички Конгрес издвојио је 25 милиона долара на име помоћи демократизацији Србије. Почетком ове године та сума је повећана за још 10 милиона долара, а њена расподела ишла је преко агенције УСАИД на рачуне специјализованих организација које би се могле описати

оксимороном "владине НГО" (невлади-не организације). Ту је, пре свега, била ИРИ, која делује "брзо и ефикасно", а према речима једног америчког дипломате, исто тако ефикасно као ЦИА.

Новац је у Србију долазио преко два канала: преко дипломатске поште или је уплаћиван на приватне рачуне анонимних особа у страним банкама, најчешће у Будимпешти. Из ових средстава финансирана је предизборна кампања, од штампања плаката и бецева, снимање спотова, организовања рок концерата (преко 40 широм Србије), до финансирања анкета јавног мњења и формирања ЦЕСИД-а, независне посматрачке изборне комисије. Захваљујући десетинама компјутера, којима су опремљена бирачка места у унутрашњости и њиховом повезаношћу са централном бирачком комисијом, опозиција је била у стању да контролише изборе.

Лавовски део стране помоћи отишао је на независне медије. Независни радио "Б92" могао је током предизборне кампање да се чује у Србији захваљујући

Зашто се о овим донацијама више није говорило и зашто је тема везана за финансијску подршку Запада, у ствари, још увек табу тема, овај лист је добио индиректан одговор једног лидера "Отпора": "Договорили смо се са донаторима да ништа не говоримо о помоћи. Зашто? Зато што је Милошевићева пропаганда стално говорила да смо НАТО агенти. А нисмо били ни сигурни да би то народ добро прихватио".

Према писању француског листа, Британци су на име помоћи демократским променама у Србији дали 30 милиона франака преко државне фондације Вестминстер. Немци су издвојили преко 20 милиона марака током три месеца који су претходили изборима у Србији преко фондација "Stiftungen", партија СПД и ЦДУ. Међу важним донаторима су и норвешка влада са прилогом од око 6 милиона марака, и фондација Џорџа Сороса, која је ове године у Србију уложила 12 милиона марака. Најмање издашна у демократским променама у Србији била је Француска, која је из тај-

ном, јер онда то није револуција. То је онда већ нешто друго. Рецимо да ће многе дилеме и сумње шта се заправо десило 5. октобра разрешити страни медији који, у ствари, пишу о петооктобарском тајном договору. Тако, рецимо, француски лист "Журнал диманш" у тексту од 15. октобра (који је дан касније пренела БЕТА, а преузели лист "Политика", "Недељник", "Сведок" и неки други листови) говори да се у позадини српске октобарске револуције крила "демократска" завера. Описујући догађаје у Београду 5. октобра, лист наводи да су "демократски завереници брижљиво припремали капитализацију председничке победе др Војислава Коштунице на изборима од 24. септембра".

У опширној анализи, овај лист тврди да је "Војска Југославије, или бар њен огроман део, била на страни Демократске опозиције Србије и потпуно подржала и активно учествовала са народом у коначној изборној победи и признавању Коштунице за председника. Некадашњи начелник генералштаба Војске Југославије, Момчило Перишић, у војсци је служио као, и те како, значајан портпарол код председника Коштунице, додајући да је сам Перишић и предложио Војиславу Коштуницу за председничког кандидата. Перишић је, даље, "пружио уверавања и обезбедио да армија не изађе из касарни под условом да нови председник остане постојан у ставу да Косово мора да остане у Србији и да ће одбити тражење Хашког трибунала када је у питању Милошевић. Генерал Перишић је утицао и на изричиту подршку Српске православне цркве и њених великодостојника, која је одмах дала свој благослов новом председнику".

Париски лист поентира: "Демократски завереници такође су захтевали од војника да успоставе контакте са Европом, а посебно са Француском, и то посредством француских високих официра. То је омогућило Војиславу Коштуници да буде у директној и честој телефонској вези са француским министром иностраних послова Ибером Ведрином. Југословенски официри су, штавише, обећали да ће неутралисати снаге специјалне полиције под командом министра унутрашњих послова и обезбедити демонстрантима подршку једног броја гарнизона".

Француски лист закључује да је: "Захваљујући томе и градоначелник Чачка могао да падобранце, преобучене у шивиле, поведе у Београд, овог славног четвртка када је дошло до револуције у Београду. Али, у маси је било и војника који су дошли са подручја Новог Сада, Ниша и Краљева".

На самом крају, позивајући се на "своје изворе", француски лист наводи да је: "Између четири и шест хиљада војника, махом из елитних јединица, учествовало у шивилу у великим демонстрацијама 5. октобра. А за случај сукоба са полицијским снагама, камиони са лаким наоружањем спремно су стајали у предграђу Београда".

Демонстрација силе САД: багер у Таковској улици

овој помоћи. Логистику преносе путем сателита и интернета. Плате сарадника, подмазивање радио-станица у Републици Српској и Румунији, одакле су смитовани програми – све је то, углавном, плаћала америчка агенција УСАИД.

Што се тиче штампе, она је у Србији преживела током пролетњих месеци (када је владала несташица рото-папира), искључиво захваљујући финансијској подршци са Запада.

Европска комисија је градовима, у којима је на власти била опозиција, давала помоћ у нафти ("енергија за демократију") и помоћ опозиционим градовима која је дошла из Немачке и Норвешке под геслом "Асфалт за демократију".

"Овакве акције допринеле су бар 20 одсто Коштуничиној победи", цитира лист Зорана Живковића, тадашњег градоначелника Ниша.

них фондова дала само око милион марака, углавном утрошених на активности "Отпора" и штампање "Беле књиге" Г17.

("Sense", Брисел, (пренели "Вијести" и "Глас јавности")

Демократска завера

Сам амбијент 5. октобра, када је постигнута критична маса људи на улицама, као и све оно после тога, створило је простор многих дилема и сумњи. Тада се, како то неки воле да кажу, десила "мирна" револуција. У коначном салду, пао је режим Слободана Милошевића, а кренуо је са успостављањем режим Демократске опозиције Србије.

Историја памти многе револуције, али још нисмо чули, а ни видели, да једна револуција може да се назове мир-

Тврдње овог француског листа, у суштини, нико од поменутих није демантовао, али су реакције отприлике биле следеће: у истом броју дневног листа "Политика", где је пренет текст овог француског листа, изашао је интервју са генералом Момчилом Перишићем, у којем он, између осталог, говори да је поподневне сате 5. октобра провео у згради београдске полиције, у улици 29. новембра, одакле је настојао да спречи евентуално крвопролиће.

Градоначелник Чачка, Веља Илић, иначе веома речит, а и у последње време нешто љут челник ДОС-а, у интервју "Гласу јавности", од суботе 7. октобра, рекао је: "У чачанској колони, која је 5. октобра хитала ка Београду, било је

штајне службе који у извештају носи име "Карика", имали серију тајних контаката. Паралелно, текла је и друга кључна акција у којој су актери били председник Демократске странке Зоран Ђинђић и официр јединице за специјалне операције, Михајло "Цема" Улемек, звани Легија.

Ђинђић и Легија сусрели су се 4. октобра: "Знао сам да ако Милошевић употреби снаге којима командује Легија, последице ће бити страшне... Одлучили смо да ако га не оборимо до недеље, 8. октобра, мораћемо да употребимо друга средства. Да наши протести нису успели, наши људи би запосели свако гласачко место у земљи и окупирали их дан предруги круг избора. Спавали бисмо

ређење да пуца у народ, његове снаге неће извршити наређење".

Британски извештач закључује да су сусрети Карађоле-Карика и Ђинђић-Легија били кључни фактори у причи о бескрвној промени власти у Београду. И даље наставља да је ноћ између 4. и 5. октобра Карађоле "мирно преспавао". Дан раније срео се са Кариком и – како каже – практично су се договорили да уколико опозиција не дозволи да сутрадан дође до напада на војску и њене објекте, полиција неће пуцати.

"Нисмо се руковали, договор је био прехутан. Рекао сам му, затим, да не знам шта ће се догодити у следећа два дана и да ли ће он мене или ја њега спасавати, али да ће се, свакако, нешто догодити. На

10 официра елитне 63. падобранске јединице, затим неколико оперативаца Државне безбедности, официра МУП-а Србије, полицијских инспектора из Поморавља..."

У описивању догађаја 5. октобра, можда чак предњачи "Сандеј тајмс", који је у опширном истраживању у ствари апострофирао две битне опозиционе фигуре – Зорана Ђинђића и Борана Карађоле, па тако говори да су Ђинђић и Карађоле на тајним састанцима са представницима војне обавештајне службе, специјалним јединицама полиције и војске, договорили да уколико масе не буду на њих пуцале, наређење Милошевића да се користи оружје неће бити испуњено.

Аутор овог истраживања, Боб Грахам, наводи да су садашњи министар трговине, Боран Карађоле, и његов дугогодишњи познаник, официр војне обаве-

тамо и спречили да се бирачка места употребе. Такође, блокирали бисмо Београд и паралисали све видове нормалног живота. Ако би почели да пуцају на нас, одговорили бисмо истом мером. У томе смо сви били јединствени. Знали смо да ако дозволимо Милошевићу прилику, он ће покушати да нас силом застави, војском и специјалном полицијом. Зато је било потребно да дођемо до њих и укажемо им да се боримо за исту ствар", цитира "Санди тајмс" Ђинђића.

Председник Демократске странке, затим, описује сусрет са Легијом: "Дошла су по мене кола и одвезла ме на једно усамљено место на периферији. Желео сам да знам како ће се понашати његове снаге. Саслушао је пажљиво моја питања и рекао да неће интервенисати уколико његови људи не буду нападнути. Такође, рекао је да уколико добије на-

растанку сам му рекао – чувај се, што је и он мени пожелео", цитира аутор Карађолеа.

У извештају даље стоји да се 5. октобра у Таковској улици Легија појавио са 450 својих људи, али да није интервенисао. "Мој командант је био у сталној радио-вези са мном, преносећи ми да има наређење да нападнемо масу. Наређење је могло да дође само од једног човека", изјављује Легија аутору који, затим, каже: "Имао је право, Милошевић се налазио у својој кући и преко телевизије пратио догађаје. У току поподнева подигао је слушалицу и позвао Влајка Стојиљковића, министра унутрашњих послова Србије, и дао му наређење – ако маса покуша да заузме Скупштину, отвори ватру, употреби оружје које имаш на располагању".

Рецидив прошлости:
Момчило Перишић

Како стоји у извештају, Стојиљковић је пренео наређење петорици високих официра. Није знао да су та петорица већ били контактирани (од стране ДОС-а), и сложили се да наређење – да се пуца на народ – неће бити извршено. У том тренутку, Ђинђић и Легија поново су се срели. Ђинђић: "Седели смо у колима, његове очи су севале, рекао је да је добио наређење да нападне, али је одбио да пуца на свој народ. Међутим, био је забринут како ће се војска понашати. Рекао ми је: "Ако вас војска нападне, ми ћемо бити са вама. Напаћемо војску. Они знају да против нас немају шанси". У исто време, Карађолеу је наложено да се поново види да Кариком. Карађоле: "Телефонирао сам му предвече. Одговорио је да ће ме возач покупити и одвести на Бањицу у генералштаб. Састанак са човеком у цивилном одећу одиграо се у једној собици. Питао сам да ли ће они одржати обећање. Одговорио је: свакако. Али, Павковић се налази под великим притиском Милошевића. За сада му одговара да се све налази под контролом".

"Сандеј тајмс" овде каже да је Милошевић већ био наредио Павковићу да покрене војску. Наређење је било да, како се наводи, маса буде засута сузавцем из хеликоптера, да се бомбардују две ТВ станице и да се прецизним бомбама погоди Студио Б, који је већ почео да емитује саопштења опозиције. Наређења су – наводи се даље – дошла у два наврата на сто генерала Павковића.

"Речено ми је – наставља Карађоле – да су наређења Милошевића заиста стигла, али да неће бити извршена. Упитао сам како је то могуће извести, на шта је Карика одговорио: генерал Павковић је рекао Милошевићу да у зградама има људи и да дужност југословенске армије није да пуца у сопствени народ".

Карађолеу је на овом састанку речено да је Павковићу било уручено писмо које је лично донео Милош Ђорђевић, шеф одсека за безбедност Министарства унутрашњих послова. "Писмо је било завезано првеном траком са председничким печатом. Садржавало је списак од 40 опозиционих политичара. Инструкција је била да се они похapse. Имена шест главних опозиционих лидера била су дебело заокружена: Војислав Коштуница, Зоран Ђинђић, Момчило Перишић, Велимир Илић, Небојша Човић и Владан Батић. Они има да буду ухапшени: листа укључује и њихове кућне адресе".

Карађоле се сусрео са Кариком у полне следећег дана. Овај му је – наводи се даље – пренео да би Павковић желео да се види са изасланицима опозиционих лидера. Нешто касније, док се распирљало ко ће отићи на састанак, улетео је Ђинђић: "Једна тактичка јединица се налази у близини Београда. Сви ћемо бити масакрирани".

Карађоле назива Кариком и саопштава му вест. Овај обећава да ће га назвати. После 20 минута јавио се: "Молим те, реци вођама да се смире. Вечераћемо то решити. Седите мирно и чекајте".

Милошевић је, износи "Сандеј тајмс", већ био хеликоптером одлетео у Бор, али му је Павковић послао шест својих штабних официра са поруком да се одмах врати. Истовремено, ступио је у контакт са новим председником Коштуницом и након једног сата њих двојица су се срели. Павковић му је честитао победу. "Ускоро је Павковић возио новог шефа на сусрет са старим шефом".

(Пренеле "Вечерње новости", Дејан Лукић, уторак 12. 12. 2000. године)

Дакле, више је него очигледно да случајност и невиност нису атрибути политичког живота, као што је, ваљда, свима јасно да независног новинарства нема, већ ангажованог од стране онога "ко да више", и да народ заиста ретко бира своју судбину, већ се, у ствари, убеђује да је оно што је изабрао управо оно што је желео.

После 5. октобра се потврдило да оно што су српски радикали редовно представљали јавности, није пука теорија завере, већ модалитет функционисања међународне заједнице. Уосталом, сами челници Демократске опозиције Србије, и остала деца петооктобарске револуције, утркивали се у обзнањивању шта је претходило септембарским изборима и петооктобарској револуцији и како се планирало да се "посао обави" (премда смо мишљена да је обављен само део посла).

Е, сад, да будемо јасни до краја, свега овога не би било да комунистички режим није био аутистичан па, самим тим, и однорађен и тако чинио ујасне грешке доводећи све до ситуације неподношљивог апсурда. Није се лекција научила ни 1991, ни 1992, ни 1996/97, а платило се 2000. године. Међутим, треба имати једно на уму, када се размишља о септембарским изборима, прво, да је дошло до референдумског изјашњавања против глади, болести и сиромаштва – про-

тив Милошевића, а друго, да је, у ствари, подученом (од стране Запада) синхронизованом акцијом Демократске опозиције Србије и невладиних организација добијена битка, поготово над генерацијом од 18 до 22 године, која је определила изборну победу Војислава Коштунице.

Финансијски биланс кампање ДОС-а

"Амерички конгрес је за предизборни буџет ДОС-а одобрио 77 милиона долара. ДОС је према курсу од 2. октобра 2000. године, утрошио 106.750.000 немачких марака, што приближно износи 48.250.000 америчких долара распоређених и утрошених. Остала средства су под контролом менаџера кампање ДОС-а, Зорана Ђинђића.

Ово су подаци о финансијском билансу предизборне кампање Демократске опозиције Србије, оверене печатом и потписом шефа финансија. Документ поседује наша редакција.

Износимо податке да бисмо показали грађанима наше земље шта се догађало иза кулиса избора за председника Савезне Републике Југославије и посланике Савезне скупштине.

Одакле је стигао новац и ко је и на какав начин све крчмио толике милионе.

На основу документа Демократске опозиције Србије, сазнајемо да је менаџер кампање (званично се зна да је то био Зоран Ђинђић) имао трошкове од 470.000 марака. За технику изборног штаба одвојено је 320.000 марака, а за сам изборни штаб ДОС-а 2.000.000 марака. Велике издатке имао је возни парк (за опремање) – 4.000.000 марака. Путни трошкови предизборног каравана ДОС-а однели су 700.000 марака.

Из укупног фонда стиглог из Америке (77 милиона долара) чланицама ДОС-а је распоређено осам милиона марака.

Фонд за народни покрет Отпор ојачао је у предизборној активности ДОС-а и добио укупно 12 милиона марака.

Живели од донација Запада:
"независни" Европљанин

Празних шака нису остали ни други. Тако је неким политичким организацијама изван ДОС-а удељено 4 милиона марака, а исто толико је "сиротињски" удељено и невладиним организацијама.

ДОС је у предизборној активности био веома присутан у нашој јавности захваљујући разним медијима, који су сада, наравно, у обавези да одужују оно што су отплатили.

Колико је та већ годинама гласна у тврдњи да је независна, ево доказа – из документа о финансијском билансу предизборне кампање ДОС-а у 2000. години – шта је све добила "независна штампа" у Београду, Србији и другде у нашој земљи: у ставци "помоћ независној штампи" стоји бројка 23 милиона марака.

ки истраживачи су наине инкасирали 850.000 марака, а уговор са Пен, Шон и Берланд Асошијетс однео је чак 3.320.000 марака.

У поседу смо и сензационалних података о томе колики су били трошкови ДОС-а у време самих избора. Очигледно је да је тадашња опозиција, генерално финансирана из иностранства (Америке), огромну пажњу посветила самим бирачким местима и те пунктове крајње професионално и до танчина обрадила.

Из извештаја о финансијском билансу кампање ДОС-а видимо да су контролори ДОС-а добили 750.000 марака. Посебна пажња посвећена је на бирачким местима контролорима из других странака. Просто да се не поверује да је и то могуће и

но обавјештење од особе "из Владе" па је унапријед припремила 60 тона изборног материјала.

... Међу главама Отпора налазили су се: Слободан Хомен задужен за међународне контакте, Срђа Поповић задужен за људство, Иван Андрић задужен за слогане и маркетинг и Предраг Леџић задужен за транспортовање тона материјала подземним каналима...

Америчка помоћ за Отпор и осамнаест различитих политичких партија које су отпухале Милошевића, још увијек је јако осјетљив предмет разговора.

Долари су почели пристизати од августа 1999. године. Од скоро три милиона долара потрошених у Србији од стране National Endowment for Democracy (скраћено НЕД) од септембра 1998. године, по ријечима Мекартија (званичник НЕД-а), Отпор је био највећи прималац. Новац је слијегло на рачуне ван Србије а у исто вријеме Мекарти је имао низ састанака са лидерима у Подгорици, Сегедину и Будимпешти у Мађарској. Организација за међународни развој из САД-а (USAID) само ове године је доирала 25 милиона долара. Неколико стотина хиљада дао је директно Отпору за "потпорни материјал за демонстрације", међу којима су мајице и беџеви. Претпоставља се да су челни људи Отпора такође добијали појединачну приватну помоћ, али се о овоме у Вашингтону не могу добити никакве информације.

У међународном Републиканском институту, још једној невладиној организацији у Вашингтону коју дјелимично финансира USAID, званичник Данијел Калингерт каже како се са лидерима Отпора "сусрео седам до десет пута" у Мађарској и Црној Гори од октобра 1999. године. Овај институт је у Србији потрошио око 1,8 милиона долара, од којих је један дио дат директно Отпору. Од ове јесени Отпор није никакав студентски покрет, већ добро подмазана организација иза које стоји неколико милиона америчких долара.

Али, друга врста америчке помоћи била је од једнаке важности као и новац Међународни Републикански институт тако је организирао семинар у луксузном хотелу "Хилтон" у Будимпешти од 31. марта до 3. априла 1999. године. Пензионисани пуковник војске САД-а Роберт Халви инструирао је више од двадесет лидера Отпора техникама ненасилног отпора. Ова сесија је, како се касније показало, била јако важна. Халви је предложио да се пронађу ненасилни начини да се умањи Милошевићев ауторитет. Један од првих начина било је ношење мајица на којима је била отиснута песница...

Писано правило понашања унутар Отпора постала је књига америчког писца Џимија Шарпа "Од диктатуре до демократије: концептуални оквир за ослобођење" која се растурала унутар Отпора у последњим мјесецима Милошевићеве владавине...

Организација семинара била је интензивна. Диљем земље активисти су обучавани како да се играју "жмире" са

Скрнављење Божића: порука "хришћанина" Владана Батића

И упорни АНЕМ добио је од ДОС-а огроман новац – 12.400.000 марака.

У области информисања платили су и 800.000 марака за кампању "Инфоудар", за гостовања и маркетинг на телевизијским и радио станицама – 4.200.000 марака. Штампање и лепљење плаката однео је четири милиона марака, билбордови су стајали пет милиона марака, такозвана папирна галантерија 2.700.000 марака, разне ситнице попут прављења шибница или хемијских оловака 400.000 марака.

Кампања преко Интернета била је у односу на остало прилично занемљива по цени – дао је само 40.000 марака.

Досовци су, односно њихови стратегијски оци, импозантну суму издвојили за део кампање под насловом, на пример "Изаћи на црту" и "Караван познатих" – хонорари, путни трошкови, озвучење, маркетинг, појели су 3 милиона марака.

ДОС је, како се и претпостављало, велики новац потрошио и за истраживање јавног мњења. Скреће пажњу да су домаћи истраживачи добили само мрвицу у односу на странце. Наши, српс-

да се и то догађа у нашој земљи; у извештају пише да је "специјал" за контролоре СПС-ЈУЛ коштао три милиона марака!

Занимљива је још једна реченица из документа коју цитирамо: "уз фиксних 600 динара нашим контролорима је давано и посебна стимулација у износу од 50 до 100 немачких марака у зависности од бирачког места, па тачну евиденцију немамо..."

Р.Јевтић

Победа андерграунда

"... Више од седамдесет хиљада младих Срба, потпомогнути интезивним помоћи САД-а, постали су активисти организације која ће уз помоћ домаћих снага и америчких пара довести до Милошевићевог колапса. Кроз маршеве, изругивање, психичку храброст и менталну агилност, Отпор је нарастао у масован андерграунд покрет..."

Колика је стварна снага Отпора показује и чињеница да је ова организација дванаест дана прије Милошевићевог позива на изборе о томе добила аноним-

**СПО потонуо брже од Титаника:
Вук Драшковић**

полицијом, како да одговарају на питања приликом полицијских испитивања, како да осмисле поруке на постерима и памфлетима, како да трансформирају страх становништва у снагу и како да се идентифицирају и почну стицати упоришта у полицији и другдје. Са армијом и полицијом обављени су тајни преговори јер се слутило да ће, након што је Милошевић покушао прогласити неважним изборе а демонстранги изашли на улице, они бити позвани да уведу ред. Зоран Живковић, градоначелник Ниппаиблски савезник Отпора, каже да је договор био да се снаге унутар полиције или војске неће противити али неће ни послушати. "Да су они рекли – не, биле би доведене друге јединице. Тако су они рекли – да, али нису урадили ништа."

Српска будућност је на много начина повезана са Отпором. "Надамо се да ће нова генерација лидера произићи из њихових редова", каже Монтгомери, амерички дипломата у Будимпешти који је постављен ту да би се након успостављања дипломатских односа стационирао у Београду..."

Ведрана Сексан

Како је Запад организовао Милошевићев пад

Западни медији су скоро униформисано осликали свргавање југословенског председника Слободана Милошевића као резултат спонтане народне демократске револуције. Међутим постоје докази који упућују да се тако хтела замаглити истина.

Циљ медија је био да се да легитимитет на уштрб истине а јесте да су догађаје у Србији креирали и финансирали САД и Европска унија, како би обезбедиле контролу над Балканом у сарадњи са опозиционим лидерима.

Као пример новинског коментара јесте и чланак Нила Ашчерсона из октобра (тачније 8. октобра) који је објавио

Обзервер. Тако он каже да догађаји од 5. октобра "нису имали лидере, чак ниједног хероја, као ни чуваре доброг разума... у ствари револуција јесте и увек је, попут оне коју је свет видео у Београду".

Међутим, лидера и чувара доброг разума је у ствари било више него што је потребно. У ствари, милиони долара, високостручни саветници и персонал који је у броју прелазео стотине, а обезбеђен од стране Америке и Европе у циљу изборне кампање ДОС-а нашпи су се тих дана у Београду. Бивши амерички дипломата који је, како је то насловио Њујорк тајмс, водио југословенску амбасаду у егзилу у Будимпешти, већи део кампање на терену је лично кординисао.

Новац и стручна помоћ обезбеђивани су или преко владиних агенција или кроз невладине организације као што је немачка Фридрих Еберт фондација и америчка Фридом хаус, које су ипак биле главни спонзори опозиционе медијске мреже.

Фридрих Еберт фондација је једно од главних немачких средстава преко које се остварују империјалистички интереси.

Фридомхаус обједињује водеће демократе, републиканце, бизнисмене и синдикалце, како би промовисао прокапиталистичке покрете.

Занимљива је анализа немачког "Дер шпигла": "Немачка влада је месецима дискретно, али циљано подржавала српску опозицију против Милошевића. Значајна политичка и материјална помоћ која је долазила из Берлина, као из осталих западноевропских земаља, дистрибуисана је српској опозицији која је Запад убедила да може да акумулира такву јачину да сруши Милошевића и да преузме владу. Седамнаестог децембра прошле године немачки министар спољних послова Јошка Фишер и државни секретар САД-а Медлин Олбрајт су се срели са познатим југословенским опозиционарима у просторији без прозора "Интерконт" хотела у Берлину (уочи одржавања састанка групе Г8.

Зоран Ђинђић и Вук Драшковић су били важне фигуре тајног састанка, обојица као Милошевићев опоненти који никада нису били у могућности да се уједине на дуже време. Учесници тајног састанка данас говоре: "У то време опозицији је дат 'кључ за преврат'. Милошевићев опоненти су заиста желели да сарађују и сложили су се око, до тада за многе не добро познатог, заједничког председничког кандидата Коштунице. Даљи договори су показали да се не може рачунати на подршку иначе непривидивог књижевника Драшковића".

Приближно 30 милиона америчких долара је дистрибуисано у Југославију преко канцеларије у Будимпешти, како би се опозиција опремила за изборну кампању компјутерима, телефонима и канцеларијским материјалом. Стотине учесника кампање били су обучени напољу за њихове задатке. Као резултат, на сам дан избора опозиција је била тако добро опремљена и организована

те је праћење избора било много боље од Милошевићевог тима. Учесници избора осматрали су и пратили бројање гласова и слали резултате преко сопствене радио везе у централни изборни штаб ДОС-а.

Немачка влада је такође обезбедила материјална средства у износу од 40.000.000 марака за опозиционе медије, док је "Дојче Веле" инвестирао око 10.000.000 марака током 1999. године.

Међутим, може се рећи да је све не само почело већ и интензивирано још после локалних избора 1996/97. године, када је већину градова у Србију добила опозиција. Немачка влада је кренула да улаже у те градове па је тако 45.000.000 марака или 20.000.000 долара дошло у 40 опозиционих градова. Велике операције спонзорисане од стране запада су биле: "Енергија за демократију", "Образовање за мир", "Асфалт за демократију" а све у циљу учвршћења позиција опозиције у народу.

Операција предвођена бившим послаником Социјалдемократије Јозефом Возеном укључила је 16 немачких градова, 41 европску заједницу и 4 из Охаја. "Сарадња међу градовима је свакако била трик, како би се сакрила чињеница да је Немачка као и остале земље предводила југословенску опозицију."

"Дер шпигл" закључује: "16.951.800 марака (7,5 милиона долара) је до данас послато у готовини за 'сарадњу градова' из фондова спољних послова а у оквиру Пакта за стабилност".

Порука је била јасна, по принципу доброг примера: или ћете подржати Коштуницу па ће вас Запад наградити, или Милошевића, па ћете имати санкције и константне претње од потенцијалних ратова.

Други део кампање Запада био је успоставити контролу над тајном полицијом и војском. Како је било остварење овог циља, пише "Гардијан" у чланку који је базиран на разговору са Живаном

**Позвао Хашки суд у Београд:
Горан Свилованић**

"Мировни" покрет Вашингтона: Жене у црном

Марковићем, бившим припадником специјалних јединица "63. палобранске бригаде", "где он тврди да је рушење зграде Савезне скупштине и РТС-а било организовано од стране више од 100 бивших и садашњих војника који су били у вези са обезбеђењем зграда. Специјалне анти-терористичке јединице "САЈ" су такође биле ангажоване".

Истинитост Марковићеве изјаве потврдили су извештаји "Њујорк тајмса" и британског "Канал 4" који су пратили гогољаје 5. октобра од Чачка до Београда. Тако они преносе изјаву Велимира Илића, градоначелника Чачка: "Ми смо направили тим младих професионалаца, палобранца југословенске војске и младих полицајаца, и координисали смо их са елитним јединицама српске тајне полиције. Имали смо професионалне боксере и експерте у другим борилачким вештинама. Чак смо имали и полицијску опрему..."

На крају ваљало би истаћи закључак Роберта Д. Каплана који је рекао да је 5. октобар, у ствари, демонстрација силе САД-а: "Не треба бити у заблуди да је стварање и ширење отворених друштва на Балкану последица развоја народне свести, већ директан резултат америчког империјализма у сарадњи са локалном популацијом која остварење својих интереса види кроз Америку..."

Крис Марден,
13. октобар 2000. године

Медији ударна песница америчке глобалне политике

Другу половину, или сам крај двадесетог века, дефинитивно ће окарактерисати нове технике специјалног рата које се проводе кроз медијску структуру. О медијском рату, као феномену модерног доба, углавном се ћути, јер велике силе не желе да тема дође у фокус домаће и стране политичке јавности и њеног јавног мњења јер је реч о "лесној руци" њихове глобалне политике, као и разоткривању техника и метода медијског рата, што им свакако није у интересу.

Уколико медијски рат посматрамо кроз технике психолошког притиска које политичке интересне организације, институције и појединци примењују да плански одабране циљне групе у, према правилу, дужем временском периоду врло високим интензитетом, коришћењем масовних медија у сопственој и(ли) другим земљама ради постизања одговарајућих политичких циљева, онда се може закључити да је према Савезној Републици Југославији заиста вођен беспощадан медијски рат који је константан, повезан са стратешким и тактичким политичким циљевима великих и регионалних сила.

Овде говоримо о веома суптилним правилима игре и неосетном урањању у слојеве људске свести и структуру ставова, где се у коначном збиру усмерава политичко опредељевање и усмеравање веома широке популације.

Још у периоду "хладног рата" израђено је сјајет медијских институција, или

институција за пропагирање, које су двадесетих модификоване, али су карактеристике медијских институција, које представљају политичке лобије, остале исте:

– "ауторитет струке" – најчешће их чине новинари, публицисти и стручњаци за маркетинг повезани са организацијама за људска права (начела њиховог рада су професионалност и хуманост);

– аутоматизам реакције – функционише се јавно како би се избегле оптуге за било какву "међународну заверу", а повезују их исти интереси, а врло често и исти извори финансирања.

Кад неко "позвони на узбуну" реагују сви: примера ради, "затварање" БУМ радија у Паржаву био је довољан разлог за жестоку реакцију и протестна писма свих институција. Тако је преко ноћи БУМ радио постао "питање демократије у Савезној Републици Југославији".

Тај сигналотпочињања медијског рата дају центри политичке моћи с циљем обликовања стварности и оправдања интервенције пред јавним мњењем. Дакле, медији се никада не истрчавају и никада се технике психолошког притиска путем медија не примењују, а да у позадини свега претходно нису биле политичке одлуке (примери су многобројни, да вас подсетимо: инвазија на Панаму, "Пустинска олуја"). Од тог момента до остварења циља, проводе се, у ствари, строго контролисане и синхронизоване акције здружених снага институција и појединаца.

Подршка водећих светских медија владама сопствених земаља и узајамна спрега представника државних и медијских институција – персонална, организациона, отворена или прикривена – део је принципа функционисања модерних држава под називом – јавна дипломатија.

УСИА, информативна "независна" агенција САД, читаву своју активност заснива на поставкама стратегије јавне дипломатије. Иако се појединци у америчком Конгресу веома труде да, у циљу тзв. рационализације буџета, пребаци све функције те агенције у Стејт департмент, дакле да активности пређу са парадржавног на изразито државни ниво, то "не пролази" тако једноставно. Јер, многи су свесни значаја "софистициране" пропаганде коју "изричито државне" институције теже проводе. Јавна дипломатија је, дакле, само друго име за успостављање легитимитета смираних или учињених политичких потеза.

Комисија Конгреса САД, октобра 1993, детаљно је анализирао на који начин у "новом времену", након "завршетка хладног рата", УСИА може најбоље да служи америчким интересима и дошла до закључка да та агенција мора да се "прилагоди новом информационом добу сателитске ТВ, дигиталних сигнала и фибер-оптичких каблова, времену не само на информацијама засноване економије, већ и информационе политике у којој дипломате и креатори политичких одлука морају да науче дејствовати у право време". Комисија оцењује да "оно што људи виде и чују аутоматски има ефекта на деловање влада, и веома ретко, поготово не на дуже стазе, владе могу да се ослоне на ексклузивне информације које неће имати нико други" и истиче: "Последнице за дипломатију су огромне. Када председник и цео свет истовремено сазнају за покушај државног удара, девалвацију валуте, ракетни напад, јавно мњење постаје моментано одлучујуће важности за дипломатију, а не само фактор више за разматрање".

Комисија закључује: "Данас владе морају да задобију подршку народа у другим земаљама и њихових лидера ако желе да њихова политика буде успешна."

Стратеги медијских наступа представника водећих светских и регионалних сила, а поготово представници "велике" и "мале" фамилије, увек имају на уму америчка искуства из Вијетнамског рата када је улога политичке јавности у САД, поготово тадашње левице и мировних организација, укључујући и "хипи покрете", имала једну од кључних улога у окончању дугогодишње ратне авантуре. Због тога, а поготово од Заливског рата (1991) и прокламовања принципа "поретка новог света", политичка јавност водећих земаља света се непрестано убеђује у оправданост политичких и војних акција тих земаља, поготово западних савезника и НАТО.

Та легитимизација пред домаћом и светском јавношћу, у коју су често укључене еминентне међународне организације и институције, у стручној терминологији се назива – фабриковање пристанка (manufacturing consent) или обликовање стварности (inventing reality). Легитимизација је најчешће праћена стварним или фабрикованим "писмима подршке"; "електронским Интернет сондажама" јавног мњења (на водећим сателитским ТВ станицама) и сл.

Медијски посленици воле моћ и специфични "сјај рефлектора" што их "усељава" у милионе домова где их, најчешће, доживљавају као "старе познанике". Утицај на друге људе, њихова опредељења, начин живота, чланство у "клубу познатих", нека су од својстава која дају посебан "гламур" брзометном животу медијских магова. Они се повезују, на националном и интернационалном нивоу, припадају истим удружењима, такмиче се у вечитој новинарској трци – ко ће бити бржи, актуелнији, тачнији, јаснији, концизнији, занимљивији, симпатичнији, вољенији и, што је најважније – гледанији и тиме профитабилнији.

Стотине институција су основане у циљу "бриге о слободи медија у свету", као сегменту никад недовршеног корпуса "универзалних људских права". Током "хладног рата" оне су нисале као печурке после кише. Њихова основна улога је била и остала – да буду лобији, или групе за притисак. Део Запада је наставио да разгранав медијско-политичке лобије, ширећи свој утицај на онај део света који се називао "социјалистички лагер", као и на "трећи свет". Зада так деценије гласио је – попунити новонастали вакуум који је уследио повлачењем источног блока са политичко-историјске сцене.

На сличном принципу на коме су засновани и политички "олимпијски кругови", заснива се деловање "мале фамилије". Формула гласи: лажни плурализам. Институција и организација, "еснафски" организованих у одбрану базичних принципа новинарске професије и достојанства, има на стотине, али је

Већ виђено: "Отпор" испекао "занат" у Мађарској

њихова улога да буду – једно. "E Pluribus Unum".

Систем функционише на принципу "блока", односно на принципу парафразе некада кључне максиме НАТО и некадашњег Варшавског уговора ("Напад на једну чланицу значи – напад на све"): напад једне институције подразумева напад свих на одабрани "циљ".

Строго раздвајање медијско-политичких лобија, и лобија оличених у организацијама за људска права, фондацијама за развој демократије, хуманитарним организацијама итд, није могуће јер је реч о повезаним организацијама. Попут крупних политичких лобија, нису сви припадници наведених институција истовремено и припадници "мале фамилије". Већина дубоко верује у "еснафски", професионални и демократски карактер институција којима су посветили добар део свог живота. И на тим принципима делује.

Покушаћемо, на поједностављен и шематски начин, да прикажемо повезаност тих лобија који, сви заједно, представљају "причу са западне стране".

Класични медијски лобији: амерички Комитет за заштиту новинара, асоцијација америчких издавача новина, Америчко друштво уредника новина, Репортерски комитет за слободу штампе, Члан 19, Индекс цензуре, Међународна федерација новинара (седиште у Бриселу), Међународна организација новинара (седиште у Прагу), Међународна федерација издавача новина, Репортери без граница, Штампачка савез, Медиенхилфе, Комитет за светску слободу штампе, Светска асоцијација локалних радиостаница (АМАРИЦ), Европска федерација независних радиостаница, Међународна мрежа за слободу изражавања и размену (ИФЕХ), Канадски комитет за заштиту новинара...

Организација за људска права: Амнести интернешенел, Хјумен рајтс воч (раније Хелсинки воч), Фридом хаус, Међународна федерација за људска права, Међународно друштво за људска права (ИИФМ), Друштво за утрожене народе...

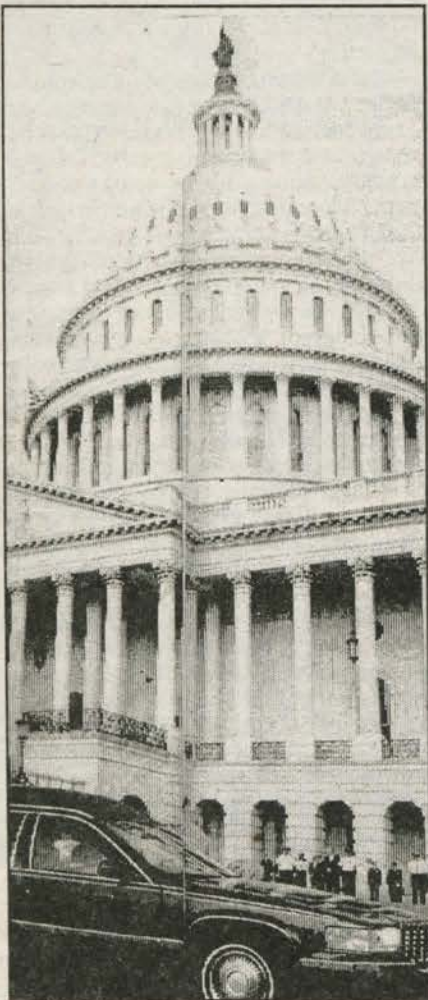
Фондације: Фонд за отворено друштво, Задужбина Конрада Аденауера, Национална задужбина за демократију, Вестминстерска фондација за демократију, Фонд за слободу изражавања, Нојманова фондација...

Институте: Међународни институт за штампу, Институт за отворено друштво...

Представници водећих светских медија (Си-Би-Ес, Си-Ен-Ен, Би-Би-Си, Скај ТВ, Јуроњуз, Њујорк тајмс, Вашингтон пост, Тајм, Њузвик, Економист, Тајмс, Гардијан, Монд, Франкфуртер алгемајне цајтунг...);

Државно-пропагандне станице ("кратки талас" – Глас Америке, Радио слободна Европа-Радио слобода, Дојче веле, Радио Франс-интернационал...).

Све наведене организације делују релативно самостално и не постоји некакав "шеф свих шефова" чија би се "магична упутства" чекала у свакој конкретности ситуацији. Њих обједињује ис-

Шаком и капом за "демократизацију"
Србије: Конгрес САД

товетни интереси, благонаклоност њихових националних влада и многих међународних владиних и невладиних институција и организација. И истоветни вредносни систем кога заступају. Везе се, чешће, заснивају интер-персонално, него институционално, односно "званично". Навешћемо неколико примера њиховог узајамног "умрежавања":

– **Комитет за заштиту новинара**, основан је 1981, на почетку Реганове владавине и његовог "крсташког похода" на Исток, и нагласка на "рату звезда". Комитету председава Кети Мартон, некада новинарка, натурализована Американка чији су родитељи, мађарски Јевреји, радили за америчку новинску агенцију Асошијетед прес и избегли у САД због доласка (квази)комуниста на власт у Мађарској. Познатија је као супруга Ричарда Холбрука, некадашњег помоћника државног секретара САД, и бивша супруга једног од водећих новинара телевизије "Еи-Би-Си", медијског "аристократа" Питера Пенкина (чији је добар друг из доба "револуционарне" 1968. Данијел Кон-Бенди, француски "философ" и медијски лобиста). У том комитету раде и Ентони Луис (колумниста Њујорк тајмса), Дан Ралер (Си-Би-Ес), Дејвид Мараш (Еи-Би-Си), Бернар Шо (Си-Ен-Ен), Том Броку (Еи-Би-Си), Валтер Ајзаксон (магазин Тајм), Мари Мек Грори (Вашингтон пост), Џош Фри-

дмах (Њуздеј), представник "Мек Нил-Лерер", водећег програма јавне, "некомерцијалне", РВ-мреже Пи-Би-Ес и многи други. Дакле, "покривени" су сви водећи амерички медији. У Комитету су и представници еминентних институција попут: "Њујорк ривју ов букс", "Доу Џонд", Нојманове фондације са Универзитета Харвард, Фридом форум...

Почасни председавајући је легенда америчког новинарства Волтер Кронкајт (Си-Би-Ес) који никада није крио да обожава Дејвида Рокфелера. Додуше, та врта "љубави" сама по себи није никакав проблем. Оно што је много значајније, јесте чињеница да наведена "фамилија" представља моћан лоби медијских "аристократа" чији су годишњи пословни уговори са матичним медијским кућама допринели да су, готово сви, попут фудбалских, кошаркашких, бејзбол звезда, већ давно решили егзистенцију. Амерички медијски аналитичар Мајкл Паренти говорио је: "Кронкајтов последњи уговор од 20 милиона долара сума је која може да лечи бол закопчаних усана!"

О каквим је то "закопчаним уснама" говорио Паренти? На годишњим свечаним сесијама тог Комитета од разних добротвора прикупи се годишњи буџет који је ретко када мањи од милион долара. На тим скуповима није реткост видети позната лица: финансијске "чудотворце" Џорџа Сороса и Џона Скенлона, медијског могула Теда (Алберта) Тарнера, Кристијану Аманпур, "звезду ратова" Си-Ен-Ен (повремено, за милионски "хонорар" и водеће емисије конкурентске телевизије Си-Би-Ес "60 минитс") и супругу споукмена Беле куће Дејмса Рубина, Катарину Грејем, свемоћног шефа "Вашингтон поста" и "Њузвика"...

У Комитету за заштиту новинара седи и Џон Б. Оукс, некадашњи новинар Њујорк тајмса, али истовремено и члан Саветодавног комитета организације која се стара о људским правима "Хјуман рајтс воч". И гле, у том Саветодавном комитету су и Џорџ Сорос и његова супруга Сузан Вебер и његов пријатељ од поверења Бил (Вилијам) Забел.

"Фамилија" се благоугодно шири и неосетно прожима.

Оно што их, већину, посебно повезује јесте припадност елитном клубу званом Савет за спољне послове. Поједини теоретичари истичу: Комитет за заштиту новинара некад је био група за људска права, а сада је то "индустријска организација".

Почетком 90-их, међу редовима америчке администрације јавио се немали број оних који су сматрали да, у циљу смањења трошкова за "јавну дипломатију", треба максимално "скресати" буџет Радија слободна Европа и Радија слобода. Кампању за "спасавање" тих радиостаница предводили су некадашњи високи политички функционери и борци за људска права: Џин Киркпатрик, бивши амбасадор САД при ОУН, неизбежни Збигњев Бжежински, нобеловци Ели Визел и Чеслав Милош. Писма подршке

стигла су у Вашингтон и од "проминентних европских лидера" као што су Вацлав Хавел (Чешка) и Ленарт Мари (тада председник Естоније) и уметника попут бивше примабалерине совјетског (руског) Большој театра – Маје Плисецкаје.

Међународни институт за штампу основан је у јеку "хладног рата", 1950, у Бечу и регистрован у Цириху. Није случајно изабрано да Институт буде у две тада неутралне државе. Педесетих година, Макартијевом "лову на вештице" требало је дати "мекши приступ" и легитимитет новооснованој институцији. У Институту су представници следећих медија: "Гардијан" и "Обзервер" (Велика Британија), "Ноје цирхер цајтунг" (Швајцарска), "Њујорк тајмс" и "Лос Анђелес тајмс" (САД).

Уосталом, о свему овоме је својевремено говорио и писао доскорашњи помоћник савезног министра за информисање, у чијој је надлежности било информисање иностране јавности, господин Владимир Илић. Тако је својевремено Зоран Петровићу Пироханцу у интервјуу за лист "Дуга" рекао следеће:

"... Како се и ко залаже ових дана за војну интервенцију на "страшне геноцидне Србе"?"

Они исти који су се залагали за разбијање претходне Југославије. Погледајте какав је то парадокс. У име такзваног "мултикултурног, мултијезичног и мултирелигиозног света без граница", који је "у настајању", развијена је мултинационална, мултијезичка, мултикултурна и мултирелигиозна Југославија. У том свету, где све почиње и завршава се "на мулти", судбину кроје – мултимилијардери. Ко представља те лобисте? Навешћу неколико кругова: крунски сведок да је недавно у селу Горње Обриње извршен "масакр над албанским цивилима" био је неименовани представник организације "Human Rights Watch". Ко не верује, нека "прелиста" светске сателитске станице и Интернет. У саветодавном комитету те организације седи Џорџ Сорос, неким у свету познат као финансијски спекулант, другима као маг светских берзи, неким Југословенима као издашни филантроп, а другима као финансијер тзв. независних медија. Занимљиво је да је тај мултимилијардер уједно био председавајући ратне групе (Task Force) спонзорисане од америчког Савета за спољне односе (Council on Foreign Relations), која је сачинила извештај са називом "Амерички национални интерес и УН".

У поменутом Одбору "HRW" налази се и Џон Оукс, који има веома уважено место и у америчком Комитету за заштиту новинара, којем председава иначе симпатична госпођа Кети Мартон, супруга моћног Ричарда Холбрука. И, гле, у истом том Комитету седе господа Ентони Луис (колумниста и отворени англосрпски јастреб у дневнику "The New York Times"), Дејвид Мараш (ABX News), Bernard So (CNN), Den Rader (CBS), Tom Brokou (NBC), Yoš Fridman ("Newsday").

Над свима њима је сенка почасног председавајућег Волтера Кронкајта, јед-

ног од најчувенијих америчких новинара од Другог светског рата до данас. И да погледамо: Луис од почетка кризе на југословенском простору говори о "српској агесији"; Фридманово "истакнуто перо" Рој Гатман, прославио се измишљотинама о српским концилогорима" и за то био награђен "Пулицером". То није ни чудо, јер су и Пулицер и Херст (Веслов "Грађанин Кејн") привили, измишљали ратове у Латинској Америци.

Поменути англоамерички новинар Гатман, ако се тај лик уопште може назвати новинаром, штампа у немачком Гетингену књигу са називом "Сведоци геноцида" (пазите, не сведок геноцида, јер он ништа својим очима није ни видео, већ цитира наводне сведоке). У Гетингену је и филијала тзв. Друштва за заштиту угрожених народа, регистровано у Луксембургу. Његов шеф је Тилман Цилх, истакнути лобиста "за хрватску и босанску ствар". И, гле, за то друштво је на одговарајући начин везан и Ерик Ратфелдер, чије име је недавно одјекнуло поводом његових измишљотина о наводним масовним гробницама припадника албанске националне мањине на Космету. И не само он, већ и ТВ програм "Мона Лиза" на немачком другом каналу ЗДФ. Сећате ли се Александре Штигмајер? У октобру 1992. године, она постиже светску славу тако што у листу "Deutsches Allgemeine Zontagsblad" пише да су "муслиманске жене биле масовно силоване и бивале принуђене да рађају тако зачету децу". Она је такође аниматор идеја поменутог друштва, које је заправо медијско-политички лоби.

Знам да ће звучати претенциозно, али хоћу да парафразирам познате стихове: "Сви Срби да се у со преметнемо, не бисмо медијско-политичким лобијима ручак засолили." Међутим, увек ће бити медија, и на Истоку, и на Западу, који ће, средом, бити отворени за глас малих народа и држава, и који ће бити против било које врсте тоталитаризма. Поштоваће златно новинарско (и правно) правило, на којем се темељи демократија: чујмо све стране.

"Ди Пресе" је жучно реаговао на недавни протест аустријског Савета за штампу, који их је прозвао због скандала Ратфелдер.

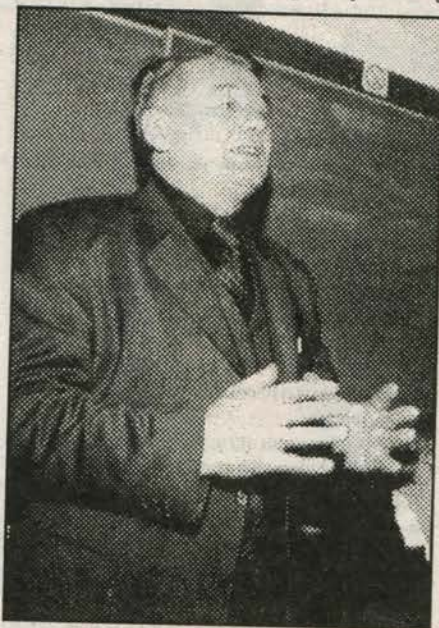
Уважени господин Ејдан Вајт, генерални секретар Међународне организације новинара (ИФЈ), са седиштем у Бриселу, има обичај да каже: "Ако желите демократију, живите са критичизмом!" То се мени веома свиђа. Господин Вајт је иначе веома критичан према медијској ситуацији у СР Југославији. Такав му је посао, што не значи и да је он добро обавештен. Међутим, занимљиво је шта он саветује босанским новинарима: "Сарајево је погодно место за окуљање међународне заједнице. На пример, да се окупе неки људи који су овде били репортери за време рата, као Мартин Бел и Кристијана Аманпур, да дођу и говоре са локалним новинарима о томе како се ствари могу савршити у будућности".

Лично бих волео да су се Вајт и ИФЈ громко огласили поводом скандалозног поступка "Ди Пресе" који је одмах најавио да ће прекинути сваку сарадњу са аустријским Саветом за штампу, а поготово бих волео да су громко протествовали против Ратфелдерових измишљотина. Можда је требало да тандем Бел-Аманпур похита заједно у Ратфелдеров лист "Tageszeitung", да новинаре те редакције, сходно горепомнутим Вајтовим препорукама, подуче "како се ствари могу савршити у будућности".

По мом мишљењу, Кристијана Аманпур је (CNN) још грозоморнији пример первертованог новинарства у служби министарства спољних послова. Сећам се њене "легендарне" бесрамне лажу у репортажи о Кисељаку, који је представила као хрватски град и разлог за још жешће стезање обруча око Срба. Нико никад у Америци и свету није осудио то нечувено срозаване новинарске етике, али је од Арапа добила престижну "Мохамедову награду" за своја новинарска "достигнућа".

Заиста не знам да ли је она у служби било чијег министарства и не знам где се тај "борак за истину и правду" тренутно налази. Она је сада госпођа Рубин, супруга спонсормена Стејт департмента. Они су сада савршен спој мултиетничког, мултикултурног и мултирелигијског пројекта. Искрено им желим сву срећу, као што искрено желим и мир Јеврејима и Арапима на Блиском истоку. Једино што не желим, то је да се било ко у овом белом свету мири, или стиче славу преко леђа несрећних и недалековидних јужнословенских народа. Или да се било ко нагађа око појединих стратегијских геополитичких интереса и путева нафте и енергије, тако што ће југословенској деци претити бомбардовањем. У име будућности, наравно.

Недавно је Рој Гатман поново проштеао нашим просторима и обишао Космет. Знамо поуздано да се за улазак није пријавио као новинар. Да сам ја то учинио у

Падобранце у цивилу довео у Београд: Велимир Илић

САД, Израелу, или Француској, био бих протеран заувек, без могућности повратка у те земље бар 10 година.

Одмах да се разумемо: Савезни секретаријат за информисање није надлежан за издавање виза. Ми можемо да помогнемо да понекад убрзамо процес добијања визе за стране новинаре, да изађемо у сусрет захтевима колега. То смо радили "хиљаду пута". Међутим, ту се наше ингеренције завршавају. Не можемо да ионако преоптерећене људе у југословенским амбасадама (сетите се: санкције СБ УН су својевремено смањиле број и звања југословенског дипломатског особља) додатно гњавимо стотинама појединачних новинарских захтева. Могли бисмо да дођемо у ситуацију да нам колеге из СМИП-а кажу – још нам само ви фалите! Заиста смо отворени колико је год то могуће. Ако је Рој Гатман ушао у СР Југославију лажно се представљајући, то само додатно говори о каквом је кореспонденту реч.

Али господин Харис Силајџић, у октобру 1997. каже за "Washington Post": "Рој Гатман је херој у Сарајеву. То исто је и Питер Ценингс (ABC News, изразито англисрпски обојен – прим. З. П. П.). Он је био тамо када је извршен напад на сарајевску пијаци Маркале, Кристијан Аманпур са CNN послала је идола и Дон Ф. Бернс из "Њујорк Тајмса" (...). Они су били наша артиљерија. Ембарго на медије није могао да се увеле, а медији су говорили у наше име."

Не сумњам да господин Силајџић има лепо мишљење о наведеним новинарима. Једино да подсетим да је Бернс из "Њујорк тајмса" својевремено добио "Пулицера" за причу о масовним злочинима и силовањима које је починио Херак (још у затвору). У међувремену, "Њујорк тајмс" прошле године проналази наводне Херакове жртве – живе и здраве! То у овом случају служи на част "Њујорк Тајмсу", макар било и касно, али не служи на част чувеном Бернсу, који је после Босне отишао у Индију "да се бори за права угрожених муслимана". Још није објашњено, наравно из "демократског" угла, како онда невин човек још труне у затвору, а његове жртве напасају своје овце по босанским пашњацима.

И господин Харф из "РР агенције Рудер-Фин" је у априлу и мају 1992. под лажним именом боравио готово месец дана у хотелу "Holiday Inn" у Сарајеву, и тада је обавио посао уговора са Изетбеговићевом владом, који је Југославији нанео толико штете својим лобирањем.

Све је то један исти круг у чијем фокусу је – новац. А новац је, изгледа, једини Бог онима који би хтели да медијски наметну доктрину неолиберализма читавој земаљској кугли. Наравно, нико нема ништа против пара, али оне би требало да буду средство за живот, а не циљ по себи. Да не говорим много о њему. Препоручујем вашој пажњи публикацију "Медијски рат против Југославије: Show must go on!", коју је уписаној, и електронској (Интернет) форми сачинио SSINF. Уместо тога, ево шта каже

USIA, 27. 10. 1993: "Гласило О Dwyer's Washington Report у главној теми, у издању од 19. јула, говори о хрватској Босни и Косову, које су платиле ПР агенцији Ruder Finn Global Affairs из Вашингтона комбиновану новчану надокнаду већу од 320.000 долара за савете током последњих шест месеци. Од тога Косово је највише платило, шутнуло је 230.141 долара у кофере фирме, наглашава се у публикацији. Зато је Ruder Finn усредредио своје напоре на изградњу међународне подршке за акције, усмерене да спрече етничко чишћење од српских снага на подручјима Косова којима доминира албанско већинско становништво."

Како смо већ код "етничког чишћења", само да напоменем да је Виктор Мајер,

Шансе су можда мале, али нека отворена врата увек постоје: некада због тога што неко има симпатија и разумевања за положај у којем се налази СР Југославија, некада због чистог интереса, некада због потреба унутрашње политичке сцене. Срео сам се с многим новинарима из целог света и уверен сам да је 99 одсто њих једноставно уверено у редности и идеале свога друштва и да немају искључиве ставове или зле намере. Новинарски хлеб је тежак, конкуренција, поготово на Западу, немилосрдна је. Један мали рат, негде на планети, може да донесе велику славу, и пре свега – новац. Када југословенски новинар пређе из, рецимо, недељника "Време" у "Монитор", његова или њена плата неће се битно разликовати. Или ка-

лусконија, контролишу највећи део такозване светске инфосфере. То само по себи не мора да буде лоше. Битно је какви циљеви и интереси се презентују или намећу "остатку света". Глобални монопол, макар био и неолибералан, увек је – монопол. А све водеће демократије света оштро се боре против монополизма на свом (медијском) тржишту. Сматра се да то угрожава темељне поставке "слободног света". Међутим, очито је да ти процеси не сметају стратегији која се назива "јавна дипломатија", што је само друго име за успостављање легитимитета смраних или учињених потеза појединих влада. Недавно сам видео да је позив за заустављање процеса против Била Клинтона потписао 50 угледних светских стваралаца, међу којима су: Гарсија Мар-

ПАРОЛЕ ДОС-а ПРЕ....

ГОТОВ ЈЕ!

И ПОСЛЕ 5. ОКТОБРА

ГОТОВИ СТЕ!

некадашњи дописник дневника "Frankfurter Allgemeine Zeitung", у чијем заглављу пише: "Новине за Немачку", и који се никако не би могао сврстати у медије наклоњене Србима, 1984. писао: "Косовски Албанци сматрају да време ради за њих и да ће се полако али сигурно остварити њихов сан – етнички чисто Косово."

Можда је угледни немачки дневник "Новина за Немачку", али знамо да су тзв. носачи медији (маинстрим медија) планете готово искључиво корпоративни, то јест под тоталном контролом великих компанија, попут "General Electric", "General Dynamics" и сличних. У таквим околностима, мали народи и државе имају и минималне шансе да се њихов глас чује.

да прелази из "Политике" у "Вечерње новости". Али за један ексклузивни уговор у САД и економски водећим земљама света, обезбедили сте егзистенцију. Амерички медијски аналитичар Мајкл Паренти је имао обичај да каже: "Кронсајтов последњи уговор од 20 милиона долара сума је која може да ублажи бол закончаних усана."

Истина је да водеће светске медије контролишу велике корпорације. ABC је под капом компаније "Disney", CBS под шеширом компаније "Westinghouse", NBC под окриљем компаније "General Electric", CNN у гнезду компаније "Time Warner", итд.

Незамисливо моћни међународни олигополиг попут Мардока, Бертелсмана, Бер-

кес, Гинтер Грас, Бернардо Бертолучи, Едгар Морен, Лив Улман и многи други. Ни мени се тај процес не свиђа, јер показује колико медији могу да унизе човека, када им се да "знак за одстрел", колико слобода медија може да угрози слободу индивидуе. Волео бих да се негде у свету огласе стотине "гласова савети", да се огласе бизнисмени, уметници, спортисти, зашто не и политичари, и да претње војном интервенцијом једној малој али сувереној земљи прогласе нелегитимним. У име мира на Балкану, у Европи, и у име будућности.

("Опет Пулицер за "истину" о Србији", Зоран Петровић-Пироћанац, "Дуга")

Припремила:
Марина Рагуш

КОНФЕРЕНЦИЈЕ ЗА НОВИНАРЕ

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРОГРАМ ВЛАДЕ СПИСАК ЛЕПШИХ ЖЕЉА

25. јануар 2001. године

Др Војислав Шешељ: Даме и господа, ДОС има довољну парламентарну већину да данас изгласа нову Владу Србије, али на основу експлозеа мандатара Ђинђића ми смо закључили да је програм Владе састављен од списка лепих жеља. Влада не зна како ће програм реализовати, она није ни у стању да га реализује и уместо обећаване Владе експерата ми заправо данас имамо Владу политичара из малих маргиналних странака. Ако су они на нивоу политике својих странака и организационих способности које су показали ми одмах можемо да видимо како ће изгледати владање ове Владе. ДОС је у свом предизборном програму, који сте, претпостављам, сви видели, обећао да ће смањити број потпредседника Владе на 3, а заправо је повећао на 7. Тако то изгледа и са осталим предизборним обећањима. Данас ће посланици Српске радикалне странке да критикују програм Владе, њена кадровска решења и ми ћемо гласати против.

У првој половини фебруара делегација Српске радикалне странке на позив ирачке БААС партије и господина Тарика Лзиза путује у пријатељску посету Републици Ирак. У делегацији ћемо бити Александар Вучић и ја.

Новинар: Скупштина општине вам је уручила 18. јануара, да се иселите из ових просторија, на основу одлуке Управног одбора Јавног предузећа Земунски информативно-пословни систем.

Др Шешељ: За кога ви радите?

Новинар: За Агенцију БЕТА.

Да ли ћете се иселити пошто је у њиховом саопштењу речено да имате рок од 30 дана.

Др Шешељ: У Земуну је, на протеклим изборима, успостављена нова усташка власт и та земунска усташка власт не проводи законе Републике Србије. Она је у праксу поново увела старе усташке законе. Та земунска усташка власт руши објекте грађанима Земуна, а највише прети да ће рушити куће и киоске, а онда

на основу тих претњи, уцењујући, изнуђује одређене новчане износе за своје челнике, за општинске функционере. Њима је Српска радикална странка кост у грлу, а они, доносећи таква решења, једноставно крише закон. Сад ће на испиту бити ДОС-овски судови. Ми знамо већ да су судови почели, као што су раније судили по налозима ЈУЛ-а, да суде по налозима ДОС-а. Али, што се тиче правне ситуације ове зграде она је потпуно чиста. Ова зграда је државна имовина, била је у полурушевном стању и више од 10 година апсолутно некористена. Претходна општинска власт је зграду реновирала, а онда је, под условима под којима се и другим странкама издаје у закуп пословни простор, зграда дата у закуп Српској радикалној странци, јер Српска радикална странка једина није имала адекватне просторије за смештај свог централног партијског органа. Ми смо до тада били смештени у црквеним просторијама у Француској улици, у просторијама где је некада било Удру-

Незабележено у свету: један од седморице (!) потпредседника Владе

жење православних свештеника, па је то општина Стари град доделила Културно-просветној заједници Скадарлија, а ми смо узели у подзакуп. Ово је први пут да Српска радикална странка има државни пословни простор за несметано деловање свог централног органа.

Уговор о закупу на 30 година склопљен је уз сагласност Владе Србије, односно Републичке дирекције за имовину. Закупнина је унапред плаћена по попусту од 90% који уживају све политичке партије. И у земунској општини, у време радикалне власти, све политичке партије су имале 90% попуста у плаћању закупнине. Свим опозиционим странкама ми смо, ја сам тада и био председник општине, дали на коришћење простор у згради бившег комитета који укључује и коришћење општинске сале у одређеним временским интервалима.

У међувремену је склопљен тројни уговор о давању у подзакуп Телевизији Палма тавана ове зграде, који је преуређен у телевизијски студио, али сви радови нису завршени. Уговор су склопили Српска радикална странка, ЗИПС и Палма. Значи, тројни уговор. Нису српски радикали склапали нешто противно вољи или уз незнање закуподавца, него уз његову сагласност и његово учешће. Уговор је са Палмом потписан, али никада није дошло до реализације, никада се телевизија Палма није заиста преселила у ове просторије, јер није имала техничких могућности за то. Када смо сазнали, негде у децембру, да је Управни одбор ЗИПС-а донео одлуку о поништавању тог уговора са Палмом, и ми смо раскинули уговор са Палмом. Значи, отпала је та могућност на којој они темеље евентуално давање отказа.

Наше право на коришћење ове зграде уписано је у земљишне књиге и оно износи 30 година и док не истекне тих 30 година, ниједан суд не може легалном пресудом да нас избаци. Наравно, могу нови властодришци тако што ће нас све овде побити, линчовати, стрелјати, вешати и тако даље. Ми и такву могућност унутрашњег политичког расцепља у Србији још не искључујемо. А на то што

Кабадахије на власти
СО Земун

су они слали неко писмо са отказом ми се не осврћемо, то су глупости и нећемо уопште да имамо никакву комуникацију са новом усташком влашћу у Земуну. Ми их једноставно игноришемо, они за нас не постоје. Вољом народа су дошли на власт, то је истина, и ми смо ту вољу народа поштовали и предали власт. Они су после покушали да нађу неке афере, али видите, све је замрло, ништа нема. Оптуживали су нас за ово, оптуживали за оно, за уговоре, нема неповољног уговора, где су нарушени интереси општине, нигде нема да је некоме плаћено више него што износи вредност посла који је обављен, чак је плаћена много мања вредност, него што је просечна цена на тржишту, за све оне уговоре које је склопала Земунска општина. Они немају доказа ни за један случај кршења закона од стране радикалске власти. И то је оно што их сад мучи.

Новинар: Они вас оптужују да сте по основу уговора о поклону са општином опремили све ове просторије и траже да такође буде враћена целокупна опрема.

Др Шешел: Не, нема никаквог уговора о поклону, али има један уговор о трампи вредности, пошто је уговор о закупу укључивао и пола овог дворишта. Касније је општина склопала уговор да се то пола дворишта припоји оној половини која је она већ изнајмила за изградњу привремених објеката и овог тржног центра, а Српска радикална странка је обештећена одређеном количином канцеларијског материјала према уговору који је склопљен и који је такође законит. Одлуку да се склопи такав уговор са Српском радикалном странком довели су надлежни органи.

Новинар: Мандатар Владе Србије, господин Зоран Бинђић, најавио је да ће бити опорезовани станови које су бивши државни функционери добили током протеклих 4 или 8 година и то 80% од процене вредности. Пошто су неки функционери Српске радикалне странке добили станове у том периоду како коментаришете тај предлог?

Др Шешел: Идеја господина Бинђића је, у суштини, прилично добра, али само једну ствар губите из вида. По нашем закону може се опорезовати само вишак стамбеног простора, дакле, ако је неко добио енормну количину квадрата. Ни са једним нашим министром ни

је такав случај, значи могу доћи у обзир они који су добили виле од 300, 400, 500, 600 квадрата, било је и таквих случајева у протеклих десетак година. Али, морају да крену онда од Будимира Лончара, па надаље.

Питање је кад закупају на врата тих својих спонзора, душебрижника и саветника, како ће све то изгледати. Како ће генерал Перишић да плати своју вилу од 360 квадрата. На државној телевизији је слагао да је реч о стану од 120 квадрата, јесте 120 квадрата, али у основи, а он има три етаж. Три пута 120, то је 360 квадрата. Нико од српских радикала није добио енормно велики стан. Највећи стан је добио Драган Тодоровић, то је 160 квадрата, то је стари стан који је држава наследила, а Драган Тодоровић тамо живи са супругом и четворо деце и то већ поодрасле деце, средњошколци, студенти. Према томе, ни ту нема никаквог вишка квадрата.

Новинар: Како гледате на кампању коју води РТС, да не кажем ни Владина ни скупштинска него самостална, не знам како да је назовем?

Др Шешел: Та кампања је пуна глупости по изјавама које дају садашњи функционери РТС-а, који су самовласно заузели ту зграду, али интереси су ту јасни и препознатљиви: онај ко је с улице упао, жели да задржи у свом власништву државну имовину. Знате, бесмислена је паролa о независној државној телевизији. Како нешто што је државно може бити независно. То је бесмислено. Ако је нешто државно, онда је државна својина. Онда држава управља, ко може да управља у име државе, може Влада, може се лекс специјалисом направити изузетак, па рећи директно Народна скупштина. То је била стара идеја Српске радикалне странке, од које никада нисмо одустали. Али, да то преузму људи који су с улице тамо упали, то не може ни по каквом правном основу. Значи, ми не споримо право Владе да формира Управни одбор, да постави директора и остале функционере државне телевизије, али ћемо се у Скупштини залагати да то буде право Народне скупштине да би Управни одбор био стриктно по пропорционалном принципу.

Новинар: Можете ли само да нам кажете колика је вредност и колика је површина зграде старог Магистрата?

Законит уговор о закупу: зграда на Тргу победе 3

Др Шешел: Површина је око 2.000 квадрата, а у време када смо ми ушли у закуп вредност је била око 100.000 марака, не могу вам сада тачно рећи, 100.000 марака смо платили. Можда и нешто више. То је било крајем 1998. године. Колики је тада био курс марке, да ли се неко сећа?

Новинар: Можете ли да појасните да ли сте платили закуп 100.000 марака?

Др Шешел: Ми смо платили закуп, 10%. Није купљен објекат, него је плаћен закуп за 30 година унапред. Методологија обрачуна је цена закупа по квадратном метру који су плаћале све остале странке. То је одлука Скупштине града колико политичке партије плаћају закуп. Ми се разликујемо од других политичких партија само по томе што смо свој износ закупнине на 30 година платили унапред. Могли смо да плаћамо редовно сваког месеца, као што плаћају друге странке.

Ми смо у једном тренутку имали једну солидну суму новца на рачуну, од спонзора и продаје наших књига и других издања, и ми смо тај новац употребити да унапред платимо закуп за 30 година. Није пренесено власништво, власништво остаје државно, а ми смо платили да 30 година користимо као странка овај простор.

Новинар: И који су правни лекови у односу на одлуке Управног одбора ЗИПС-а?

Др Шешел: Какви правни лекови, не важи њихова одлука, ми нећемо уопште на то да се обазиремо, нећемо да изађемо и не могу да нас истерају. Могу да нас ту же и да то оспоравају на суду, али ми ћемо се упустити у судски процес. Њихова одлука нема никаквог правног основа. Шта то значи да се политичка странка избацује из просторија. Да ли је ово превелик простор? Није, јер је овде смештен и наш Градски одбор. А ретко која друга странка има у истој згради и Градски одбор и Главни одбор, односно Централну управу. Овде су Централна отаџбинска управа, Градски одбор, Извршни одбор, Генерални секретаријат, редакција "Велике Србије", редакција часописа "Српска слободарска мисао" и редакција "Радикалских таласа," све су то страначки органи.

СТАМПЕДО ЦЕНА

1. фебруар 2001. године

Др Војислав Шешељ: Даме и господа, ситуација са ценама енергената и комуналних услуга у Србији постаје неподношљива свим грађанима. Сваким даном све новија и новија поскупљења, све веће цене, више нико у томе не може ни да се снађе. Објави се поскупљење од 20, 30 или 50%, када вам стигне рачун видите да је поскупљење 300%. Нема те плате која је довољна да се плате струја, грејање, вода, канализација, одвоз смећа и све остало што је у то укључено. То говори о неспособности ДОС-ове власти да организује нормалан живот у овој земљи.

Народ је имао много разлога да се љути на бившу власт, па и на српске радикале који су једно кратко време учествовали у тој власти. Али, ми смо водили рачуна да ситуација буде што подношљивија најугроженијим слојевима становништва. Вештачки смо држали нишке цене и струје и гаса и свих комуналних услуга и хране и свега осталог што је неопходно као животни минимум.

Овакав стампедо у повећању цена је нешто чему мора што пре да се стане у крај. Лако је управљати земљом тако што ћете сваку своју потребу решавати поскупљењима, али поскупљења у себи садрже нешто што је опасно за сваку власт. У једном тренутку постају неподношљива. Ми сматрамо да грађани не треба да плаћају по тако скупим ценама ниједну комуналну услугу и грађани не треба да прихватају тако високе камате за задолжене обавезе. Некада су камате веће од главнице потраживања.

Што се тиче ситуације у општинама Бујановац, Прешево и Медвеђа, она је сваки даном све гора, већ је 700 квадратних километара окупирано од стране шиптарских терориста. То је 70.000 хектара. ДОС се и ту нашао ухваћен у мрежу сопствених илузија, сопствених промашених амбиција. Сваки лидер ДОС-а другачију изјаву даје по том питању. Неки нуде Шиптарима да уђу у Владу Србије, други кажу да то треба темељито очистити, једни би овако, други би онако, а Шиптари свој прљави посао настављају да обављају.

Новинар: Питање за господина Вучића. Нове власти најављују да ће опорезивати станове функционера који су станове добијали током мандата. Хоћете ли ви платити тај порез?

Александар Вучић: Никада нисам добио функционерски стан, а радо бих сву своју имовину, пошто је много прича о богатству, мењао са Зораном Ђинђићем, Коштунићем, Лабусом и свим осталим из ДОС-а. Али, све што се прича и сва хајка која се води и против српских радикала и против свих оних који друга-

чије мисле од ДОС-а, показује њихову неспособност за решавање основних проблема, показује колико су јадни и мизерни у својим лажима, прљавштинама. Данас сам чак прочитао како нисам вратио мобилни телефон, а непотребно сам га вратио чак првог дана. Е то показује како поједини од новинара могу да буду велики лажови и велики бедници и то пре свега о њима говори и ни о коме и ни о чему другом. А ја сам спреман одмах ево један према једној десетини имовине, да се мењам са Зораном Ђинђићем, а имам више стажа него он.

Новинар: А да ли мислите да је било изненађујуће да добијете стан после само годину дана рада у Влади?

Александар Вучић: Ја сам био, мислим, једини подстанар у историји српских влада, а не сећам се да сте то желели да објавите, ни ви, ни било ко други. Осим што сте још, колико се сећам и ако ме памћење добро служи, у кампањи измишљали свашта око општине Земун, од приче о сину др Војислава Шешеља, који није на школовању у Лондону као деца Владете Јанковића и није му платио отац стотине хиљада долара и стотине хиљада марака, већ је плаћен као обичан радник и живи животом обичних људи.

Можда бисте ви волели да са дететом будем на улици, можда бисте волели да узмете пушку па да ме убијете. Немам ни ауто као што имају сви из ДОС-а, ни било шта друго. Ако је то нека привилегија можда бисте били у праву.

Др Шешељ: Да, има овде нешто што је много важније. Код нас постоји законска могућност да државни органи, јавна предузећа и друштвена предузећа додељују станове. Станови се додељују по одређеним критеријумима на основу сложености и одговорности посла који се обавља на основу година радног стажа, стручне спреме и броја чланова домаћинства. Док постоје такви закони бесмислено је постављати питање зашто је ко добио стан, ако је добио у складу са законом. Ако треба да се укину ти закони и сами смо спремни да гласамо да се укину, да се укину за све.

Нико од српских радикала није добио вилу, нико се није преселио на Дедиње и нико није добио енормно велики стан. То је ваљда оно што је најважније. Ни за једног српског радикала на функцији министра није купован стан већи од 110 квадрата, мислим да је то највећи који је наменски купован, мислим за министра Красића, неки су добили станове који су већ били на располагању Влади, Томислав Николић, Драган Тодоровић и Александар Вучић. Влада је већ прибавила стан пре него што се знало коме би ти станови могли бити додељени, тако што су два стана добијена од фирми које су дуговала Влади одређене веће износе новца, нису никако могле да плате, то

су станови у овом ЈУМБЕС центру, и једна је баба умрла, мислим удовица Марка Ристића, односно ћерка Марка Ристића, стан није био откупљен и наследила га је Влада Србије. То су станови који су онда додељивани по критеријумима.

Новинар: А затим су откупљивани. Др Шешељ: Наравно да су откупљивани. Сваки стан у друштвеној својини може да се откупи. Чим добијете стан можете истог дана да га откупите, опет по критеријумима који важе за све. Значи, одбију вам године радног стажа, одбију вам број чланова домаћинства и онда откупљујете одређену вредност стана и ти станови су откупљени. Али ти закони су важили и за све друге грађане и ви, ако сте некада добили стан, могли сте да га откупите. Јесте ли га добили?

Новинар: Не. Др Шешељ: Нисте, али су многи добили, милион људи најмање, је ли тако? Било је више од милион станова који су откупљени. Та могућност постоји у за-

Трошкови живота: три плате за потрошачку корпу

кону још од 1991. године да се стан у друштвеном власништву може откупити уплатом одмах или отплаћивањем на 40 година. И методологија плаћања тог стана је за сваког грађанина иста.

Е сад, ако ви нисте добили стан, ваш је проблем, да сте постали министар и ви бисте сигурно добили. Знате, треба заслужити да се постане министар. Не може онај ко нема никакве стручне спреме или ко има 4 разреда основне школе да се мери са оним ко има докторат наука. То никада није могло ни у једном друштву у историји и ту мора бити разлике у броју болова, као што мора бити разлике у броју болова на основу сложености посла који се обавља. Не може ситни чиновник и курир у општини да има исти број болова као министар. То никада није могло од када је света и века, од

када држава постоји. И шта ту има чудно? Има нешто друго, али ви на та врата још нећете да закуцате.

Погледајте од садашњих министара Владе Србије ко је својевремено добио вилу од државе. Крените од тога. Стан је, с једне стране, и природна потреба човека, али вила није природна потреба човека. Покуцајте на она врата где су додељиване виле. Ниједан српски радикал није добио вилу, ниједан није отишао на Дедиње да живи. Станови који су додељивани министрима и заменицима министара из Српске радикалне странке су станови у масивним стамбеним објектима где се, рекао бих, масовно станује, где постоји више породица.

Александар Вучић: Ја морам само још нешто ...

Др Шешељ: Не мораш ти ништа, Вучићу, до следећег питања.

Новинар: Како бисте прокоментаришали одлазак Мила Ђукановића и Зорана Ђинђића у Вашингтон, истовремено, на доручак?

Др Шешељ: Зар обојица иду на доручак? Можда су огладнели, шта ја имам да коментаришем, иду људи на доручак. Неко доручкује у својој кући, неко у експрес ресторану, неко иде у Вашингтон да доручкује. Неки се са тог доручка врате сити и задовољни, неки још више изгладнели, неки су и раније одлазили на те доручке ако се сећате.

Новинар: Шта се то, у ствари, десило са Општинским одбором Српске радикалне странке у Лозници?

Др Шешељ: Ништа се није десило, једна група људи је била незадовољна одређивањем посланика након републичких избора. Ми смо овога пута донели одлуку да се сваком окружном одбору повери да сам донесе одлуку ко ће бити посланик на основу броја освојених гласова на изборима. Сви окружни одбори на чијем подручју је странка освојила више од 8.000 гласова имали су право да одреде једног посланика. Мачвански окружни одбор је одредио посланичког кандидата из Шабаца за посланика, било је тајно гласање. Двојица су била незадовољна из Лознице, они су сматрали да је то довољан разлог да се побуне.

Странка не може да трпи недисциплину у својим редовима, тројица су искључена, после тога још су се неки чланови општинског одбора с њима солидарисали, а све остало што се дешава ствар је Манојла Вукотића, једног од највећих криминалаца у српском новинарству који од тога покушава да надува аферу. Ту никакве афере нема, ствари су до краја чисте и јасне, а ваљда ће Манојло Вукотић ускоро да иде у затвор, јер је нова Влада Србије најавила обрачун са криминалом.

Ја не видим да је могућ никакав обрачун са криминалом док Манојло Вукотић не оде у затвор. Јер њега криминалне афере терају још из дана када је радио у комунистичкој Борби, па у "Нашој борби", па када је радио у "Блицу", па у "Гласу јавности", па се сад опет вратио у "Борбу" и "Новости". Где год је радио био је умешан у неку финансијску афе-

ру, па када ће више да оде у затвор. Дакле, није реч о српским радикалима из Лознице, него о Манојлу Вукотићу.

Новинар: Имам једно питање везано за ову зграду. Ви сте послали захтев да се поништи то решење. Када ви очекујете њихов одговор, с обзиром да морате да изађете 18. фебруара?

Др Шешељ: Не морамо ми да изађемо, то сте погрешно чули и никада нећемо да изађемо. Друго, и та сагласност је дата противзаконито и чак постоји оправдана сумња да је реч о фалсификату, јер није потписао директор него непознато лице за директора и ми смо зато упутили захтев Влади Србије да се Влада изјасни.

Новинар: Да ли сте добили неки одговор?

Др Шешељ: Не, па тек смо то упутили, када је то било, у уторак, а што се тиче зграде Магистрата ситуација је крајње

же да се сруши и не може да јој се мења изглед и ништа више.

Новинар: На колико је процењена?

Др Шешељ: А она је процењена према методологији која важи за плаћање пословног простора свих политичких странака. Није цењена вредност зграде, него вредност квадратног метра према закупници коју одређује Градска скупштина Београда. Реч је о првој зони, ценовник прве зоне Градске скупштине Београда, јер ово спада у реон прве зоне. И обрачунат попуст од 90% на тај ценовник који важи за све политичке партије.

Општинским одборима свих парламентарних политичких странака у Земуну дали смо адекватне просторије у згради бившег комитета. Некада су тамо били смештени само Социјалистичка партија, Савез бораца и Социјалистички савез. Када смо ми преузели власт у Земуну

Неспособна власт: "експерти" ДОС-а

чиста. Српска радикална странка је закупила на 30 година и унапред платила закупнину. То је исто урадила и Демократска странка, само што је она закупила на 20 година, чак је и ту био спор, јер се испоставило да је можда власник Дипломатско стамбено предузеће, а они су закуп платили општини Врачар. Видевши како је то урадила Демократска странка и ми радикали смо тако урадили.

Српска радикална странка једина, до уназад две године, није имала страначке просторије. Ми смо били смештени у црквеним просторијама у Француској улици. То је била канцеларија свештеничког удружења. После, када је укинута свештеничко удружење, општина Стари град је доделила Културно-просветној заједници "Скардарија", а ми смо добили у подзакуп.

Новинар: На колико сте проценили ову зграду с обзиром да је под заштитом завода?

Др Шешељ: Прво, нема никакве везе што је зграда под заштитом Завода, она остаје под заштитом Завода. То што је под заштитом Завода значи да она не мо-

ну свим општинским одборима парламентарних странака, које нису имале страначке канцеларије, тамо смо дали адекватан простор. Ја сам лично тадашњег председника општинског одбора Грађанског савеза одвео тамо да он одабере простор за своју странку. Дакле, крајње коректан поступак. Закупнина се плаћа како важи за све остале партије, све парламентарне странке имају попуст 90% на подручју града Београда и ту нема ништа нејасно.

Треће, што кажу склапање уговора о подзакупу са "Палмом". То није само уговор између Српске радикалне странке и "Палме", него тројни уговор који су склапали "ЗИПС", Српска радикална странка и "Палма". Кад је "ЗИПС" одустао у децембру месецу, Управни одбор је донео одлуку да се раскине тај уговор, онда је и Српска радикална странка раскинула уговор са "Палмом". Ми нисмо могли сами, нисмо могли по закону да улазимо сами у уговорни однос са трећим лицем без воље закуподавца. Тако да ни ту нема ништа нејасно, ништа са наше стране није прекршено.

ЗЛОЧИНАЦ НА МЕСТУ ЗЛОЧИНА

8. фебруар 2001. године

Томислав Николић: Даме и господа новинари, делегација Српске радикалне странке, коју предводи председник др Војислав Шешељ и у чијем саставу је и генерални секретар Александар Вучић, од данас се налази у посети Ираку на позив БААС партије и господина Тарика Азиза. Ово је наставак сарадне Српске радикалне странке и ирачке БААС партије, а посета је замишљена уједно и као солидарисање са ирачким народом који ових дана обележава 10 година непрекидне, сталне блокаде и америчке агресије бомбардовањем на ирачку територију. Посета је организована као посета највећих пријатеља, а људе, које у Србији ирачки народ највише уважава и др Војислава Шешеља и Александра Вучића, примиће Садам Хусеин лично.

У Ирак су отишли пријатељи, а у Савезну Републику Југославију дошли су непријатељи. Уз све што нам се дешава ових година ми смо данас доживели да званичне власти дочекују Хавијера Солану, једног од највећих живих ратних злочинаца на свету. Оно што је било незамисливо у српској држави, у српском народу, данас се десило. То вам је као да је Хитлер остао жив 1945. године и да је неколико дана после рата дошао у Београд и да га је сачекала целокупна српска власт у Београду. Немци су се толико стидели својих злочина над српским народом да су протекле деценије пре него што је иједан Немац отишао у неке

српске градове, на пример, у Крагујевац или у Краљево.

Ја се не чудум што се Солана не стиди, он је рекао да нема грижу савести, чудим се како се не стиде они који су тренутно на власти у Савезној Републици Југославији и Србији. Па се много не чудим ни ДОС-у, састављен је од излајника, чудим се Социјалистичкој народној партији, како сада они заборавише да смо заједно ратовали бранећи се од НАТО-а, како они заборавише жртве, ако заборавише по Србији, како заборавише по Црној Гори? Мислим да је ово велика трагедија за један народ и да многи тога нису још увек довољно свесни.

И убеђен сам да постоје новинари који имају много тога против ове посете, а исто тако сам убеђен да нико од новинара неће написати или му неће бити објављен ниједан чланак против посете Хавијера Солане. Ево, разуверите ме сутра када будем читао новине.

Све је у овој држави постало унисоно, једноумно, безмало горе него у време најгорег комунизма и време титоизма. Али, новинари и даље мазе нову власт, и даље се баве старом влашћу и новинари и политичари, уместо да се њоме баве тужиоци, судије и онима којима је то посао. Баца се магла, баца се прашина, ништа оригинално се у Србији и Југославији не дешава што би могло да нас покрене да боље живимо, само се баца магла и прашина и проналазе се греси бивших власти.

У том цинизму се иде тако далеко да данашња насловна страница "Вечерњих

новости" поводом вероватног самоубиства Зорана Соколовића објављује наслов "Сам себи пресудио?" и стављен је знак питања. Требало је бар мало пијетета показати према том човеку. А зашто би Зоран Соколовић имао разлога да себи пресуђује. Да су написали одузео себи живот, па ставили знак питања, то би било у реду, али да напишу "Сам себи пресудио" шта то значи? Да ли је он био осумњичен, оптужен за неко дело? Да ли је био осуђен на казну затвора па је желео да скрати себи тај затвор? Човека који је био тешко болестан, можда му је то био излаз из болести, тако прозивати по новинама, а већ 40 сати је мртав.

Али, шта ћете, губи се много тога што нас је одликовало, по чему смо били препознатљиви. Као домаћин када купи ново прасе, па се боји да ће она домаћа да га изуједају, онда их све попрска, најчешће бензином, да миришу исто и онда се не уједају међусобно. Неко би да нас тако попрска европским спрејом да му личимо на Европљане и да немамо више ниједну особину која нас издваја од Европљана. Уосталом, чули сте председника Владе Србије који каже: "Жеља нам је да се у Србији живи као у свакој другој модерној европској држави, да нема криминала, мита, корупције, да нема дроге", и ја сам га питао: "А која је то европска држава и на коју се ми то угледамо? Која је то савремена европска држава у којој нема криминала, мита, корупције, дроге, као одлике савремености".

МЕЂУНАРОДНО ПРАВО

ПОСЕТА АРАПСКОЈ РЕПУБЛИЦИ ИРАК

15. фебруар 2001. године

Др Војислав Шешељ: Даме и господа, делегација Српске радикалне странке у којој смо били генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, и ја, заједно са новинарском екипом "Радикалских таласа" и "Велике Србије", управо се вратила из веома успешне посете Арапској Републици Ирак. Тамо смо боравили на позив ирачке БААС партије и лично Тарика Азиза, потпредседника Владе. У Ираку смо имали сусрете са највишим државним руководиоцима. Пре свега са председником Републике, господином Садамом Хусеином, разговор је трајао више од два сата. Разговору су присуствовали потпредседник Владе Тарик Азиз и министар иностраних послова Мохамад Саид Сахаф, затим посебан сусрет био је са потпредседником Владе Тариком Азизом.

Истог дана господин Тарик Азиз је приредио свечану вечеру за све чланове делегације Српске радикалне странке којој су присуствовале многе угледне личности из политичког живота Ирака. Нашу делегацију је примио и потпредседник Републике Таха Асин Рамадан, затим председник Скупштине Садун Хамади, министар унутрашњих послова Мохамад Зимам Абдразак, потпредседник Скупштине Хамид Рауви и председник спољно-политичког одбора БААС партије Харит Ал Хашали. Делегација Српске радикалне странке је имала сусрете са обичним људима грађанима Ирака, разгледали смо историјске споменике, посетили склониште у насељу Ал Америја које су амерички злочинци бомбардовали у коме је погинуло 405 цивила, пре свега жена и деце. Ја сам одржао и предавање на високој партијској школи које је било лепо примљено.

У свим овим разговорима исказана је велика заинтересованост и чланова наше делегације и ирачких званичника да се обнове, побољшају, даље унапређују пријатељски односи између Савезне Републике Југославије и Ирака. Ирачани су свесни колико је наша Влада раније, пре свега 1990. и 1991. године, Савезна влада Анте Марковића, али и ми сви колико смо се огрешили о Ирак у време прве америчке агресије из 1991. године. Тек кад смо ми доживели сличну судбину заправо смо схватили сву трагедију ирачког народа и злочиначки карактер америчких влада. Најмање једну милијарду долара ми би могли имати годишњих послова са Ираком. 1990. године прекинути су већ започети послови у износу од три милијарде долара. Сада је

На истој барикади: др Војислав Шешељ и председник Ирака Садам Хусеин

"Енергопројект" сам почео да изводи радове вредне 75 милиона долара. Оријентација Српске радикалне странке је да ни од кога не тражимо милостињу, ми желимо да радимо, наш народ је вредан и способан, а прави партнери су оне земље са којима можемо да сарађујемо да бисмо зарадили. Наше фирме имају огромне могућности у Ираку.

Ирачки народ и његови државници са жаљењем су примили вест да су слуге америчких империјалиста у Београду извели пуч и преузели власт, али ирачки званичници остају при ставу на коме смо и ми инсистирали да односи треба да се развијају без обзира ко је на власти у Београду. Ми смо саопштили и председнику Републике и свим осталим ирачким званичницима да је и нама, српским радикалима, у интересу да Ирак омогући што више послова српским фирмама да би ми америчким слугама могли конкретним примерима да сведочимо где су нам прави пријатељи. Американци само обећавају и лажу.

Прави пријатељи су традиционални пријатељи међу којима Ирак има истакнуто место. Свуда, на сваком кораку заиста смо пријатељски, братски дочекивани, крајње срдечно. Знали смо да ће пријем бити добар, али смо и сами били изненађени колико је ту било срдчности у непосредним контактима са свим ирачким званичницима, па и са самим народом с којим смо се непосредно сусретали.

Српска радикална странка ће наставити да развија пријатељске односе са ира-

чком БААС партијом, ми ћемо учинити све што је у нашој моћи да се непрекидно развијају односи Савезне Републике Југославије и Арапске Републике Ирак, српског и ирачког народа. Ми ћемо учинити све што је у нашој моћи да широм света продире истина о јуначкој борби ирачког народа против америчких агресора и њихове геноцидне, злочиначке политике. Уз то, Српска радикална странка ће наставити да развија пријатељске односе и са другим традиционалним пријатељима српског народа. На истоку Европе, пре свега са Русијом, са азијским, арапским, афричким и латинско-америчким државама.

Новинар: Хтела сам да вас замолим да прокоментаришете захтеве за федерализацијом Србије и посебно предлог са којим ће Либерални савез Војводине изаћи на наредну Скупштину, а то је да се формира војвођанска полиција и да се она препусти Војводини у оквиру овог концепта федерализације.

Др Шешељ: ДОС настоји да растури Србију. Неке партије чланице ДОС-а, међу којима Лига социјалдемократа Војводине то раде отворено. Њима је то одувек био званични програм. Неке партије из ДОС-а то раде прикривено, а неке глуме да су против тога, као Демократска странка Србије или Демократска странка, на пример. Али ако су против тога откуд они у коалицији са Ненадом Чанком. Начелно су против ђавола, а са ђаволом праве коалицију. Како то може? Све више ће бити проблема са Војводином. Американци спречавају да се Црна

Гора одмах отцепи зато што чекају да прво Војводина добије статус федералне јединице и инсистирају на уставним променама у том правцу.

Тек кад Војводина добије статус федералне јединице, кад Косово добије статус федералне јединице и кад Рашка област добије неки аутономни статус, којим ће бити заступљена и на савезном нивоу, макар то и не била федерална јединица у правом смислу речи, тек онда ће доћи до отцепљења прво Црне Горе, Косова, па Војводине, па евентуално и Рашке области. То је амерички план.

ДОС свесно, незнањем или глупошћу, учествује у реализацији тог плана. Нас не интересује каква је основа њиховог учешћа, нисмо ми криви за њихово незнање, нисмо ми криви за њихову глупост. Нисмо ми ни најмање криви за њихову издајничку политику. Онај ко је био спреман да се сусретне, да пружи руку највећем крвнику српског народа Хавијеру Солани нема шта да тражи у српској историји на пољу части, поштења, образа и достојанства. Онај ко се сусрео са Хавијером Соланом, онај ко пружи руку највећем српском крвнику крвнуо је стазом Вука Бранковића.

Новинар: Шта мислите о платформи Владе Србије коју је понудила за решење ситуације на Косову у зони безбедности, као и о платформи коју су понудили представници Албанаца?

Друго питање, да ли сте добили неки одговор од Владе поводом овог спора око зграде Магистрата, с обзиром да се ближи 18. фебруар.

Др Шешељ: Платформа Владе Србије је потпун промашај. Садашња Влада Србије прави платформе по узору на раније платформе социјалистичких режима и по питању Српске Крајине, и Републике Српске, и Косова и Метохије и тако даље. Албанска платформа је отворено сепаратистичка. Ми још никакав одговор нисмо добили од Владе Републике Србије после нашег захтева да сходно Закону о управном поступку у вршењу правног надзора Влада поништи очигледно фалсификовану одлуку дирекције за имовину Републике Србије по питању дугорочног закупа ове зграде.

Нас не интересује ни 18. ни било који други датум, ми се из ове зграде нећемо иселјавати. Наравно, ако пошаљу војску, полицију, тенкове, коњицу, артиљерију они нас могу победити, али нас не могу на легалан начин истерати из ове зграде. Јер је закуп чист и унапред плаћен уз одобрење надлежног републичког органа. На исти начин је проведен као закуп зграде Демократске странке, с тим што је њихова зграда у Круноској улици, где је вредност пословног простора бар седам до осам пута већа него вредност пословног простора овде у центру Земуна. И с тим што је њихов закуп на 20 година, а наш закуп је на 30 година.

Новинар: ДОС спекулише о могућем хапшењу Слободана Милошевића, чак према неким најавама се то може очекивати ускоро. У случају да Слободана Милошевића ухапсе због неких кривичних дела почињених на нашој територији

које спадају под надлежност наших судова, каква ће став Српске радикалне странке бити по питању тога?

Др Шешељ: Сваки грађанин наше земље подлеже Уставу и закону и ко год чини кривична дела треба да буде изведен на суд и ми никога ко је под основаном сумњом приведен суду, доведен под удар закона нећемо штитити и нећемо бранити, али све досадашње најаве су биле чисто политичке. Те хапсити и судити Слободану Милошевићу због захтева Американаца и њихових савезника, те због погрешне политике, те због овога, те због онога. Нико још није изнео никакав конкретан доказ о заиста почињеном кривичном делу. Очигледно се води политичка хајка, али ако има доказа за кривично дело које је прописано нашим законом као кривично дело, ми ни у чију одбрану нећемо стати. Ми смо и према својим члановима странке крајње ригорозни по том питању.

Новинар: Нада Колунџија је рекла да посланици ДОС-а у Републичкој скупштини неће учествовати у раду седница са посланицима ваше посланичке групе зато што, како је рекла, ви правите циркус у Републичкој скупштини. Каква је ваш коментар на то?

Др Шешељ: Највећи и најтрагичнији циркус у историји Србије је садашња власт ДОС-а и на савезном и на републичком нивоу. Ништа смешније у нашој историји нисмо имали од садашње владе и од председника републичког парламента. Није боља ситуација ни на савезном нивоу и народ се све више уверава у ту истину. У свој овој трагедији, у свим овим невољама које су додатно снашле наш народ, а сада је већ живот у нашој земљи од 60 до 70 одсто лошији него што је био у септембру, по свим објективним показатељима, постоји један елемент који је позитиван.

Тек сада када упознају каква је ДОС-овска власт грађани Србије ће схватити зашто смо ми, српски радикали, раније ушли у коалицију са левицом. Улазили смо у коалицију са левицом да спречимо да се ДОС догоди Србији. Нажалост, у томе нисмо успели, али кривицом левичарских партија. Због тога смо ми с њима ушли и то је био једини разлог, нажалост неуспешан.

Новинар: Почело је много да се прича о приватизацији, да ли по вашем мишљењу може и сме да се врши приватизација пре него што се изврши денационализација?

Др Шешељ: Нико нормалан не сме да се упушта у процес денационализације, нико нормалан, нико озбиљан, нико ко жели добро свом народу. Ништа не сме да се враћа што је отето а прошло је више од 20 година, јер би се сад учинила много већа неправда. Прво, када је реч о комунистичким злочинима, зашто бих ја расправљао о имовинским правима, а да претходно не разрешимо права људи који су стрељани и њихових наследника или права људи који су хапшени и прогоњени у државним затворима. Ваљда је много теже прошао онај ко је

стрељан, него онај коме је отета имовина.

Ваљда је много теже било ономе ко је робијао, него ономе ко је остао без имовине. Али код ДОС-а је све наопако, важни су само они који су били богати, па би сад њихови потомци да се дочепале тог некад отетог богатства. Затим, велика би се неправда учинила према онима који сада користе те објекте.

Реч је о хиљадама и хиљадама станова и кућа. Не би мени било жао да се испразне све отете куће по Делињу, знате, али има обичних људи, грађана који су уселјавани у станове, чак откупили те станове по легалним законима. Шта с њима, не може њих нико изабавити и не сме. Не може се за све ни доказати да су имали имовину, онда би била неправда некоме вратити некоме не вратити, некоме се не може ни вратити оно што је отето па би неко добио реалну имовину, праву вредност, а неко само државне обвезнице или акције у неким фирмама сумњивог квалитета. А онда се намеће питање зашто вратити само оно што су комунисти отели, зашто онда не вратити и оно што је отео краљ Александар?

Краљ Александар је само српској православној цркви отео много више земље него комунисти, много, много више. Како вратити земљу Немцима? Сад се појављују неки наводни правници који тврде да Немци немају право на повратак земље, јер је њима немачка држава исплатила обештећење. То није тачно, нема никаквог уговора између наше земље и Немачке да се питања потраживања Немаца, фолксдојчера из Војводине реше на тај начин што ће их обештетити немачка држава. Нема никаквог споразума по том питању.

Немачка држава може да каже - то је била наша хуманитарна помоћ да људи могу да живе, а вратите им ви оно што је њихово, шта вас брига шта смо ми давали избеглицима. Као када би сад хрватске власти рекле нећемо ми ништа да надокнадимо Србима зато што им је Србија дала плацеове или им је негде дала станове и куће или им је дала колективни смештај или није давала какву-такву помоћ у главном цркавицу.

Та логика не вреди. Ако се почне враћати оно што је некада некоме отето онда ће морати да се враћа и беговска земља и беговска имања. Све то у неким тапијама централне турске власти постоји. Знате, једнима одузели комунисти, другима одузела српска власт, трећима краљ Александар и тако даље. То је нешто у шта ниједна озбиљна власт не би смела да уђе, створило би невиђени хаос у земљи. Ми треба да решавамо основне проблеме, а не да се бавимо колико је који фабрикант имао фабрика.

Видите још једну ствар, имамо искуство са враћањем конфисковане земље. То је било ипак оправдано, преко 100 хиљада хектара је враћено 1991. и још се враћа, још је остао неки мали проценат нерешених случајева. Шта се тиме постигло? Само је пала вредност земље.

Сад хектар можете још увек да купите за хиљаду марака у неким крајевима, 10 пута јефтиније него што то иначе вреди по неким реалним поценама, јер потомци оних којима је некада конфисковано одавно се више не баве пољопривредом. Нису очекивали да то добију. Добили су и продају будућашто и обарају вредност на тржишту.

Дакле, ни са економског аспекта није добро. Бесмислено би било у то се упуштати. Постоји једна група људи који су лично заинтересовани, ја то разумем. Они се сећају да су њихови очеви или делови били много богати и сад би хтели да дођу до тог богатства. То чисто људски разумем, али то са аспекта државних интереса и правних принципа није изводљиво, а да се много већа неправда данас не направи од оне коју су некада направили комунисти.

Новинар: Мене занима како видите будућност државних медија, посебно Радио-телевизије Србије.

Др Шешел: За кога ви радите?

Новинар: Ја радим за Радио Београд.

Др Шешел: Државни медији треба да остану државни, централни државни медији, дакле државни радио и државна телевизија. Све локалне државне радио и телевизијске станице треба приватизовати. Продајом на лиценцији, продајом акција на лиценцији, може и за стару девизну штедњу, за готов новац, што такође треба да проведе држава, а може да повери јединицама локалне самоуправе. Ако је нешто у државној својини, онда и држава мора да управља и државним радијом и државном телевизијом.

Ми смо против било каквог самоуправљања. С тим што се показало у протеклих десет година да не ваља када Влада управља државним медијима. Ми смо се више пута за протеклих 10 година залагали, подносили законске пројекте да Народна скупштина изузетно управља државним медијима, а да Управни одбор буде пропорционалан структури Народне скупштине. Свака политичка партија пропорционално својој снази у парламенту има представнике у Управном одбору.

То је једини рационалан начин управљања државним медијима, јер знате и државни радио и државна телевизија сада ће се искључиво финансирати из државног буџета, нешто и комерцијалним програмима, али то је мало и недовољно. Ако држава финансира држава мора и да контролише. Не може држава да плаћа, а тамо нека Гордана Суша да води политику тог медија, то не може. То се не може дозволити. Не може политика државног медија да буде одвојена од државне политике.

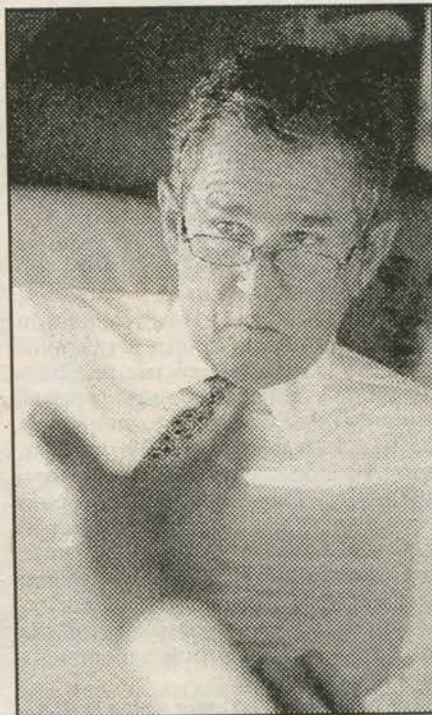
Наравно, то не сме бити ни страначка политика, не сме се понављати ни оно што је било у време доминације СПС-а и ЈУЛ-а, српски радикали нису доминирали тим медијима и ми смо и у време када су наши односи били готово нормални са левичарским партијама непрекидно потезали то питање и критиковали у јавности и наши чланови Управног одбора, Томислав Николић и Александар Вучић, демонстративно подно-

сили оставке и тако даље. Сада ДОС ради све оно што су радили социјалисти и јуловци, али на још много гори начин. Ништа се ту битно није променило. Нема ту ништа слободно.

Новинар: У вези те кампање везане за РТС, да ли постоји нека веза између сличне кампање које постоје речимо у Македонији или Чешкој и неким сличним земљама и зашто је то баш сад?

Друго питање, у "Недељном телеграфу" пише се о мафији која је била у СПС-у, пошто сте били у Влади и имате сазнања о томе, да ли је мафија подељена по партијској линији и како сад држава не може да је контролише?

Др Шешел: Нас не интересује ситуација у Чешкој, заиста нас апсолутно не интересује. Али то што се тамо дешава и што се дешава у Македонији и још не-

Наставак геноцидне политике:
Џорџ Буш

ким земљама, говори да заправо Американци форсирају једну варијанту у којој би још стриктније контролисали тамошње Владе. То раде и код нас, јер они желе да непрекидно и ДОС-овској власти држе нож под грлом и по питању јужних српских општина и по питању Хашког трибунала и по питању такзваних независних медија и слично.

Највећи број мафијаша је раније припадао левичарским партијама, пре свега ЈУЛ-у, али поприлично и СПС-у, а сада ти мафијашки масовно прелазе у ДОС, масовно. Ја мислим већ 90 одсто ЈУЛ-оваца да је прешло у ДОС, а доста је социјалистичких мафијаша који су тамо прешли.

Новинар: Како онда има пресију господин Ђинђић?

Др Шешел: Од кога има пресију Ђинђић?

Новинар: Од мафије.

Др Шешел: Ко је то рекао.

Новинар: Тако пише у "Недељном телеграфу".

Др Шешел: Па знате, не могу ја да читам "Недељни телеграф", ја сам сувише

озбиљан човек да бих читао "Недељни телеграф".

Новинар: Да ли је то исправно што ошљачкану народну имовину, коју су користили, на овај или онај начин, одређени директори сада су постали сопственици фирми и предузећа, а познати су по својој неспособности и проданости. Дакле, Запад жели да по сваку цену ти бивши комунисти држе привреду у рукама почев од Русије до наше мале Србије, како се не би привреда оживела, не би се вратила на светско тржиште. Једини пут је да се изврши денационализација, да се стварно прода оно што је за продају, али никако да се даје или поклања разним директорима као што је то Запад чинио у Пољској, Чешкој и Русији и свим земљама Источне Европе и њихова привреда не може да дигне главу.

Др Шешел: Западне силе, пре свега Американци, желе да корумпиране елите управљају и привредом и политичким институцијама у источноевропским, азијским, афричким и латиноамеричким државама, јер те корумпиране елите, те корумпиране структуре њима највише одговарају.

За ситан бакшиш они продају државу. Као што се Јабус спрема да прода електропривреду која вреди 60 милијарди марака за свега три милијарде марака, а од тога очекују он и његови пајтоси да добију поприличан бакшиш. Поприличан за њих лично, бедан за државу и за народ, али ово решење на коме ви insistirate једноставно ништа не доноси.

Прво, нико од тих који би евентуално добили некада национализовану имовину не би сада знао да управља том имовином. Они су се одвикли од тога, они су се бавили нечим другим, ретки су они који би знали. Огромна већина би продавала у бесцење, још јефтиније него што су ДОС-овци спремни да продају. И то је проблем. Знате, када би ми били сигурни да су потомци онако способни и успешни какви су били преци, па да им све поклонимо да они управљају, јер знамо да би то сада обновило привреду, то би водило додатним инвестицијама, то би завело дисциплину у производној сфери и тако даље.

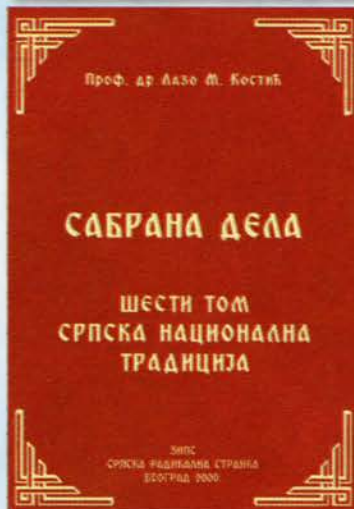
Међутим, нису то све исти људи. Многи су се одселили у иностранство. Сад ћемо дати некоме ко живи у Калифорнији да овде узме вредност од 100 милиона долара и шта ће да уради? Мислите да ће да се пресели из Калифорније овде и да управља тим? Неће, него ће продати будућашто и те паре однети. Имамо читав низ примера. Појављивали су се и овде у Земуну наследници неких иза којих су остале куће, станови и тако даље, траже да регулишу своја наследна права, продају и иду даље. Није то добро ни са економског аспекта.

Најбоља приватизација је приватизација преко транспарентне продаје. Наравно један број акција, један пропенат акција треба запосленим радницима, а и свим грађанима дати бесплатно, јер то масовно акционарство у одређеном проценту није лоше, оно је један вид контроле, али то не сме бити у сувише великом проценту. Никако више од 49 одсто и реално је 10 до 20 одсто, а остало да се продаје. Најмање 51 одсто да се продаје.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ
ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21
Књиге су у тврдом повезу са златотиском

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту
Српске радикалне странке
на Тргу победе 3, Земун,
или у свим општинским
одборима странке
по цени од 100 динара

**Излази
двомесечно**
Све информације
на телефон:
011/316-09-00